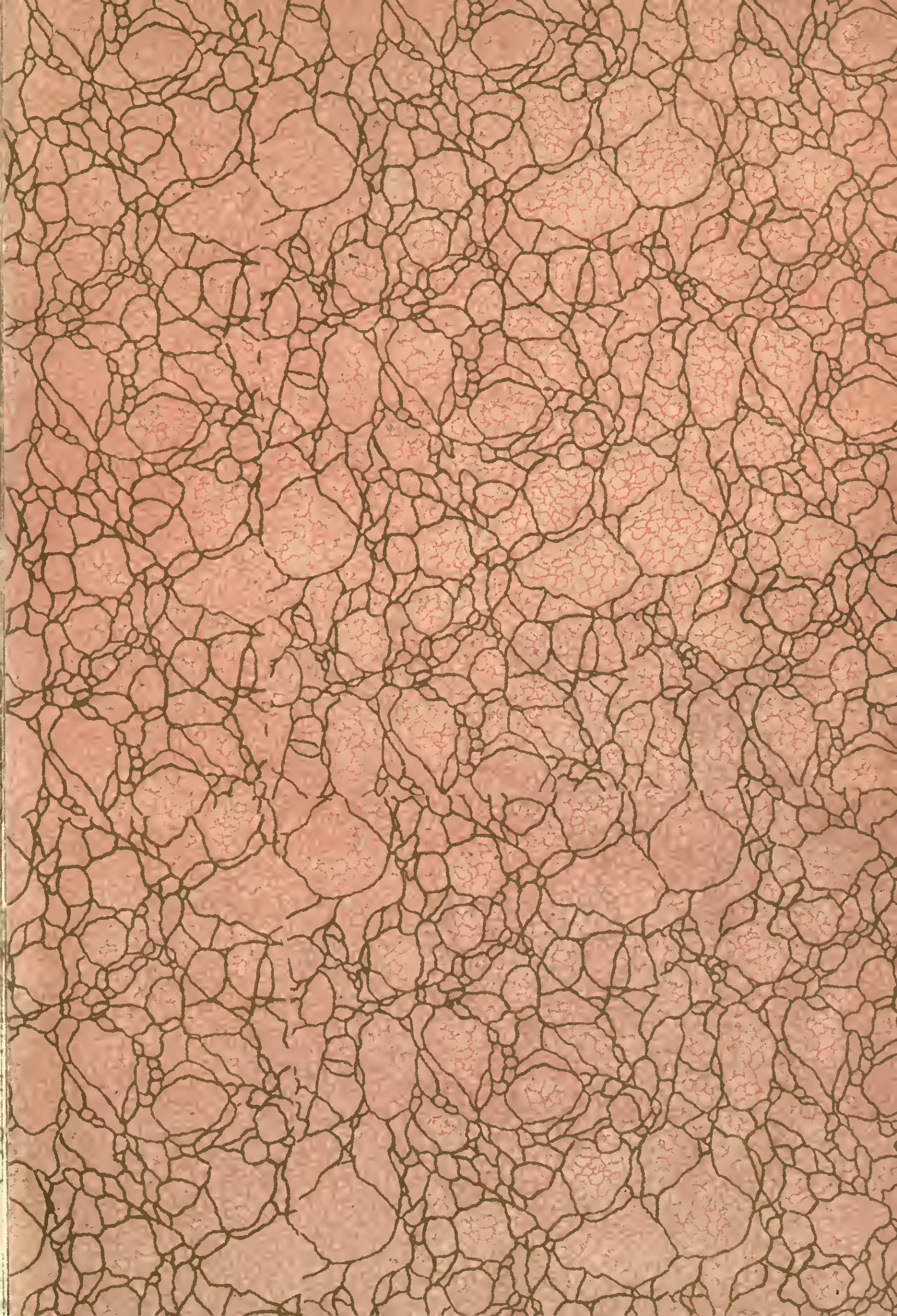
GUD ÄR TROFAST

MINNESSKRIFT
ÖFVER
ILLINOIS MISSIONSFÖRENING
1886—1911

J. M. Sanngren.

GUD ÄR TROFAST

MINNESSKRIFT

öfver

Illinois Missions-förening

1886—1911

Tryckt hos
Carl F. Norberg, 361 W. Oak St.
CHICAGO.

C. A. Björk.

FÖRORD.

VID Illinois Missionsförenings tjugofjärde årsmöte i Grand Crossing, Chicago, Ill., beslöts utgifvandet af en minnesskrift med anledning af föreningens tjugufemåriga verksamhet, som fullbordas år 1911. Såsom kommitté att redigera och ombesörja utgifvandet af nämda skrift tillsattes Axel Mellander, Chicago, Albert Johansson, Moline, och J. J. Johnson, Galesburg. Kommittén har sedan så rättvist som möjligt fördelat arbetet mellan sig.

Hvarje lärare inom vårt fält hafva vi sökt få representerad i afdelningen "Ord och bild af våra predikanter", och så långt vi lyckats hafva vi anskaffat kortfattade historiker ifrån våra församlingar. Vi hafva vinnlagt oss om att gifva så stor rättvisa åt alla som möjligt. Vår sträfvan har varit den att få in så mycket som möjligt på så litet rum som möjligt. Materialet har därför till den yttre formen måst sammandragas. Detta har skett, på det att boken skulle kunna utgifvas så billigt som möjligt. För de flesta klicheerna stå vi i tacksamhetsskuld till Förbundets styrelse, hvilken godvilligt låtit oss använda dem, som beställdes för Förbundets Jubileumsskrift.

Efter träget arbete och med de resurser, som stått till vårt förfogande, är härmed vårt uppdrag verkställdt. I all anspråkslöshet utsända vi den lilla Minnesskriften under bön till Gud att den må tjäna Guds sak och påminna oss och våra efterkommande om den Guds nåd och trofasthet, som följt oss detta flydda "fjärdedels sekel" i vår verksamhet på Illinois' Missionsförenings fält, samt tillika sporra oss till troget fortsatt arbete för Herren.

Vördsamt

Albert Johanson, *Axel Mellander,*
J. J. Johnson.

1886 ✤ Herren är trofast ✤ 1911

Herren är trofast, hans hjälp vi fått röna
Under det fjärdedels sekel, som flytt.
Våra bemödanden Herren täckts kröna
Rikt med sin nåd hvarje dag som har grytt.

Herren är trofast, hans ord, som förkunnats
I våra bygder, har brutit sig mark.
Under de åren, som flytt, oss förunnats
Att uti endräkt få verka Guds verk.

Herren är trofast, han framgång oss gifvit,
Icke förgäfves hans ord vi utsått.
Må vi ock framgent med trohet i lifvet
Bruka de pund vi af Herren undfått.

Herren är trofast, en klippa han varit,
Aldrig han ryggat sitt eviga ord;
Och uti nöden hans hjälp vi erfarit,
Som har all makt uti himmel, på jord.

Herren är trofast och styrka han äger,
Städse till honom vår tillit vi haft,
Och fastän svaga vi tåga till seger,
Ty i vår svaghet han varit vår kraft.

Herren är trofast och ljus är vår framtid,
Glada till verket vi än vilja gå,
Och söka vinna för Herren vår samtid;
Säden är mycken, arbetarne få.

Herren är trofast, det vare vår borgen
Äfven för kommande verksamhetsår.
Han är vår tillflykt i glädjen som sorgen,
Evigt densamme i dag som i går.

Albert Johanson.

A. BERGSTEDT
SECRETERARE

M. J. EGGAN
V. SEKR.

F. M. JOHNSON
V. ORDF.

J. J. JOHNSON
ORDF.

C. A. YOUNGQUIST
TRUSTEE

G. DANIELSON
TRUSTEE

C. G. PETERSON
KASSÖR

ILLINOIS MISSIONSFÖRENINGS STYRELSE 1911

Historisk återblick.

Af *J. J. Johnson.*

I SÖNDAGSSKOLAN hafva vi i regel så kallad återblick en gång hvarje kvartal. Det torde därför vara på sin plats att efter en tjugufemårig verksamhet i Missionsföreningen kasta en blick tillbaka på de flydda åren. Predikoverksamheten inom Illinois bland missionsvännerna är åtminstone 18 år äldre än Missionsföreningen. Den kan spåras tillbaka till år 1868, kanske något tidigare. De platser inom Illinois, där fria evangeliska sammankomster först började hållas, äro: Norr, Chicago, Rockford, Galesburg, Princeton, Lockport, Genesco och Lake Station, Ind. I allmänhet började verksamheten här likasom i Sverige; de troende tillhörde den på platsen varande Augustanakyrkan och samlades till bönemöten och bibelsamtal. Detta misshagade kyrkorådet och presterskapet. De varnade högljudt mot villfarelse, separatister och svärmeri, medan uppenbara synder och ett ogudaktigt väsen bland unga och gamla fick ostraffadt florera. En och annan lekmannapredikant anlände från Sverige. Andra uppstodo ur folkets led här i landet, kraftiga män af den gamla äkta stammen. Till de förra räknades J. M. Sanngren (död i Sept. 1878), en af pastor Ahlbergs gossar, eldig, fri och original. Han kunde predika så att det tog, slå bakåt med fötterna lika käckt som framåt med armarna. Icke kunde han få rum i en "tunna", upphängd på kyrkoväggen. Det nya lifvets krafter vällde fram ur hans själ. Liksom Luther fick han stundom kämpa med djäfvulen, t. o. m. vid toalettbordet blir han anfäktad. "Hvarför icke låta rakknifven skära djupt en gång och

A. W. HEDENSCHOUG.

göra slut på striden”, hviskades det i hans inre. Från den stunden kom aldrig mer ett sådant verktyg i hans hand. A. W. Hedenschoug, Missions-Vännens förste redaktör (död 1878), hade också åtskillig skolbildning från Sverige, liksom P. Undeen, Rockfords förste apostel, en originell och rikt begåfvad man (hemförlofvad 1876).

Några af de mer bemärkta, som vid den tiden uppstodo direkt ur folkets led äro: C. A. Björk från Swede Bend, Ia., Sanngrens efterträdare i församlingen på Norr, Chicago, under 17 år och hans efterträdare såsom föreståndare för Missions-Synoden och sedan Missions-Förbundet tillsammans 32 år. Hvad Waldenström varit för missionsverksamheten i det gamla Sverige, det har Björk varit i Amerika. Såsom evangelisk predikant är han oöfverträffad bland missionsvännerna, i sitt uppträdande lugn och värdig, fri från öfverdrifter, med klar uppfattning och självständig öfvertygelse. Andra medarbetare voro: C. J. Magnuson från Lake Station, Ind., P. Wedin, den stränge lagpredikanten och dogmatikern (död 1907) samt John Peterson från Geneseo (död 1871) och skräddaren och predikanten C. P. Mellgren från Princeton, sedermera bosatt i Kansas, N. P. Zakrison, C. J. Magnusons efterträdare i Lake Station, samt den fryntlige predikanten John Peterson

JOHN PETERSON.

från Chicago, sedermera bosatt i Oakland, Neb., rikt begåfvad som predikant och sångare med den vackraste baritonröst. Han hör egentligen i sin verksamhet till Iowa och Nebraska, men är genom predikoresor och inflytande äfven förbunden med Illinois. Den välkände predikanten S. W. Sundberg uppstod också vid den tiden ur folkets led. Han tjänade såsom hjälppredikant åt Augustanapastorn Dahlsten i Galesburg och sändes af honom hit och dit att predika Guds ord. Detta förtroende tog dock snart slut, när pastor Dahlsten märkte att Sundberg hyste tillgifvenhet för de frikyrkliga tendenserna. Han var en af dem som utgingo ur Augustanakyrkan på platsen och ställde sig i spetsen för att bilda en ny församling. För en kort tid tjänade han såsom hjälp-predikant i den nybildade Missionsförsamlingen i Galesburg. Sedan har han gjort en kraftig insats i missionsarbetets utveckling både i Östern, Nordwestern och i Illinois.

S. W. SUNDBERG.

Därefter kommer den stora väckelsetiden, som börjar med år 1876. Missionsverksamheten på båda sidor om världshafvet är ett barn af väckelsen, en följd af ett andligt uppvaknande från stelt, försoffadt statskyrkoväsende. Alla predikanter voro vid den tiden väckelsepredikanter. Bland de främste i ledet träder E. A. Skogsberg från Ahlbergs skola, nyss anländ till Chicago från Sverige, där han idkat studier

A. E. SKOGSBERGH.

och predikoverksamhet. På den tiden brann väckelsens eld bland det amerikanska folket i Chicago genom den kraftige evangelisten Moody, och hvad denne var bland amerikanarne, det blef Skogsberg bland svenskarne. Han kallades allmänt "den svenske Moody". Hvarhelst han predikar samlas folket och ett "tabernakel" växer upp här och ett annat där, som rymmer skarorna. Så bygdes ett stort tabernakel på Söder i Chicago; det var annat det än "Svithiods Hall" öfver en usel kroghåla, där de troende förut samlats. Norr och Söder äro nu i Chicago centralpunkterna för den andliga verksamheten.

C. ANDERSON.

J. ANJOU.

Ingen Missionsförening var ännu bildad, icke ens påtänkt. Man hade annat att ordna med. Samfundsidén kämpade sina hårda strider. Tvänne synoder verkade sida vid sida med hvarandra, Missionssynoden och Ansgari-synoden. Den förra bildades i Keokuk, Ia., den 22 maj 1873. En dansk pastor, Charles Anderson, fostrad i amerikansk-luthersk anda och tillhörande Norra Illinois-synoden, hjälpte de i engelska språket och amerikanska förhållanden oerfarna bröderna vid Missionssynodens bildande. Han skref in sitt namn bland inkorporatörerna och tillhörde synoden i 3 timmar; men

när styrelsen invalts gick han ut ur synoden. Hans sträfvan att förena Missions-synoden med Norra Illinois-synoden var alldeles fruktlös, och hans hopp, att såsom den lärdaste bland bröderna blifva påtänkt vid föreståndarevalet, slog fel. Han grät men allt slog fel ändå. Orsaken därtill var den, att han såsom dansk-luthersk amerikan icke förstod den svenska missionsandan.

ANSGARII COLLEGE.

Någon predikantskola fanns icke ännu bland de frireligiösa kristna församlingarna. Charles Anderson insåg behofvet af en sådan; icke alla kunde gå direkt från plogen och verkstaden upp på predikstolen. Han upprättade en missionsskola i Keokuk, Ia. Den varmhjärtade och gudfruktige J. Anjou från St. Paul blef hans medhjälpare. Läsåren 1873—1875 hölls skolan

i Keokuk i en hyrd lokal. Skolföreståndaren Anderson ägde förmåga att göra företaget kändt, och uti en förmögen bankir, Mr. Knox i Knoxville, Ill., fann skolan en understödjare. Läsåret 1875—1876 kunde hållas under eget tak i en ny byggnad, som uppförts för en kostnad af 20 tusen dollars. Det gick nästan som en dröm. Ett skolföretag behöfde ett samfund till stöd. Hvart skulle man nu vända sig? Missions-synoden brydde sig föga om skolor. Skulle man icke kunna bilda ett samfund, likasom man upprättat en skola? Bådadera behöfdes så till synes. Den företagsamme C. Anderson, hänförd öfver sitt lyckade skolföretag, sammankallade en konferens i Galesburg, Ill., den 18 maj 1874, just samtidigt med den årsgamla Missions-synodens årsmöte i Des Moines, Ia., och bildade ett samfund, Ansgarii-synoden. Den skulle stå i förbindelse med den amerikanska lutherska General-synoden. Anderson hade svårt att tänka sig ett fritt svenskt samfund, skildt från den engelsk-lutherska kyrkan. Så kom Ansgarii College såväl som samfundet Ansgarie-synoden till stånd. Ingenderas verksamhet blef långvarig. Professor C. Anderson lämnade Ansgarii College 1878 och i hans ställe kallades K. Erixon till föreståndare. Professor Erixon var en verksam man och väl utrustad för sitt kall, men han lyckades likväl icke att åvägabringa synnerlig framgång åt skolföretaget. Samfundet, som understödde skolan, var allt för svagt, och det intog dessutom en främmande ställning gentemot den tendens, som var rådande i Missions-synoden och de öfriga fria kristna församlingarna i landet. Professor Erixon nedlade arbetet i Ansgarii College år 1880. Till hans efterträdare kallades J. G. Princell, hvilken upptog arbetet och fortsatte därmed till dess att skolföretaget upp-

löstes år 1884. Ansgarie-synoden upplöstes det följande året. Sålunda synes det första skolföretaget misslyckadt. Dess verksamhetstid varade endast omkring 11

K. ERIXON.

J. G. PRINCELL.

år. Det var dock icke ett misslyckadt företag, ty det har burit rika frukter för verksamheten uti de många dugliga män, som det skänkt åt oss. Några af dessa må nämnas: E. G. Hjerpe, Förbundets nuvarande president, A. Mellander, F. M. Johnson, O. Högfeldt, John Hagström och A. W. Franklin m. fl.

PROF. FRIDOLF RISBERG.

PROF. M. E. PETERSON.

År 1885 var ett händelserikt år: tvänne samfund, Ansgarie-synoden och Missions-synoden, slutade sin verksamhet och uppgingo i ett nytt, Missions-Förbundet. En ny skola påtänktes i förening med kongregationalisternas Seminarium i Chicago. C. A. Björk sändes hem

till Sverige för att i samråd med P. Waldenström anskaffa skolföreståndare. Professor F. Risberg blef enligt Waldenströms rekommendation kallad. Han upptog skolarbetet vid "Chicago Theological Seminary" på hösten 1885, hvilken plats han innehaft i omkring 26 år. Professor M. E. Peterson har i öfver 20 år varit F. Risbergs trogne medarbetare vid den skolan.

SV. MISSIONSKYRKAN, GALESBURG.

Det följande året 1886 är för Illinois Missionsförening ett viktigt år, ty då föddes hon till världen. Det var "den ringa begynnelsens dag". Ett möte var utlyst att hållas i Galesburg den 10 april för att samråda om verksamheten inom Illinois och omkringliggande platser. Efter 18 års verksamhet med församlingars bildande, skolors upprättande och ordets predikande hade man ändtligen upptäckt, att det fanns ett distrikt att vårda och upparbeta. Till detta möte hade skrifvelser inkommit från Paxton, Joliet, Lockport, Stockholm i Chicago, Aurora och Geneseo, meddelande att de troende sven-

skar, som bodde på dessa platser, voro villiga att understödja det nya företaget. Detta var den enda församlingsrepresentation, som förekom vid det mötet. Till ordförande för mötet valdes A. A. Magnuson från Princeton och till sekreterare E. G. Hjerpe, predikant på platsen. Den hufvudsakliga frågan vid detta möte synes icke hafva varit den: "Huru skola vi bilda en missionsförening?" utan denna: "Huru skola vi kunna underhålla en eller flera resepredikanter inom Illinois?" Den frågan diskuterades, och en komité af fem bröder valdes genom slutna sedlar på ett år att hafva tillsyn öfver denna verksamhet. Följande bröder blefvo invalda: C. A. Björk, ordf,; E. G. Hjerpe, sekr.; A. A. Magnuson, kassör; J. G. Christenson från Chicago och N. M. Cornelius från Galesburg. Dessa bröder utgjorde alltså Illinois Missionsförenings första styrelse.

Sju församlingar anslöto sig sedan formligen till föreningen, nämligen Princeton, Galesburg, Batavia, Lockport, Elgin, Ravenswood och Cuyler, den senare dock icke förr än år 1900. Efter 25 års verksamhet har det antalet nästan femdubblats.

Med hänsyn till representationsrätten vid föreningens möten följdes i många år den principen, att alla vid mötet närvarande skulle äga talande och rösträtt. Först på årsmötet, som hölls i South Chicago den 13 mars 1897, beslöts att endast de församlingar, som bidrogo till föreningen med financielt understöd, skulle hafva rättighet att till årsmötet sända ombud, dock icke öfverstigande tvänne. Denna goda ordning följdes af somliga församlingar, men långt ifrån af alla. En gammal inrotad vana är svår att bryta.

På ett kvartalsmöte, som hölls i Chicago den 12 februari 1887, kallades föreningens förste resepredikant,

J. E. JOHNSON.

J. E. Johnson. Han var en af föreningens trotjänare. Efter många års verksamhet fick han under en af sina missionsresor på fältet hembud. Detta skedde i februari 1900.

Vid ett kvartalsmöte, som hölls i Galesburg den 18 februari 1888, beslöts att indela Missionsföreningen i fyra kretsar, nämligen Galesburg-, Paxton-, Rockford- och Greenview-kretsen. Chicago förbisågs. Kretsindelningen skedde för att kunna bedrifva verksamheten med större kraft och bättre reda.

År 1894 är ett minnesvärdt år i Missionsföreningens historia, ty då flyttades Förbundets predikantskola från Minneapolis, där hon varit i verksamhet i tre år, till North Park. D. Nyvall med sin briljanta begåfning som skolman och offentlig talare samt A. Mellander med sitt lugna väsen och karaktärsfasthet voro den verksamhetens grundläggare och hafva inlagt stora förtjänster och ett drygt arbete med hänsyn till skolarbetet. Skolan har utöfvat en stor och välsignelserik verksamhet på vårt fält under sin 17-åriga tillvaro. Vi hoppas att North Park College icke må dela samma öde som Ansgarii College, utan åtnjuta alla sanna missionsvänners understöd. Intet samfund kan i längden existera utan skolverksamhet.

D. NYVALL.

Vid årsmötet, som hölls i Maplewood den 18 mars 1904, reviderades den förutnämda kretsindelningen, och kretsföreståndare tillsattes. Greenview-kretsen blef ute-

sluten från listan och Chicago med rätta representeradt. Ännu en revision företogs på Missionsföreningens årsmöte i Joliet den 8 maj 1908, då den stora och folkrika Chicago-kretsen delades i tvänne, med hvar sin föreståndare.

Missionsföreningen är sålunda indelad i fem kretsar, nämligen *Norra Chicago-kretsen* med 13 församlingar och 1 missionsplats, *Södra Chicago-kretsen* med 16 församlingar och 5 missionsplatser, *Rockfordskretsen* med 9 församlingar och 7 missionsplatser, *Galesburgskretsen* med 6 församlingar och 9 missionsplatser samt *Paxton-kretsen* med 4 församlingar och 8 missionsplatser. Detta utgör ett antal af 48 församlingar och 30 missionsplatser eller en totalsumma af 78. Af de 48 församlingarna äro omkring 33 formligen anslutna till föreningen.

Vid halfårsmötet, som hölls i South Bend, Ind., på hösten 1908, beslöts att utarbeta och utsända till församlingarna inom distriktet en cirkulärskrifvelse, hemställande till dem behofvet af en närmare sammanslutning med Missionsföreningen. Detta cirkulär utsändes till församlingarna och hade den glädjande följden med sig, att vid nästa årsmöte i Paxton den 14 maj 1909 icke mindre än 23 församlingar begärde inträde och blefvo intagna i Missionsföreningen. Några hafva sedan dess ingått, men ännu står ett antal af omkring 15 församlingar utanför och väntar — att bli intagna kanske? Ett är säkert, att hvad helst de än vänta på, så väntar Gud och verksamheten på dem. Missionsföreningen kan efter dessa 25 år icke vara en främling för dessa nådesyskon.

Så långt som det är möjligt att utforska från gamla rekord, verkade Missionsföreningen i 18 år utan att

hafva några stadgar. Den nuvarande konstitutionen antogs på årsmötet i Maplewood den 18 mars 1904.

Bland predikanter och enskilda, som under årens lopp gjort kraftiga insatser i Missionsföreningens arbete, må nämnas: F. M. Johnson, C. J. Ledin, J. Sällström och C. G. Petterson. Missions-Vännens tryckförening har ock under många år gifvit Missionsföreningen pekuniärt understöd.

Följande predikanter hafva tjänat såsom ordförande, sedan föreningen organiserades: C. A. Björk, A. E. Wenstrand, A. Lidman, F. M. Johnson, tvänne terminer, Constantin Olson, Nils Nilson under 5 år i följd, därpå Aug. Pohl för ett år och slutligen J. J. Johnson från 1905. Af de predikanter, hvilka såsom sekreterare gjort sig kända för trohet och uthållighet, må nämnas Hjalmar Sundquist, Henry Söderholm, J. Sällström och Axel Bergstedt, sekreterare sedan år 1906.

Sexton predikanter hafva innehaft föreningens kallelse såsom reseombud och hafva för längre eller kortare tid offrat tid och krafter i det kallet. Dessa äro följande bröder: J. E. Johnson nästan oafbrutet från 1887 till sin död 1900, K. Nilson, C. W. Johnson, J. Gustafson, Sven Anderson flera terminer, C. O. Sjöberg, A. E. Wenstrand, O. P. Anderson, Aron Anderson, John Hagström, G. N. Tegnell, Theo. Gustafson, Aug. Johnson, C. F. Pamp, J. G. Wilson, E. Wallgren och Ernst O. Carlson. Somliga af dessa bröder hafva samtidigt innehaft föreningens kallelse att verka sida vid sida med hvarandra.

Herren har under det sista verksamhetsåret hemkallat en af våra resepredikanter, nämligen Sven Anderson. Just som han under stor ansträngning på grund af ålderdom och kroppslig svaghet hade fullbordat sin

resa öfver fältet, var hans lifs resa fullbordad, och han fick ingå i hvilan den 8 december 1910.

Så har Herren låtit oss fullborda loppet af ett fjärdedels sekel. Ofrivilligt smyger sig den frågan öfver oss: Huru skall den verksamhet Herren anförtrott åt oss i Missionsföreningen gestalta sig om ytterligare 25 år? De flesta af oss äro då borta. Alla de gamla banbrytarna äro gömda i mullen. Skall deras frigjorda ande hos Gud hafva orsak att glädjas öfver Missionsföreningens arbete då? Det skall bero till en stor del därpå, om vi fortsätta att bygga rätt på den grund, som de hafva lagt. Grunden är fast. Byggnaden på grunden bör äfven vara fast sammanfogad uti en skriftenlig organisation, först och sist i tron på Kristus och hans verk, under enighet i arbetet och outtröttlighet samt kärlek. Uti allt detta hafva under de flydda 25 åren många brister och mycket oförstånd hindrat oss. Af de misstag, vi hafva gjort, böra vi lära det rätta och sanna, så att vi icke göra samma felsteg gång på gång. Ett stort värf är oss anförtrodt af Gud uti Missionsföreningens verksamhet. Utan samfundskänsla skall det verk vi hafva utfört icke kunna äga bestånd i framtiden, men genom *enighet, kärlek* och *vaksamhet* skola vi vinna seger och få nåd att såsom ett samfund verka till dess Jesus kommer. Bröder, systrar i tron och arbetet! Äro icke våra principer värda att kämpa för, om det vore ända till blods? Och äro de icke värda vår uppoffring, äfven om det skulle gälla den sista "cent" vi hafva kvar och vårt sista "uns" af kropps- och själsgåfvor?

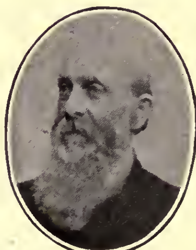
Afsomnade predikanter.

AUG. ECKERBERG.

CHAS. ECKER.

SVEN ANDERSSON.

C. G. LUNDQUIST.

A. P. PALMQUIST.

Illinois Missions-förenings Predikantkonferens.

REDIKANTKONFERENSEN är icke så gammal som Missionsföreningen, ty Predikantkonferensen bildades vid ett möte, som hölls i Lockport, Ill., den 11—17 maj 1896. Sålunda är den 10 år yngre än Missionsföreningen. Sedan det året har konferensen samlats till möte en gång hvarje år. Dess första styrelse bestod af följande bröder: Ordf. Emanuel Berg, Paxton, Ill.; sekr. M. J. Eggan, Moline, Ill.; kassör John Axelson, Chicago. Konf:s nuvarande styrelse består af bröderna E. G. Hjerpe, ordf.; F. M. Johnson, vice ordf.; Albert M. Johanson, sekr.; M. J. Eggan, vice sekr. och A. L. Nyström, kassör. Då konferensen bildades, ingingo i densamma alla de närvarande predikanterna, ett antal af 20 bröder. För närvarande är medlemsantalet 56. Konferensens ändamål är att stärka brodersbandet mellan predikanterna, att bistå hvarandra med råd och hjälp samt att vid gemensamma möten medels rådplägning och diskussion behandla frågor och ämnen, hvilka äro viktiga för predikantens lif och verksamhet. Medlem af konferensen kan hvarje predikant blifva, hvars vandel och verksamhet bära vittnesbörd om ett sant kristligt lif.

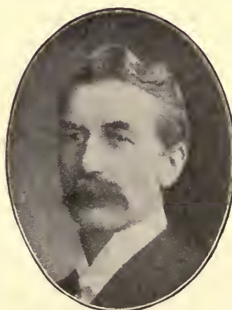
Predikantkonferensens styrelse.

F. M. JOHNSON, V. Ordf.

ALBERT M. JOHANSON, Sekr.

E. G. HJERPE, Ordf.

A. L. NYSTRÖM, Kassör.

M. J. EGGAN, V. Sekr.

Barmhärtighetshemmet och lasarettet.

Å förslag af Henry Palmblad beslöt Förbundet på sitt årsmöte i Princeton i september 1885 att upprätta ett hem för sjuka och fattiga nådesyskon. Genom en af mötet tillsatt kommitté inköptes för detta ändamål en egendom vid West Foster ave., nära Bowmanville, för en kostnad af $5,500. Efter det en tillbyggnad och åtskilliga reparationer blifvit gjorda, invigdes Barmhärtighetshemmet den 27 juni 1886. Ehuru man ej ämnat bedrifva någon lasarettsverksamhet, måste Hemmet redan från början mottaga patienter. Dessa erhöllo fri läkarevård af doktorerna Torgny Anderson, C. W. Johnson och F. I. Brown. År 1890 beslöts på Förbundets årsmöte i Galesburg en utvidgning af Hemmet med tillbyggnader, som följande år kommo till stånd, för en kostnad af något öfver 7,000 dollars. På detta sätt började Hemmets lasarettsverksamhet.

Vid årsmötet i Galesburg 1902 beslöts att uppföra en särskild lasarettsbyggnad invid Barmhärtighetshemmet. Ett upprop om bidrag utfärdades till missionsvännerna i landet, och 13,930 dollars inflöto till byggnadsfonden. Därefter uppfördes en lasarettsbyggnad för en kostnad af $26,241.81. Den blef färdig på våren och invigdes pingstdagen 1903.

År 1902 kallades doktor O. Theo. Roberg till öfverläkare. Under denne skicklige läkares ledning har lasarettet fått glädja sig åt en växande framgång. För verksamhetsåret 1909—1910 uppgingo inkomsterna till

$24,426.59 och utgifterna till $22,702.48; i Barmhärtighetshemmet vårdades 53 personer och i lasarettet hade 329 patienter erhållit läkarevård. Under perioden

Barmhärtighetshemmet och lasarettet.

1886—1910 hafva 4,210 patienter åtnjutit läkarevård å anstalten.

North Park College.

FÖRBUNDETS skola öppnades i Minneapolis på hösten 1891 och fortgick därstädes till våren 1894. Sistnämda år flyttades den till sin nuvarande plats i nordvästra delen af Chicago, där en skolbyggnad blifvit uppförd i en stadsdel, benämd North Park. Skolan erhöll därför namnet *North Park College.* År 1901 uppfördes två nya byggnader: ett dormitory eller boningshus för studenter och ett boningshus för skolföreståndaren.

Skolan omfattar följande afdelningar: seminarium eller predikantskola, akademi eller högskola, affärsskola, musikskola samt en primär- eller förberedande afdelning. I dessa afdelningar äro följande lärare: Carl Hanson, tillfällig föreståndare, A. Mellander, C. J. Wilson, F. Justus Hollinbeck, O. M. Johnson, Theodor Anderson och fröken Lena Sahlström. I musikskolan äro följande lärare: Frank Earnest och fru Blanche Waldenström, lärare i pianospelning, A. E. Anderson, lärare på guitarr och mandolin, fröken Minnie Cedargren, violinist, och fröken Lydia Hallberg, sånglärarinna.

Från seminarieafdelningen hafva till datum graduerats 122, från akademien 83, från affärsafdelningen 245, från musikafdelningen 24, tillsammans 474.

Omkring skolan har uppstått en liten svensk skolstad med trefliga hem och omgifningar. I denna idylliska trakt, som på en gång erbjuder fördelarne af landtlig stillhet och lätta förbindelser med stadens cen-

North Park College.

trum, och omgifven af kristna skolvänner, synes skolan hafva funnit sin rätta plats. Understödd af missionsvännernas välvilja och förböner, hoppas den kunna utföra sin viktiga mission: att sprida kunskapens ljus och vara en härd för det andliga lifvet bland vårt folk.

Skolans fakultet.

A. MELLANDER.

CARL HANSON.

LENA SAHLSTRÖM.

JUSTUS HOLLINBECK.

C. J. WILSON.

O. M. JOHNSON.

BLANCHE WALDENSTRÖM.

FRANK EARNEST.

Våra predikanter i ord och bild.

Jesus Kristus densamme.

Af *C. A. Björk.*

C. A. Björk.

Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet. Ebr. 13: 8.

Skriften lär oss att Kristus är Guds Son, och att han till sin natur och sina egenskaper är ett med Fadern, oföränderligt densamme i tid och evighet. Detta måste vi höra och tro, ty för oss synes han icke alltid lika. Han synes vara annorlunda på jorden än han är i himmelen, men han är densamme i sin förnedring som i sin upphöjelse. Han var densamme i krubban som han var på förklaringsberget; densamme i Getsemane och på korset, som han är på sin härlighets tron.

Såsom han fordom uppsökte och benådade syndare, så gör han ännu. Han har samma hjärtelag till de nödstälda och betungade; han bjuder dem komma till sig. Han förlossade fordom sitt folk och ledsagade dem uti öknen. De drucko ur en andlig klippa, som följde dem: och klippan var Kristus.

Oföränderligt densamme är han när de sina alla dagar med samma kärlekens omsorg, som när han gick i döden. Med samma sinne steg han upp ur sin graf och hälsade sina bedröfvade lärjungar med frid. Såsom han lämnade sin Faders härlighet och kom i världen, så gick han efter fullbordadt verk åter till Fadern tillbaka med samma sinne, förhärligad i alla sina gärningar.

Guds frälsningsråd.

Af *E. G. Hjerpe.*

E. G. Hjerpe.

Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hafva evigt lif. Joh. 3: 16.

Denna vers har blifvit kallad den lilla bibeln. Med rätta kan den ock kallas så. Den framställer i några få ord för oss hela Guds frälsningsråd, Guds kärlek, som är dess yttersta och djupaste grund, samt Sonens utgifvande i sitt lidande, sin död och uppståndelse, som är det enda och fullkomliga frälsningsmedlet. Den framhåller tron på denne Guds Son, såsom det sätt, på hvilket frälsningen kommer människan till del. Ändamålet med allt är det, att människan skall hafva evigt lif och sålunda kunna förhärliga Gud.

I uttrycket: "så älskade Gud", framställes graden af Guds kärlek. Det står icke i en människas makt att beskrifva den. Denna kärlek saknar motstycke och jämförelse. Den är till sin längd, bredd, höjd och djup omätlig. Föremålet för denna kärlek var världen. Alla människor utan undantag inbegripas i detta ord, världen.

Hvarför Gud så älskade dessa syndiga, orättfärdiga och affallna människor, det gifves icke annat svar på än detta: Gud är kärlek. Därför att Gud är kärlek, därför älskar han. O, underbara, eviga och outsägliga kärlek hos Gud! Så älskade Gud världen.

På grund af denna sin kärlek utgaf han sin enfödde Son till en frälsare åt världen. Han skonade icke sin ende Son, utan utgaf honom för oss alla. Däruti har

Guds kärlek till oss blifvit uppenbar, att Gud har sändt sin enfödde Son i världen, på det att vi skulle lefva genom honom. Denne Guds enfödde Son blef för våra synders skull utgifven och för vår rättfärdiggörelses skull uppväckt. Af Guds nåd skulle Jesus smaka döden för alla. Genom sitt lidande och död blef han en fullkomlig frälsningshöfding. Se, där är medlet och vägen till evigt lif för alla förtappade och förlorade syndare.

Den som tror på honom har evigt lif. Frälsningen är icke af gärningar. Den som icke håller sig till gärningar, utan tror på den, som gör den ogudaktige rättfärdig, honom tillräknas hans tro till rättfärdighet. Ty med hjärtat tror man till rättfärdighet och med munnen bekänner man till frälsning. Ty skriften säger: Hvar och en som tror på honom skall icke komma på skam. Märk det: Hvar och en som tror. Ingen nämd och ingen glömd. Därför tro på Guds Son, så har du evigt lif.

Trons mål är själens frälsning. Denna frälsning i sin fulländning består uti en outsäglig och härlig glädje inför Gud och Lammet i evigheters evighet. Ja, så är Guds eviga kärlek och frälsningsråd uppenbaradt och verkställdt i och genom enfödde Sonen, Jesus Kristus, till evigt lif och salighet.

Det stora lifsmålet.

Af *J. J. Johnson.*

J. J. Johnson.

Ty lefva vi, så lefva vi för Herren, och dö vi, så dö vi för Herren. Ehvad vi nu lefva eller dö, så höra vi Herren till. Rom. 14: 8.

Dessa ord gifva banesåret åt den köttsliga egenviljan, som vill lefva för sig själf. Att lefva för Herren är raka motsatsen till att lefva efter köttet; och att lefva efter köttet och tillfredsställa sig själf är, säger Frälsaren, att mista lifvet, och därmed det stora målet för hvilket man är skapad. Huru många besinna det? Det flyktiga nöjet tjusar, den sinliga njutningen bedårar och mammon lockar världsträlen. Han söker frihet och finner träldom; han sträfvar att behålla sitt snöda lif, och döden rycker honom bort. Det lif, som styres af det själfviska intresset, har ingen framtid, intet hopp. Den ogudaktiges framtid är afskuren.

Att lefva för Herren är det samma som att lefva till Herrens ära. Alla ord och handlingar, alla tankar och inre rörelser, allt som sker bör syfta mot ett enda mål, Herrens ära. Intet annat kan tillfredsställa den, som är skapad till Guds afbild. Augustinus säger: "Den bygger sitt bo för lågt, som bygger under molnen." Så gör ock den, som har detta lifvets goda till sitt lefnadsmål. Han har byggt sitt bo för lågt, allt för lågt. Han har byggt på sanden.

Men den, som lefver till Herrens ära, har byggt på klippan. Hans hopp står fast i de stormar, som möta både i lifvet och döden.

Sann ödmjukhet.

Af *F. M. Johnson.*

F. M. Johnson.

Genom den nåd, som blifvit mig gifven, tillsäger jag hvar och en som är bland eder att icke tänka högre om sig, än han bör tänka. Rom. 12: 3.

Det ligger ej i människans natur att vara ödmjuk. Af naturen är hon högmodig och stolt. Det är endast Herren, som kan göra henne sant ödmjuk. Det gör han genom att lära henne känna sitt djupa syndafördärf, sin brottslighet och ovärdighet samt genom att bevisa henne barmhertighet och nåd. På den vägen förödmjukar och förkrossar han henne så, att hon får intet att högmodas, men mycket att blygas öfver. Då ligger hon som ett stoft inför Herren och tigger om nåd. Då har hon blifvit verkligt ödmjuk. Och i ett ödmjukt sinne skall hon behållas, om Herren får fostra henne.

Men för en kristen ligger dock den frestelsen nära att tänka högre om sig, än han bör tänka. Därför gäller det att värna sig mot frestelsen och öfvervinna den. Det sker på det sättet, att hvar och en tänker hofsamt om sig, allt efter som Gud har tilldelat hvar och en trons mått. Att tänka hofsamt är att tänka ringa om sig, att icke uppskatta sig och sina förmågor högre än man bör. Aposteln vill, att de troende hvarken skola tänka för högt eller för lågt om sig. Det gäller för dem att i omdömet om sig själfva likasom i omdömet om andra *träffa det rätta.* Tänker man för högt om sig, så blir man öfvermodig; tänker man för lågt om sig, så blir man klenmodig. Och i intetdera fallet kan man vara ett dugligt redskap för Herren. Att hålla sig för hvad

man är, det är sann ödmjukhet. Men gör man det, så tänker man ock hofsamt och ringa om sig.

Om Jesus heter det, att han var ödmjuk i hjärtat. Sådan vare vår ödmjukhet! Då skola vi ock tänka ringa om oss. En sådan ödmjukhet är en skön, kristlig dygd.

Huru skola vi då kunna undfly?

Af *Axel Bergstedt.*

Axel Bergstedt.

Huru skola vi då kunna undfly, om vi icke hafva aktat en sådan frälsning? Ebr. 2: 3.

Kan du besvara denna fråga, min vän? Guds ord svarar med att öfverallt betyga, att det ingen undflykt finnes. O, hvilka gripande allvarsord, hvilken varningssignal, hvilket budskap är ej detta!

Frälsningen är från Herren. Han vill att alla människor skola varda frälsta och komma till sanningens kunskap. Uti denna goda vilja och behag är du innesluten. Af evighet beslutade Gud människornas frälsning, och bestämde, att den skulle ske genom hans Son, Jesus Kristus. Den är således planlagd i himmelen, ehuru den utfördes på jorden. Käre vän, du som möjligen kommer att läsa dessa rader, vill du icke allvarligt begrunda den frälsning, som i Kristus Jesus erbjudes dig: hvad den är, hvad den kostat och hvad ditt förkastande af den samma skulle innebära?

Frälsningen är räddning från synden, dess makt och välde, dess förbannelse och dom. Alla människor äro syndare, Rom. 3: 23, därför behöfva alla frälsas. Detta har Herren varit mycket angelägen att kungöra. Hans vilja och råd om vår frälsning är den röda tråd,

som genomlöper hela bibeln. De löften, som gåfvos åt patriarkerna, offren och gudstjänstordningen, som inrättades genom Moses, den profetiska uppenbarelsen, hvilken framträder i sånger och skrifter af heliga Guds män i gamla testamentets tid, allt talar om ett enda stort ämne, frälsningen. Skönast framträder dock frälsningen i nya testamentets ljus, förkunnad af evangelister och apostlar och af Frälsaren själf. Hans lif här på jorden är den kraftigaste förkunnelsen. Följ med din Frälsare på hans förnedrings och lidandes väg från Betlehem till Golgata, och om Herren därunder får öppna dina ögon, så kan du icke annat än inse djupet af vårt fall och den eviga förtappelsen, samt höjden af Guds och Kristi kärlek tillika med den outsägliga härlighet, som frälsningen genom återlösningen från syndens makt och välde innebär, i det att vi blifvit försonade med Gud och mottagit syndernas förlåtelse, rättfärdighet, frid och fröjd, evigt lif och salighet.

O, härliga, underbara frälsning! Underbar i den kärlek, hvarutur den frambringats, stor i sin omfattning, härlig i sina verkningar. Men o, hvad den kostat! Veten, säger aposteln, att I icke med förgängliga ting, silfver eller guld, hafven blifvit återlösta från edert fåfängliga, fäderneärfda lefverne, utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittadt lamms. Låtom oss betrakta honom, offerlammet, uti hans lidande och död. Se hur han gråter öfver en olycklig stad. Hör, hur han tröstar en församlad lärjungaskara och beder för dem, men glömmer sig själf. Se hans kamp i Getsemane, hans blodsvett och ångest. Det är vår syndaskuld han bär och den är tung. Se ytterligare hur han tåligt bär det tunga korset och låter sig upphängas därpå bland ogärningsmän. Hör hur han beder för bödlarne,

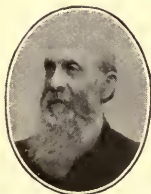
tröstar sin egen bedröfvade moder och proklamerar för jord och himmel och helvete, att verket är fullkomnadt, och såsom bevis därpå, innan han uppgifver anden på korset, rycker den arme röfvaren från afgrundens brant och ledsagar honom till paradiset. — Stanna inför denna tafla och fråga dig själf: Huru skall då jag kunna undfly, om jag icke aktar en sådan frälsning?

Du skall alls icke kunna undfly. Dina synder skola möta dig, en rättfärdig Gud skall möta dig och den Frälsare, som du förkastat, skall en gång kalla dig fram för domstolen. Likasom den dödssjuke, hvilken likgiltigt försmår det enda läkemedel, som i sista stunden säkert kunnat rädda hans lif, dör i trots af allt hvad läkaren gjort, så skall den hjälplöst förgås, som försmår frälsningen, förgås — i trots af allt hvad Jesus gjort.

Icke vill du vägra att mottaga läkemedlet. Det är det enda, som kan rädda dig. Men glöm icke att mottaga det i dag. I dag är den behagliga tiden. I morgon kan du vara död. Hvem vet ens, om det kommer en morgondag. Fly till Jesus, den store läkaren, i dag, så slipper du bekymras öfver hur du skall kunna undfly den tillkommande vreden.

Den yppersta gåfvan.

Af *Sven Anderson.*

Sven Anderson.

Om jag hade profetia och visste alla hemligheter och all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. 1 Kor. 13: 2.

Den Korintiska församlingen var rik på nådegåfvor, men uti den samma hade insmugit sig en fara, hvarigenom den in-

bördes kärleken tillbakasattes, nämligen partisinnet. Detta synes af den strid, som uppstått angående olika lärare, om hvilka Paulus berättar i det tredje kapitlet af detta bref. Den ene framhöll Paulus, en annan Apollos, åter en annan Kefas. Sedan funnos andra, som icke ville veta af något mänskligt, utan bekände sig direkt till Kristus. Det ena som det andra var lika bedröfligt och hade sin grund däri, att den stora nådegåfvan, kärleken, saknades hos dem hvar och en. Paulus bjuder därför församlingen att sträfva efter den yppersta nådegåfvan och visar dem en högre väg än partisinnets.

Om det under någon tid varit af allra största vikt att behjärta detta apostoliska ord, så är det förvisso i denna tiden, då man så ofta gör sådant missbruk af nådegåfvorna, att kärleken håller på att alldeles utsläckas. Aposteln Johannes säger: "Den, som icke älskar, känner icke Gud, ty Gud är kärlek." Att icke känna Gud är att vara i döden, äfven om man kunde säga: "Herre, Herre, hafva vi icke profeterat i ditt namn, och i ditt namn utdrifvit onde andar och i ditt namn gjort många kraftiga gärningar?" — "Vi hafva ätit och druckit inför dig (i Nattvarden t. ex.) och du har lärt på våra gator."

Men hvad är då kärleken? Är den ett jäktande och fäktande uti åthäfvor och gärningar? Består den uti ett uppblossande känslosvall, som stiger och faller likt ebb och flod? "Detta är kärleken till Gud, att vi hållla hans bud, och hans bud äro icke tunga." — "Däruti består kärleken, icke att vi hafva älskat Gud, men att han har älskat oss och sändt sin Son till försoning för våra synder." — "Vandren i kärlek, såsom Kristus har älskat oss, och utgifvit sig själf för oss till gåfva och offer, Gud till välbehaglig lukt."

"O, hvilket djup af rikedom och visdom och kunskap hos Gud!" Ja, amen, lof och pris och ära vare vår Gud genom Jesus Kristus, vår Herre.

Ännu en liten tid.

Af *Aug. Pohl.*

Aug. Pohl.

Ännu en helt liten tid, så kommer den, som skall komma, och dröjer icke. Ebr. 10: 37.

Må vi hålla ut i tron den lilla tid, som vi ännu hafva kvar. Snart kommer den, som skall komma. Jesus Kristus är den, som vi vänta. Han skall låta se sig utan synd i härlighet. Och vi skola då varda honom lika. Detta skall snart ske. — Han dröjer icke. — Ja, jag kommer snart. Amen, kom, Herre Jesus.

Att fatta sanningen.

Af *A. E. Wenstrand.*

A. E. Wenstrand.

Jag har ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det. Joh 16: 12.

Jesu person är en borgen för sanningen af hans ord. Sådan personen är, sådana äro ock hans ord. Jesus visste och vet ännu hvad i människan är. Han kände äfven, huru mycket hans lärjungar kunde fatta af den gudomliga sanningen. Han känner det i dag. Hela fullheten af Guds vilja och råd fattas

icke af en människa på en gång; dock för det stilla, ödmjuka och lydiga lärjungasinnet skall det blifva uppenbart. Anden, som Jesus lofvat sända, skall uppenbara det till vår frälsning nödvändiga.

Herren hjälpe oss att förstå och att rätta oss efter sanningen, som är oss gifven till visdom, rättfärdighet, helgelse och förlossning. Jesus uti sitt heliga lif, sin gudomliga lära, sitt oskyldiga lidande, sin blodiga offerdöd, segerrika uppståndelse och konungsliga regering Detta är sanningen, som vi skola tro, fatta och lära Kristus är syndens, dödens, djäfvulens, helvetets och världens besegrare. Detta veta och tro somliga och varda frälsta; andra förakta sanningen och gå förlorade. Huru är det med dig, käre läsare?

Guds Andes vittnesbörd.

Af *O. Högfeldt.*

O. Högfeldt.

Anden själf vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn. Rom. 8: 16.

Ett hjärtligt vittnesbörd detta! Det är den ljufligaste erfarenhet en människa kan göra här i lifvet, då hon i sitt inre förnimmer detta vittnesbörd. Hon känner då, att hon är återförenad med sin Gud. — Dufvan har funnit sitt bo, seglaren sin hamn, den förlorade sonen faderfamnen. Guds Ande och människans ande hafva blifvit förenade, och båda vittna de, att allt är väl. Synden, som

skilde Gud och människan åt, är förlåten. Den förlorade sonen är nu hemma igen och åtnjuter barnaskapets rätt.

Genom Andens vittnesbörd känner jag Guds hjärta klappa mot mitt eget hjärta. Träldomens och räddhågans ande har flytt. Jag har gifvit upp mitt motstånd mot Gud. Den synd, som jag länge ville förtiga, har jag bekänt, och i tron flytt till honom, som är försoningen för våra synder. Gud har svarat från himmelen genom att gifva mig sin Andes besegling, som vittnar med min ande, att jag är Guds barn. Detta är frälsningens erfarenhet. Detta är att äga frid med Gud. Detta är Andens inneboende och härliga vittnesbörd i våra hjärtan. O, hvilket vittnesbörd. Det kan erfaras, men ej förklaras. Till dem som icke veta hvad det är, kunna vi endast säga: Kommen, smaken och sen huru ljuflig Herren är!

Mose längtade efter detta vittnesbörd och bad: "Herrens vår Guds ljuflighet komme öfver oss." Det vittnesbördet gaf honom och alla Guds män fordom kraft att härda ut i striden. Det skall äfven gifva oss kraft och hålla oss uppe i lifvets pröfningar och till sist borttaga själfva dödens bitterhet. Så länge vi stå i ett rätt förhållande till Gud skall detta vittnesbörd förnimmas. Anden är hos oss såsom en fader, som tröstar, förmanar, tuktar och drifver. Ty alla de, som drifvas af Guds Ande, de äro Guds barn. Äro vi olydiga mot Anden, så bedröfvas han och kan slutligen fly ifrån oss. Må vi därför vara rädda om Andens vittnesbörd och sätta det framför allting annat på jorden, och inför vänner och fiender i ord och gärning göra skäl för det hopp, som uti oss är. Ty vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart hvad vi skola varda, men vi veta,

att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är. Ack ja:

När det kommer allt omkring,
Så fins på jorden ingenting,
Som kan förliknas vid att vara
Ett barn ibland de frälstas skara.

Guds omsorg om de små.

Af *A. Mellander.*

A. Mellander.

Han, som upprättar den ringe ur stoftet, han som lyfter den fattige ur dyn. Ps. 113: 7.

Guds omsorg sträcker sig till alla, stora och små. Vi göra vanligen skilnad mellan det lilla och det stora, men en sådan åtskilnad existerar icke för den oändlige, ty för honom äro alla små. Att Gud tänker på upphöjda monarker, som hafva att göra med världens gång och folkens öden, det kunna vi någorlunda tro, men att han skulle förbarma sig öfver den fattige och ringe, det är svårare att fatta. Och dock är det ena icke besynnerligare än det andra. Att Gud vakar öfver himlakropparnas gång och styr deras färd i den omätliga rymden, kan hvem som helst fatta, men att han bekymrar sig om lysmasken, som ligger gömd mellan några grässtrån på marken — hvem tror väl det? Likväl är den senare lika visst som de förra skapad af Gud Samma sol, som med sitt sken förgyller de högsta bergstopparna, lyser på den minsta insekt, som krälar i

stoftet. Om intet var för ringa för Gud att skapa, så är intet för ringa att vara föremål för hans omsorg. Därom talar Frälsaren i Lukas evangelium 12: 6, 7.

Att Guds omsorg sträcker sig till den medvetslösa naturen och de oförnuftiga djuren, framhålles mycket skönt i den 104:de psalmen. Jorden, vattnet, luften vimla af otaliga varelser, små och stora. Alla äro så lyckliga och fria från bekymmer. Hvarför? — Eder himmelske Fader föder dem, säger Frälsaren.

Skulle han då icke vårda sig om människan, den jordiska skapelsens konung? "Du gjorde honom nästan till ett gudaväsen; med ära och härlighet krönte du honom," heter det i Ps. 8: 6. Huru underbart danad är icke människans kropp, t. ex. i sin sammansättning af benbyggnad, blodomlopp, muskelväfnad, nervsystem, sinnesorgan m. m. Allt utgör tillsamman den finaste och mest fulländade organism. Genom denna organism mottaga vi intryck från de yttre tingen. Ögat ser och njuter af det sköna. Örat hör och tjusas af musikens harmoni. Födan, som uppehåller lifvet, smakar icke bitter, utan angenäm. Vi äro icke danade så, att alla intryck från sinnevärlden medföra plåga. Om slumpen danat oss, hade vi kanske blifvit sådana, ifall vi blifvit något alls.

Men större än allt är det, att människan erhållit en förnuftig ande. Förståndsverksamhet, minne, fantasi, aningar och drömmar äro yttringar af själens verksamhet. Människan står i detta hänseende högre i förhållande till Gud än någon annan varelse på jorden. Därför är hon föremål för en särskild omsorg. Om någon har en dyrbar utländsk planta i sitt växthus, ägnar han mer omsorg åt den än åt alla de öfriga. Så har Gud några dyrbara plantor, hvilka äro köpta med Kri-

sti blod ur alla folk, släkter och tungomål på jorden. Dessa är han mycket rädd om. Han vårdar dem med omsorg. De äro hans barn. Och när han en gång blir färdig med dem, skall det visa sig, att både nöd och nåd, motgång och medgång samverkat till deras slutliga sällhet och härlighet.

Förr och nu.

Af *C. F. Pamp.*

C. F. Pamp.

Men då I hafven blifvit frigjorda ifrån synden, hafven I blifvit rättfärdighetens tjänare. Rom. 6 : 18.

Aposteln Paulus tackar Gud, att det skett en förändring med dessa, som voro i Rom. De hade fordom varit syndens tjänare, men genom Guds underbara nåd och genom tron på Jesus Kristus hade de blifvit frigjorda från syndens herravälde. I stället för att vara slafvar under synden hade de blifvit rättfärdighetens tjänare, ty i den nya födelsen får människan ett nytt hjärta och sinne, som gärna vill tjäna Gud i helighet och fruktan i alla sina lifsdagar.

Så vill nu Herren här påminna oss att använda våra gåfvor i hans tjänst samt lefva rättfärdigt, tuktigt och gudligt i denna värld. Men såsom grenen måste vara förenad med stammen för att bära frukt, så kunna inga sanna frukter framväxa i vår kristliga erfarenhet, utan lifsgemenskap med Jesus. Därför säger Jesus: "Mig förutan kunnen I intet göra. — Den som förblifver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt.

Den gode herden.

Af *A. L. Nyström.*

A. L. Nyström.

Jag är den gode herden. Den gode herden låter sitt lif för fåren. Joh. 10: 11.

Jesus framställer i dessa ord bilden af sig själf och sitt förhållande till sina från synd och död så dyrt köpta får. Han är herden, lärjungarna äro får i hans hjord.

Jesus är den *gode* herden. Hans älskande hjärta brister af förbarmande för fårens väl. Han kan ej neka dem något sannskyldigt godt. Hans ögon vaka ständigt öfver dem, och han ser till alla deras behof. Ingen kan fylla hans plats. Ingen älskar såsom han. Ingen är så rik på tålamod. Ingen kan mäta sig med honom i trohet. Hans förutsättningar, egenskaper och utrustning göra honom fullkomlig för sitt kall. Därför har Gud insatt honom i detta ämbete. Denna kallelse mottog han med glädje, ty det är hans lust att uppsöka och frälsa det förtappade.

Jesus är den *gode* herden i fråga om att sköta och vårda fåren. De kunna ej reda sig själfva. De känna ej "lägerställena", de "lugna vattnen" och den "rätta vägen." Ej heller förstå de, huru de skola "ingå och utgå och finna bete" utan honom. Han känner allt detta. Äro de sargade, förstår han att förbinda och hela dem, äro de svaga styrker han dem, och de vilse gångna uppsöker han och för dem åter till hjorden. Han förstår också att "döma mellan får och får, mellan vädurar och bockar;" äfven sådana finnas bland fåren, och de tränga med sida och bog och stöta undan de svaga.

Vidare är Jesus den *gode* herden, emedan han räddar fåren från alla fiender och faror. Han möter både "lejon och björn" och segrar öfver dem såsom fordom David. I golgatastriden, där han villigt gaf sitt lif i döden, nedgjorde han den som hade döden i sitt våld, det är djäfvulen, och vann en evig förlossning. Han blef "för döden ett gift och för dödsriket en plåga." Därför kunde han ej behållas af döden, utan uppstod, "en förstling bland de afsomnade." Härliga seger! "Djäfvulen flyr förskräckt i sitt sinn', när han får höra att Jesus är min." I lifvet och döden och öfver alla fiender är han en segerfurste, ingen fiendemakt kan stå honom emot. Han räddar sin klena hjord ur alla faror och från alla fiender, och för de svaga fåren till sin eviga härlighet.

Frid med alla människor.

Af *M. J. Eggan.*

M. J. Eggan.

Om möjligt är, så mycket som på eder beror, hafven frid med alla människor. Rom. 12: 18.

Frid är en dyrbar gåfva. Det är en gåfva af Gud. Han är fridens Gud, den källa från hvilken friden ständigt flödar ut öfver hela världen. Såsom, när man kastar en sten i sjön, svallvågor uppstå, hvilka icke stanna förr än de hunnit stranden, så hafva fridens svallvågor från Guds fadershjärta banat sig väg genom evigheten och tiden ända till jordens fridlösa strand, där människorna äro stadda uti ofrid med hvarandra och i fiendskap till Gud. Det är nåd, stor nåd.

Först när vi genom tron på Kristus blifvit barn åt Gud, kunna vi få frid i våra hjärtan och frid med våra medmänniskor. Aldrig kunna vi bevara Andens enhet genom fridens band, förr än vi hafva lärt känna denna hemlighet. Det fridlösa hjärtat är källan till all ofrid.

Världen är full af sådana och sådant, som stör friden; girigheten, de onda begärelserna, afunden, hatet och misstänksamheten, detta och allt annat ondt har härjat och bortjagat friden bland människorna. Om vi vilja hafva frid med alla, så få vi bereda oss på att göra uppoffringar. När Gud stiftade frid mellan sig och människan, så kostade det enfödde Sonens blod. Om det är strid och ofrid mellan oss, så torde det bli nödvändigt för oss att med ett dyrt pris af tårar och ångest samt uppoffrande af högmodet och egenviljan undanrödja det, som jagat bort friden och likaså hindrar honom att återvända. Det skall kosta något att stifta och bevara friden.

Det är ej stor utsikt för oss, om vi endast se på oss själfva och våra egna intressen, att kunna utföra något fridstiftande arbete i världen Om vårt hjärta är öppet för den helige Anden, fridens dufva, så skola vi få erfara kraft i mångdubbelt mått att likna Jesus och vara bland de fridstiftande.

Broder och syster i Herren: lef i frid. Lid hellre orätt, än att friden skulle störas för din skull. Undanröj alla hinder till ofrid så godt du kan. Må alla dina ord och handlingar och uttrycket i ditt ansikte vara i öfverensstämmelse med Guds fulla frid. Och om din uthållighet i detta skulle sättas på prof ibland, så lyssna till den store Fridsfurstens ord: Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn.

Den helige Andes kraft.

Af *Albert M. Johanson.*

Albert Johanson.

Men hoppets Gud uppfylle eder med all glädje och frid i tron, på det att I mån öfverflöda i hoppet genom den helige Andes kraft. Rom. 15: 13.

Hopp är nödvändigt för att kunna verka Herrens verk. Och detta verkas i oss genom den helige Andes kraft Gud kan omöjligen använda en människa till att utföra något för sin rikssak, som är hemfallen åt hopplöshet och misströstan. Då apostlarna på pingstdagen fingo den helige Anden utgjuten öfver sig, uppfylldes de af glädje och frid i tron, och deras hopp började öfverflöda. Innan dess voro de förskräckta och vi finna dem ofta gömda inom lyckta dörrar af rädsla för judarne. Icke så efter pingsdagen. De blefvo fri modiga som lejon, ingenting kunde förskräcka eller afhålla dem ifrån att med frimodighet bekänna Jesu namn. De hudflängdes, insattes i fängelse, torterades på allt sätt och förbjödos att ytterligare tala i Jesu namn, men de gingo från rådet glada däröfver, att de aktades värdiga att lida för Jesu namns skull. De voro vissa om seger, och segrar vunno de i trots af bål och svärd, hugg och slag och fiendernas hot. Det är endast Guds helige Andes kraft, som vi kunna tillskrifva orsaken till allt detta, ty de voro i sig själfva svaga människor, utan den utrustning och utbildning, som enligt mänskligt förmenande kunde gifva dem seger.

Detta böra vi besinna, ty ännu gifves det ingen annan grund till sann framgång i arbetet för Herren än den helige Andes fullhet. Yttre goda förhållanden böra

vi vara tacksamma för, men ingenting kan ersätta Andens kraft. Penningar, rik begåfning, stor lärdom, en väl ordnad verksamhet, präktiga ledare i församlingen, fina sångkörer, ståtliga kyrkor, den mest storslagna gudstjänstordning och klingande vältalighet kan allt vara bra på sin plats, men saknas den helige Ande, hjälper icke allt detta. Vi kunna bättre reda oss utan allt detta, som vi nyss uppräknat, med den helige Ande, än om vi ägde allt detta och mera till och saknade den helige Andes kraft. Inga konstgjorda medel, icke ens konstgjord andlighet, huru vacker den än låter, har någonsin kunnat gifva seger och verklig framgång för Herrens sak.

O, må vi öfverflöda i hoppet uti vår verksamhet genom den helige Andes kraft.

Kristus vårt lif.

Af *Aug. Erikson.*

Aug. Erikson.

Ty fördenskull har Kristus dött och åter blifvit lefvande och uppstått, att han skall vara en herre öfver både lefvande och döda. Rom. 14: 9.

Värlsmänniskan lefver för sig själf, för sin egen ära och räkning, men icke så en kristen. Hans lif har uppgått i Kristus. Troslifvet med Kristus är hans lifs A och O, det lifselement, i hvilket han lefver och röres. För mig är lifvet Kristus.

I ett sådant lif är Herrens vilja min lag. Hans in-

tressen äro mina intressen, hans sak är min sak, hans ära är min ära, hans smälek min smälek. Ett sådant Kristuslif har många fiender. Djäfvulen och världen äro ständigt däremot, och icke minst det egna inneboende köttet. Därför gäller det att kämpa den goda kampen och att fatta det eviga lifvet. Det kristliga lifvet är ingen lek, utan allvar, och det är en allvarlig sak att vara en lefvande kristen.

Världsmänniskan både lefver och dör för sig själf, i bästa fall själfförhärligad, i värsta fall förtviflad. En kristen lefver och dör för Herren. Hans väg må gå genom fängelset eller till afrättsplatsen. Herren förer honom i triumf såsom till en segerfest. Han för honom hem.

Kristus skall vara en Herre öfver både lefvande och döda. Han är Herre öfver sin församling. Hon är hans egendom i lif och död. Han råder öfver henne. När lifvets strid är utkämpad, loppet fullbordadt och målet hunnet, tager han henne hem till sig i sitt paradis. Där får vår ande hvila från allt arbete, hvila för Herrens räkning i salig förbidan på uppståndelsen Kroppen hvilar i mullen också han för Herrens räkning Herren känner hviloplatsen, äfven om kroppen multnar och går till jord igen. Och han skall uppväcka honom på den yttersta dagen.

Må vi då, bröder, i denna lyckliga förvissning med allvar fortsätta att i våra lif förhärliga honom, görande det som är honom behagligt! Må vi verka hans verk tills han kallar oss och vi äfven genom en salig död skola förhärliga honom, som är vår Herre i lif och död!

Rättfärdiggörelse genom tron.

Af *Gustaf Lindström.*

G. E. Lindstrom.

Då vi nu hafva blifvit rättfärdiggjorda af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. Rom. 5: 1.

Af naturen äro alla människor orättfärdiga. Ingen rättfärdig finnes, icke en. Rom. 3: 10. Såsom orättfärdig kan människan icke bestå inför en rättfärdig Gud. Ingen kan heller genom egna åtgöranden förvärfva sig rättfärdighet, ty intet kött skall af lagens gärningar varda rättfärdigadt inför honom. Kap. 3: 20

Men därigenom att Gud har utgifvit sin Son att lida och dö för våra synder och fullborda lagen, så blir hvar och en, som tror på Jesus, rättfärdiggjord, utan förskyllan af hans nåd genom återlösningen i Kristus Jesus, kap. 3: 24. Märk: Vi hafva icke förskylt en sådan nåd, men den har förvärfvats oss genom Kristi försoningsoffer, och kommer oss till del genom tron. Grunden för vår rättfärdighet är sålunda Kristi lidande och död för våra synder, kap. 4: 25. Medlet, hvarigenom vi tillegna oss Kristi förtjänst, är tron. Den som icke håller sig till gärningar, utan tror på den, som gör den ogudaktige rättfärdig, honom tillräknas hans tro till rättfärdighet, kap. 4: 5.

På denna grund är det, som Paulus bygger läran om rättfärdiggörelsen genom tron, hvilken förer oss in i fridsförbundet med Gud, såsom det heter: Då vi nu hafva blifvit rättfärdiggjorda af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.

Grunden till frälsning.

Af *Carl Hanson.*

Carl Hanson.

Och varda rättfärdigade utan förskyllan, af hans nåd, genom återlösningen i Jesus Kristus. Rom. 3: 24.

Här framträder den *verkställande* grunden till vår frälsning: Guds nåd är denna grund. Här är ingenting jämte Gud, utan Gud är ensam grund. Frälsningen är icke delvis af kötts vilja och delvis af Guds, utan helt och alldeles af Gud. Därför är ock grunden fast och tillförlitlig som Gud själf.

Frälsningens *förmedlande* grund är återlösningen i Kristus Jesus. Den förmedlande grunden är alltså icke blott och bart återlösarens fullkomliga person, utan äfven och närmast hans fullkomnade verk. Personen framträder här i verket och verket är i personen; därför den, som tror på personen, han är ock delaktig af hans verk. Kristus träder fram och säger: Jag har öfvervunnit. Och den troende frigjorda själen svarar triumferande: "I allt detta öfvervinna vi rikligen genom honom, som har älskat oss."

För det tredje framträder här det rent *praktiska* ändamålet med nådens gifvande och verkets fullkomnande. Rättfärdiggörelsen är detta ändamål. Allt hvad Gud har gjort till vår frälsning utmynnar i detta ena, att vi skola vara rättfärdigade inför honom. Och det, som rättfärdigar oss, är ingenting annat än Gud själf, som genom Kristi återlösningsverk meddelar sig åt oss. En rättfärdighet, som skall gälla inför Gud, måste vara af Gud.

Och slutligen alldeles *oförskyldt* få vi åtnjuta detta. All mänsklig förtjänst är utelyckt. Alla hafva syndat och äro utan berömmelse inför Gud och varda rättfärdigade utan förskyllan, af hans nåd genom återlösningen i Kristus Jesus.

Han har utvalt oss.

Af *C. J. Ledin.*

C. J. Ledin.

Såsom han har utvalt oss i honom före världens grundläggning, att vi skulle vara heliga och ostraffliga inför honom. Ef. 1: 4.

Utkorelsen såväl som hela Guds frälsningsplan sträcker sina rötter in i evigheten. Den kan liknas vid ett träd, hvars rika frukter mogna i tiden för att sedan inbergas i den himmelska ladan. Då Gud i evighet bestämde vår frälsning, inneslöt han hela "Adamssläktet" i sitt frälsningsråd. Det heter därför: "Gud vill, att alla människor skola varda frälsta." Kristus bestämdes till vår frälsare. Det heter därför, att vi äro utvalda i Kristus. I honom möter Gud syndaren, i honom få vi förlåtelse och rening; i honom blifva vi en ny skapelse och delaktiga af Guds natur. I Kristus få vi barnaskapets ande och arfslott med de helgade. I Kristus få vi evigt lif och hopp om evig salighet. Vi kunna ej fatta:

"All den salighet Gud vill skänka
Åt de utvalda i himmelen.
Ingen människotanke kan tänka,
Ej någon tunga utsäga den."

Ändamålet med utkorelsen är det, att vi skola vara heliga och ostraffliga inför honom. Gud vill att vi skola lefva ett Kristuslif här på jorden, heligt och ostraffligt. Ett oheligt och slarfvigt lif passar ej och står ej i harmoni med vår höga kallelse såsom Guds barn. Munnens bekännelse och yttre former, huru vackra de än äro, gälla icke inför Gud, om helighet i ord och handling och hjärtats sanna Kristuslif saknas. Min vän, du som läser detta, är du ett af Guds utvalda, lyckliga barn? Blif då stilla hos Jesus. Han skall föra sin utvalda skara hem.

Vinst och förlust.

Af *P. A. Hultgren.*

P. A. Hultgren.

Hvad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men fördärfvar eller förlorar sig själf? Luk 9 : 25.

Uti den 22 versen af detta kapitel har Jesus talat om för sina lärjungar, att han skulle lida, förkastas och dödas af folkets andlige ledare. Detta var för lärjungarne en främmande tanke; de kunde icke fatta, att Mästaren skulle förhärligas genom lidande och död. Andra tankar rörde sig i deras inre. Mästaren skall vinna seger öfver alla sina motståndare och tillintetgöra alla fiender genom sin makt. Såsom Guds Son skall han upprätta sitt rike på jorden och regera tillsammans med sina lärjungar för evigt, utan att någonsin behöfva dö. Det var stora tankar det. Men de förstodo icke, att det var köttsliga tankar, själfviska föreställningar, hvarigenom de stodo i fara att mista det eviga lifvet. De sågo blott på den yttre världsliga vinningen.

Jesus ställer frågan direkt till oss: Hvad hjälper det en människa o. s. v. Tanken på jordisk vinst inspirerar den naturliga människan, då däremot föreställningen om lidande och försakelse för Jesu namns skull afskräcker henne, emedan det strider mot hennes naturliga sinnelag. Vi äro alla böjda för att göra stora ansträngningar, när det blir fråga om att vinna jordiska rikedomar, att kämpa för en oviss seger. Men om det till och med lyckades oss att vinna hela världen och vi i den äflan förlora oss själfva, d. ä. vår själ, hvad vore därmed vunnet?

Det synes ofta, att det ingenting kostar att vara en Jesu lärjunge, men det beror på, hvilken betydelse man lägger in i ordet "kostar". Vi behöfva icke betala aflatspänning för syndernas förlåtelse, det är sant. Alla frälsningens gåfvor och skatter gifvas fritt, utan pänningar, men när det blir frågan om att taga karset på sig och följa Jesus, så blir det kostnad och försakelse, ja, till och med förnekelse af sig själf. Och den, som icke vill betala det priset, kan icke vara en Jesu lärjunge. Det låter visserligen billigt att frälsas af nåd, men i själfva verket är det så kostbart, att ingen af oss kan komma ut med att betala priset, om icke Guds helige Ande får gifva oss kraft genom tron på Kristus att vandra i Mästarens fotspår. Det har kostat många till och med lifvet. Kommer du, min vän, igenom denna tiden för ett billigare pris, så är det nåd af Gud, ja, endast nåd. Dock när allt kommer omkring, hvilket har största betydelsen för dig? Det att vinna jordiska, förgängliga skatter och ett äradt namn, eller att vinna din själs frälsning och det eviga lifvet? Du kan icke tjäna Gud och mammon.

Hjärteransakaren.

Af *Andrew Johnson.*

Andrew Johnson.

Alla församlingar skola förnimma, att jag är den, som ransakar njurar och hjärtan, och jag skall gifva hvar och en af eder efter edra gärningar. Upp. 2: 23.

Att Gud ransakar människans tankar och uppsåt, har ofta varit till outsäglig tröst för dem, som velat vara uppenbara inför hans pröfvande blick. Då de på grund af en eller annan orsak kommit i tvifvel och mörker angående sin ställning till Gud, har det varit deras tröst, att han haft reda på allt. Det har ock händt, att sant troende blifvit missförstådda af sina bröder. Äfven då har det varit deras tröst, att han, som ransakar hjärtan, skall fälla det sista utslaget.

Men i den ofvan angifna versen är egentligen icke fråga om dessa förhållanden, utan där ringa orden såsom domsklockor. Det vore allvarligt nog, om de ringde ut dom öfver en gudlös värld, som icke på minsta vis befattar sig med Kristus, hans inrättningar och nådemedel. Men emedan dessa ord äro uttalade till en kristen församling, så äro de fruktansvärdt allvarliga för de troende och borde mana oss alla till djupgående själfpröfning.

Jesus uttalar denna varning till församlingen i Tyatira, emedan den hade fördrag med en medlem, som genom falsk lära förledde andra att synda. Fördragsamheten är en dygd, men den dygden missbrukas och åsamkar oss Guds dom, om vi hafva fördrag med sådant som är synd eller leder till synd i lära och lefverne. I

tider, som gått, rådde ofta stor ofördragsamhet. Sanna kristna dömde och fördömde hvarandra, emedan de i en eller annan punkt hade olika uppfattningar, men vår tid hotas sannerligen icke mycket af den faran. Nu är det motsatta förhållandet rådande i oroväckande grad. Mångenstädes fördrages nästan hvem och hvad som helst. Om icke sådana fördragas i församlingen, som fallit i uppenbar synd, utan de uteslutas, så hör man väl aldrig, att någon uteslutes för villolära, sak samma om den gäller någon af Bibelns kardinalpunkter. Eller finnes det icke i den kristna församlingen sådana, som förneka Kristi gudom? Med sådana och andra dylika har församlingen mångenstädes fördrag, såsom församlingen i Tyatira hade med Isabel och hennes anhängare.

Han, som ransakar njurar och hjärtan, skall dock gripa in. Först och främst skall hans dom drabba individen. Det heter: "Jag skall gifva hvar och en af eder efter edra gärningar." Höljd i en kristen täckmantel och ägande medlemsskap i församlingen, kan väl en människa spela sin roll en tid, men det går icke i längden. Gud bidar stundom med straffet. Men det kommer en dag, då all orättfärdighet i lära och lefverne skall framdragas i ljuset och få sin dom.

Men en församling, som har fördrag med det onda, skall heller icke blifva ostraffad. Det heter: "Alla församlingar skola förnimma, att Herren ransakar njurar och hjärtan." Gud har många gissel, med hvilka han kan tukta en församling. Stundom flyttar han ljusstaken från dess rum. Och när det skett, då blir det mörkt och hopplöst. Då har den svåraste dom, som kan gå öfver en församling, drabbat henne.

Kraft från höjden.

Af *L. W. A. Björkman.*

L. V. A. Björkman.

I skolen undfå kraft, när den helige Ande kommer öfver eder, och I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och intill jordens ände. Apg. 1: 8.

Orsaken till Apostlarnas och alla sanna Jesu vänners framgång och bevarande i denna onda värld är icke deras egen kraft, vishet och nit, utan deras framgång beror därpå, att Herren Jesus utrustade dem med kraft och visdom af höjden. "Vår egen kraft ej hjälpa kan. Vi vore snart förströdda." Af naturen är vårt förnuft förblindadt och mörker omtöcknar vår själ, men genom den helige Ande se vi ljus i Guds ljus och gå från kraft till kraft, tills vi träda fram inför Gud på Sion. Det var i denna Andens kraft, som de heliga fordom besgrade konungariken, tillstoppade lejons munnar, öfvade rättfärdighet, blefvo starka i svagheten. Det är den Anden, som visar syndare till Guds Lam och gifver dem visshet om syndernas förlåtelse och barnaskap hos Gud. Ingen kan komma till Jesus eller tro på honom, utan att den helige Ande har kallat honom genom evangelium, upplyst honom genom sina gåfvor. Ingen kan heller vandra i sanningen utan den helige Andes ledning.

Han är ock den sanna tröstaren och hugsvalaren, som påminner oss om allt hvad Jesus lärt och gjort oss

till godo. Han skall äfven hjälpa oss att vaka och vänta vår Frälsares ankomst, att vi icke somna in i den andliga dödssömnen.

"O, gode Ande led du mig
Till sanningen och lifvet.
Skrif i mitt hjärta hvad af dig
I lifvets ord är skrifvet.
Styrkt af din kraft, ledd af din nåd,
Jag vill ditt kärleksfulla råd
Med helig vandel prisa".

Återlösningen.

Af *J. A. Norrman.*

J. A. Norrman.

Vetande, att I icke med förgängliga ting, silfver eller guld hafven blifvit återlösta från edert fåfängliga, fäderneärfda lefverne, utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittadt lamms. 1 Pet. 1: 17, 18.

Gud utplånar öfverträdelser; han förlåter och glömmer synden.

Af *Oscar W. Carlson.*

O. W. Carlson.

Jag, jag är den, som utplånar dina öfverträdelser för min egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg. Es. 43: 25.

Alla människor, såväl judar som hedningar, äro syndare och hafva gjort sig skyldiga till många öfverträdelser. Härom säger Guds ord: "Alla hafva afvikit, allesammans hafva blifvit onyttiga, ingen finnes, som gör godt, det fins icke en enda, Rom. 3: 12. Se äf-

ven följande bibelställen: 1 Kon. 8: 46; Ps. 14: 3; 53: 4; Ords. 20: 9; Pred. 7: 21; 1 Joh. 1: 8—10. Att skriften talar sanning det förnimma vi i oss själfva, och vi se det hos hvarandra.

Men att icke allt hopp är ute för oss och vägen till frihet och lycka stängd, det säger Herren själf: "Jag utplånar dina öfverträdelser." Allt hvad Herren gör är fullkomligt, därför om han utplånar våra öfverträdelser, då blir det riktigt gjordt. Läs följande bibelord: 1 Mos. 14: 20, 2 Sam. 12: 13, Ps. 83: 3, 103: 3—12, Es. 44: 22, 55: 7, Jer. 33: 8, Matt. 9:2, Luk. 7: 48 m. fl.

Det är icke nog därmed att Gud utplånar våra öfverträdelser och förlåter våra synder, utan han *glömmer* dem, ty han säger: "Dina synder kommer jag icke mer ihåg." Han begrafver dem i evig glömska. Se därom följande bibelord: Es. 38: 17, Jer. 31: 34, 50: 20 m. fl.

Att Gud är stor i nåd och barmhärtighet, det har sin grund uteslutande i hans egen godhet. Märk orden i vår text: För min egen skull, icke tvingad och icke bevekt, utan själfmant, för sin egen skull. Jämför följande bibelställen: Es. 48: 9—11, Hes. 36: 22, Ps. 106: 8, 1 Joh. 2: 12.

Vår väg till frälsning och evig salighet är alltså icke stängd. Ingen behöfver sjunka ned i misströstans dy. "Hvem som helst kan bli frälst, blott till Gud han vänder." Gud, vår himmelske Fader, har själf och själfmant åtagit sig att frälsa dem som tro och detta gör han genom sin enfödde Son Jesus, hvilken han har sändt i världen i det ärendet att frälsa och från synden evigt förlossa alla dem som tro. Därför heter det i skriften: "Detta är Guds verk, att I tron på den han har sändt." Och åter: "Detta är hans vilja, som har sändt mig, att hvar och en som ser Sonen och tror på honom skall hafva

evigt lif." Joh. 6: 29, 40. Och åter: "Den som tror på Sonen, han har evigt lif, men den som icke tror Sonen skall icke få se lif, utan Guds vrede förblifver öfver honom." Joh. 3: 36.

"Alla synder han förlåter,
Tröstar barnet när det gråter,
Bär oss uppå herdearmar
Och i nöden sig förbarmar."

Guds rike.

Af *Gust. Nelson.*

Gust. Nelson.

Ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft. 1 Kor. 4: 20.

Jesus, den störste af alla lärare talade mycket till sina åhörare om Guds rike. I nya testamentet möter oss många sköna och träffande liknelser, som Jesus använde, då han talade därom. Då Jesus talar om Guds rike, menar han Guds nåderike på jorden, Guds frälsningsanstalt bland människorna i världen. Guds rike är närvarande i den kristna församlingen, genom hvilken Gud med sin Ande och sitt ord verkar och pånyttföder själar. När det är fråga om pånyttfödelse, hjälper hvarken mänsklig vishet eller öfvertalningsförmåga, utan endast Andens kraft ofvanefter.

Det är till församlingen i Korint, som Paulus talar ofvanstående ord. Där framträdde personer, som voro mycket myndiga och hade lätt för att tala stora ord. Paulus kallar dem för "tuktomästare", och låter församlingen förstå, att det är större att vara bland "fäderna i Kristus". Alla, som äro födda af Gud, nitälska för själars frälsning och Guds rikes framgång. Men när det gäller Guds rikes befordran är det viktigt

att beakta, att det icke sker i mänsklig kraft. Här uträttas intet genom andligt prat eller stora ord och rik begåfning, om den andliga kraften saknas. När Guds rike framträder i sin fulla glans, skall det nog blifva många andliga stortalare, som finna sig utestängda därifrån. O, hvad det är viktigt att besinna, att det icke är genom stora, mänskliga förmågor och talanger, som Guds rike blifvit mest befordradt, utan genom män och kvinnor, som i många fall varit medelmåttigt begåfvade, men de hafva varit helgade och uppfyllda af Guds helige Ande. Andens kraft är det, som hvarje själavinnare behöfver för att blifva framgångsrik i arbetet. Vackra och storslagna predikningar och formfulländade tal uträtta intet, om de icke äro en frukt af den helige Andes verk i hjärtat.

Vill du därför blifva mera framgångsrik i Mästarens tjänst, mottag mera af Guds Andes kraft. Den gifves åt dem, som äro verkligt pånyttfödda af Gud, och som vilja offra sig helt på lydnadens altare. Det fordras ock att i sitt lif och vandel vara uppriktig och samvetsgrann samt öfva mycken trosfrisk bön och såsom barn åt Gud taga ut sina rättigheter.

Guds rikes krafter och verkningar visa sig icke uti besynnerligheter och villervalla, utan däruti att människan försakar ogudaktigheten och de världsliga lustarna samt lefver gudligt och tuktigt i denna världen. Det visas i hemmet bland dina barn, så att du kan fostra dem för Guds rike. Hvad nytta gör annars alla förmaningar och det myckna talandet, om icke det målet vinnes. Det skall äfven visa sig i arbetslaget och på kontoret, i sällskapslifvet, ja, allestädes i handel och vandel, om vi äga Guds Andes kraft i våra hjärtan, och det skall heller icke kunna döljas, om vi sakna densamma.

Guds barns höga kallelse.

Af *Albin Johnson.*

Albin Johnson.

Och huru förlikar sig Kristus med Belial, eller hvad del har en troende med en otrogen. 2 Kor. 6: 15.

Att vara en kristen i denna världen är en hög och härlig kallse till helighet och rättfärdighet. Det är en vandring med Gud i ljuset, icke en vandel i mörker och synd. De troende äro ej sina egna, de äro dyrt köpta med Jesu blod. De hafva icke rättighet at lefva för världen; ingen halfvering eller tolerans får äga rum. Guds barn kunna icke hafva någon andlig gemenskap med världens barn. När så sorgligt händer, att de troende låta sig berusas af världen och lyssna till hennes lockelser, stå de i stor fara att förlora sitt andliga lif. Många exempel därpå kunde anföras.

Huru, säger aposteln, förlikar sig Kristus och Belial? Mörker och ljus kunna ej förenas. Jesus och satan kunna icke förlikas. Världens barn regeras af sin konung och göra mörkrets gärningar. Guds barn stå under Kristi regemente och äro hans tjänare. Kristendomen trifs icke i förening med världen, i hvilken form den än må framstå. Muhamedanismen har försökt att förena judendomen, kristendomen och hedendomen. Resultatet är ett stort sammelsurium af villfarelser, som icke kan leda en enda själ till himmelen.

Det höfves Guds barn att akta på sin höga kallelse och rådfråga sig om Guds vilja i allt. Sorgliga exempel finnas på att troende mycket litet fråga efter Guds vilja, utan ingå i hemliga föreningar, där en världslig, för

att icke säga ogudaktig, ande är rådande. Andra troende ingå i äktenskap med ogudaktiga och lida slutligen skeppsbrott i tron. Hvem frågar härvid efter Herrens vilja, där det ligger så nära tillhands för den köttsliga känslan att spela hufvudrollen.

Gud fordrar, att hans barn skola intaga en bestämd ställning gent emot världen. Gån ut ifrån dem, helat det, och kommen icke vid det orent är. O, att Herren finge inskrifva detta i våra hjärtan. När vi öfvergifva världen, förlora vi intet därpå, äfven om hela världen öfvergåfve oss. Tänk, att blifva mottagen af Herren Jesus, hvilken vänskap, hvilken kärlek och förening! Säg, min dyre läsare, känner du till denna förening? Är du villig att lida världens smälek för att vinna kronan?

Den andliga byggnaden.

Af *Carl Benson.*

Carl Benson.

Och låten eder, äfven I, såsom lefvande stenar uppbyggas till ett andligt hus, till ett heligt prästerskap. 1 Pet. 2: 5.

Hvarje sant troende människa bör vara ett villigt material för uppbyggande af Kristi församling, hvilken liknas i skriften än vid en byggnad, än vid en organisk kropp. Hvarje lokalförsamling är ett synligt yttre af Kristi kropp. Därför böra alla på Herren troende vara medlemmar i lokalförsamlingen. I denna andliga organism har den troende gemenskap med sin frälsare, ty han är själf hufvudet, som styr och leder alla kroppens lemmar. Han är hörnstenen, som gifver byggnaden fasthet och sammanhållning. Låten

eder uppbyggas, heter det, till ett andligt hus. Detta gäller ordningen i församlingen. Likasom stenarna sammanfogas i en viss ordning, så måste församlingen organiseras, ordnas, så att hvar och en intager sin plats. En hop stenar och grus är intet hus, så är icke heller en hop kristna utan församlingsordning någon riktig församling i biblisk mening.

Låten eder uppbyggas till ett heligt prästerskap. Gud verkar i församlingen genom ordet och Anden till varning, väckelse, tröst, uppmuntran, helgelse och stadfästelse i tron. Detta verk utför Gud genom de troende. De kallas präster, emedan de offra andliga offer, d. v. s. i helighet försaka för Jesu namns skull, samt lefva så, att hans namn varder äradt och förhärligadt genom allt deras görande och låtande.

Må Herren i rikt mått helga Illinois' Missionsförenings församlingar med alla deras predikanter och medlemmar, att de måtte vara sådana lemmar i Kristi kropp, genom hvilka hans namn förhärligas, och att många trötta pilgrimer räddas, bevaras, uppehållas och föras hem, införsatta i den stora, sköna, fulländade tempelbyggnaden.

Vaksamhet.

Af *C. O. Swanson.*

C. O. Swanson.

Blif vaksam och stärk det öfriga, som var på väg att dö. Upp. 3 : 2.

Det kan finnas mycket godt och lofligt i världen, hvilket i och för sig icke är skadligt, utan i stället nyttigt, men hvilket dock i trots däraf medför många dolda faror. Det är därför nödvändigt att akta på Herrens ord och bedja om kristlig

sans och upplysning, på det att vi må kunna rätt bedöma de många irrbloss, som blända sinnet i vår tid.

Vi människor se blott det yttre, men Gud ser till hjärtat, och därefter dömer han. Det hemliga affallet är uppenbart för honom. Den nya villfarelsen, som i tysthet gripit hjärtat, men hvilken ännu icke visat sig i det yttre, är uppenbar för hans ögon. Det går lätt att komma in på afvägar både i lära och lefverne. Det visar allestädes den kristna erfarenheten. Vi behöfva därför vaka och gifva akt på de varningar, som Herren gifver i ordet. Slarfaktighet och därmed vidlådande sömnaktighet leder köttets väg till döden. Så allvarligt är det. Detta gäller både enskilda troende och hela församlingar. Det är lättare att följa den köttsliga böjelsen och somna in uti liknöjdhetens och maklighetens sömn än att hålla ut i vaksamhet. Lyssna till Jesu varningsrop: "Blif vaken och stärk det öfriga, som var på väg att dö."

Själens längtan till Gud.

Af *John Hagström.*

John Hagström.

Min själ väntar efter Herren mer än väktarne efter morgonen. Ps. 130: 6.

Så lyder ett af uttrycken i en af Israels "uppgångssånger". Den fromme israeliten tänkte sig Gud såsom boende i sitt tempel. Det var en rätt föreställning. Gud bor i höjden och i helgedomen (templet) och när dem, som hafva en förkrossad och ödmjuk ande. Till helgedomen tågade Herrens stammar upp för att skåda hans härlighet. Det var på vägen dit, som denna längtan uttalades i ord och sång.

För oss är Herren i sin härlighets himmel, och om vi tro på honom, så äro vi på väg dit. På denna väg finnas många väntans stationer. Liksom Israels barn i öknen fingo ligga stilla så länge som molnstoden hvilade öfver förbundstältet, så få äfven vi på vår vandring mot himmelen ofta ligga stilla och vänta efter Herren. Här är en Hanna, som år efter år väntar att få dela mödrarnas glädje bland Herrens folk. Hon representerar alla, som nitälska för själars frälsning och Guds rikes utbredande. Huru många böner och tårar hafva icke utgjutits under denna väntan

En annan har kommit ned i den djupa dalen, kanske självförvålladt, och då är mörkret så mycket svartare. Han väntar mer än väktare efter morgonen, att Herren åter skall förbarma sig öfver honom. Kanske är han fången i elände och järnbojor, syndens och de onda begärelsernas bojor och väntar, att Herren skall slita dem, medan han själf drager sig undan den nådens hand, som är utsträckt till hans frigörelse.

Där ligger åter en tredje på plågans läger och väntar efter helbregdagörelse. Han har kanske legat där månader och år, men hjälpen synes fjärran. Kanske har hopplösheten intagit väntans plats och likt den lame mannen vid Betesda säger han: "Herre, jag har ingen människa, som kan kasta mig i dammen." En annan ligger där och väntar på förlossning. Han är mätt af lidande och önskar få sluta sina dagar. Hans hopp är klart och han sjunger: "O, du min trofaste, dyre förlossare, kommer du ej snart?"

Sådana väntansstationer finnas många på vår väg. Och de, som vänta efter Herren, komma icke på skam. De få nya vingfjädrar såsom örnarna, Es. 40: 31.

Det blifver ljust, när aftonen kommer.

Af *Adolph Lydell.*

Och vid aftonens tid skall det varda ljust. Sak. 14: 7.

A. Lydell.

Hur ofta blir ej mörk din stig,
Du pilgrim, under färden,
Och bakom molnen döljer sig
Din lyckas sol. Och vägen
Den synes bli allt mera smal,
Och orons och bekymrens tal
De växa och bli större.

Men gif ej upp, det ljusnar nog;
Blif stilla blott och bida.
Den Gud, som dig till barn upptog,
Skall dig ej öfvergifva.
Han med sin nåd och trofasthet
Skall föra dig till salighet;
Blott på hans löften lita.

Kan du ej vara som du vill,
Så god, så from och tålig,
Hans nåd för dig dock räcker till,
Om du är än så dålig.
Är hjärtat blott vid Herren fäst,
Han dagligt vara vill din gäst
Att hjälpa och hugsvala.

Så blicka upp, det ljusnar än,
Se, aftonen dra'r nära,
Och du skall möta få din vän
Och segerpalmen bära.
Då skall du se, han höll allt ord,
Då du fått platsen vid hans bord;
Då är det ljust för evigt.

Bönhörelse.

Af *E. M. Axelson.*

E. M. Axelson.

Herre, lär oss att bedja. Luk. 11: 1.

Guds ord ställer bönen främst bland alla Guds barns förmåner. Ingen gåfva kommer till sitt rätta värde, om den ej blifvit helgad genom bön. Och de stora nådegåfvorna, såsom frälsningen och bevarandet i tron, kommer endast den i besittning af, som beder. Bönen förutsätter ett tillstånd hos oss, förutan hvilket vi icke kunna mottaga andliga välsignelser från Gud.

Bönen får sin betydelse, endast då den är af rätta slaget. Frälsaren varnar för ett slags bedjande, som består af många, vackra ord, och framhåller vikten af hjärtats beskaffenhet. I 1 Joh. 5: 14 talas om den bön, som medför bönhörelse, en bön i öfverensstämmelse med Herrens vilja. I bönevrån bör allt underordnas Jesu vilja. Ske icke min vilja, utan din, sade han, den störste af alla bedjare, när han talade med sin Fader. Det bör vara undertonen i alla önskningar och böner, som vi frambära till Gud. Med sigillet: "För hans namns skull", böra alla bönebref stämplas, som skickas fram till nådastolen.

På detta sätt skall din vilja bli mer och mer böjd under Jesu vilja och slutligen uppgå i hans. Då skall icke heller bönhörelsen uteblifva, ty din och din Frälsares bön och önskan blifva ett. Och om Gud icke svarade dig för din skull, så skulle han dock göra det för sin enfödde Sons skull. Hela sitt rikes resurser af nåd och frälsning har Gud i Kristus stält till ditt för-

fogande. Af allt, hvad han äger, är intet för stort eller dyrbart, att han icke skulle gifva dig det som svar på din bön. O, härliga förmån, underbara nåd! Herre, lär oss att bedja.

Och hvad mitt hjärta beder,
Det vet jag, att du hőr.
Och hvad mitt väl bereder,
Det vet jag, att du gőr.
I nődens hőgsta smärta
Din hjälp mig närmast är.
Jag vet, att på ditt hjärta
Du mina sorger bär.

Tro och åskådning.

Af *F. Edquist.*

F. Edquist.

Ty vi vandra i tro, icke i åskådning. 2 Kor. 5: 7.

Paulus visar i denna vers den ställning, som den troende människan intagit i förhållande till de himmelska boningarne, hvilka Gud genom frälsningen i Kristus beredt åt oss, och på hvilka han har gifvit oss Andens pant.

Detta inger oss visshet och trosfrimodighet. Det heter: "Vi äro alltid vid godt mod och veta, att så länge vi äro hemma i kroppen, så äro vi borta från Herren." Det vill säga, vi äro icke ännu hos honom i härligheten, hvilket vi ock helst önskade vara, men vi hålla på att vandra mot det målet, och denna vandring sker i tron, den lefvande tron, hvarigenom Jesus blifvit vår personlige frälsare och salighetshöfding, genom hvilken

vi hafva fått syndernas förlåtelse och hopp om hjälp till seger uti alla lifvets växlingar och pröfningar, den tro, som en gång skall saligt förbytas i åskådning.

Vandringen i tron är ofta mödosam och ansatt af tvifvel, men lika ofta få vi erfara Guds omedelbara närhet, så att tron ständigt sträcker sig och trånar efter att kunna genomtränga det dunkel, som skiljer oss från att se hans ansikte, som vi älska.

Vandringen i tron har åskådningen såsom sitt slutliga mål, så att fastän vi hafva mycken glädje och fröjd i tron på Jesus, så äro vi ändå icke nöjda, ty vi längta att få se honom såsom han är. Vi se nu genom en spegel på ett dunkelt sätt, men då ansikte mot ansikte.

Ordets löften säga oss, att denna härliga dag är nära. Jesus säger själf: Ja, jag kommer snart; och den troende och längtande själen svarar: Amen, kom, Herre Jesus.

Uppståndelse och lif.

Af *E. O. Carlson.*

E. O. Carlson.

En stund kommer, då alla, som äro i grifterna, skola höra hans röst. Joh. 5:28.

Jag tror på de dödas uppståndelse. Så läste jag i min barnaenfald i katekesen, och den tron är varmare i dag i trots af otros-apostlarnas alla predikningar. Den tron gör mig lycklig. Den tron har en säker grund, ty den hvilar på hans ord, som sade: "Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås."

Likasom Kristus kallade Lasarus i Betanien fram ur grafven, så skall han en dag kalla fram alla döda, från allas vår stamfader Adam och patriarkerna ända ned till våra egna släktingar och oss själfva. Alla skola uppstå. Ingen skall lemnas förgäten. Alla skola höra hans röst. Det ligger makt i den rösten. Gud har gifvit honom makt öfver allt kött.

En skilsmässa skall äga rum i uppståndelsen. De, som gjort det goda, skola uppstå *först* vid Jesu tillkommelse. Grafgårdarne hafva varit vittnen till många skilsmässor. Det skall blifva en till, större än någon annan. Skall du upptagas då, eller skall du lämnas kvar? Det skall blifva tvänne skaror. Den första skaran skall bestå af dem, som gjort det goda, d. v. s. trott på Jesus och tjänat honom. Den andra skaran skall bestå af dem, som gjort det onda, d. v. s. lefvat i otro och olydnad mot Kristus. De skola uppstå till dom. Bland hvilken af dessa tvänne skaror skall du stå?

"Bered dig att möta din Gud", ljöd det genom profeten Amos. I dag ljuder det till oss genom profeter och apostlar: Bered dig att möta din frälsare. I dag är den behagliga tiden. Nu kan du stänga örat och hjärtat för den röst, som kallar, men en dag måste du höra och komma till dom.

Jesus, håll alla dem vakande, som lefva i tron, och väck dem, som slumra i sina synder, att de må vakna och söka dig, på det att vi alla, om möjligt, måtte kunna hälsa dig välkommen på uppståndelsens morgon.

Lydnad mot föräldrar.

Af *J. Anderson.*

J. Anderson.

I barn, varen edra föräldrar lydiga i allt, ty detta är behagligt i Herren. Kol. 3: 20.

Lydnad mot föräldrar är en vacker dygd, en blomma, älsklig och skön utöfver all beskrifning. Hennes doft gör hemmet till en himmelens förgård, där fläktar af heliga vingar tydligt förnimmas och änglagestalterna nära nog skymta fram. Ty då barn lyda sina föräldrar, låter Gud i välbehag sitt ansikte lysa öfver dem, och där Guds ansikte sålunda lyser, äro änglar alltid tillstädes beskyddande och välsignande.

Men om barnen äro olydiga, mulnar deras himmel och öfverdrages med syndens dystra moln, som skymmer bort Guds ansikte för dem. Detta bedröfvar Guds heliga änglar, ty de älska Gud och afsky synden och trifvas endast, där Guds ansikte lyser. Och med sorg och förskräckelse öfvergifva de barnen och vända åter till Guds himmel. Därefter mörknar barnens värld allt mer. Det blir kallt och dystert i deras hjärtan. Och snart stöter deras synders moln samman med Guds rättfärdighet. Då urladdar det sig. Guds vredes glödande pilar korsa hvarandra och blänka i rymden, och domens åskor börja varnande mullra öfver barnens hufvuden. — Straffet sofver icke.

Därför, I barn — o, här ville jag doppa min penna icke i bläck utan i lefvande Guds kraft och skrifva icke i en bok utan outplånligt i edra unga hjärtan — varen edra föräldrar lydiga i allt, ty detta är behagligt i

Herren. Glömmen aldrig, att "lydnad är bättre än offer", och att hvarhelst lydnadens blomma växer, där låter Gud i välbehag sitt ansikte lysa och sin välsignelse regna ned.

Den sanna tron.

Af *S. A. Gustafson.*

S. A. Gustafson.

Den som tror på Sonen, han har evigt lif, men den som icke tror Sonen skall icke få se lif, utan Guds vrede förblifver öfver honom. Joh. 3: 36.

Att icke tro på Jesus är att vara skild från Gud. Otron är modern till all synd, och synden är det, som skiljer människan och Gud från hvarandra. Att människan syndat skall icke fördöma henne, men att hon fortfar att synda, det är faran. Hon går då förlustig om det eviga lifvet och drabbas af Guds vrede. Det blir förskräckligt. Det värsta, som kan hända en människa, är, att hon drabbas af Guds vrede.

Den, som vill undkomma den faran, måste tro på Jesus; något annat räddningsmedel finnes icke. Att tro på Jesus är att mottaga honom, eller med andra ord blifva förenad med honom. Vi införsättas då i ett sådant tillstånd, så att ingen dom kan skada oss. Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus. Detta är att äga det eviga lifvet. Huru är det med dig, käre läsare? Äger du lifvet i Guds Sons tro? Vet du med dig i din egen lifserfarenhet om en öfvergång ifrån döden till lifvet?

Herrens tuktan.

Af *C. A. Björnbom.*

C. A. Björnbom.

Ej köpte du åt mig för pänningar välluktande kryddor, och icke mättade du mig med dina slaktoffers fett, men du tröttade mig med dina synder, plågade mig med dina missgärningar. Es. 43 : 24.

Israels folk var Guds förbundsfolk. Det hade råkat i djupt andligt förfall, och fördenskull måste Gud taga till tuktan. Denna tuktan skedde dels medels ordet genom profterna och dels genom flerehanda straffdomar, af hvilka den babyloniska fångenskapen var den svåraste. Herrens tuktan afsåg att återföra folket till sann förening med Gud, ty människans affall består i alla tider däruti, att hon går bort från honom. Affallet visade sig märkbart vid folkets gudstjänstfirande. Antingen dyrkade de falska gudar, eller också framburo de falska offer till den sanne Guden. Därför var deras gudstjänst af noll och intet värde inför honom, ja, en plåga och en styggelse i hans ögon. När själfva gudstjänsten blir bemängd med synd, hur skall det då gå med de rent ut världsliga handlingarna i det alldagliga lifvet? Det är icke underligt, att han ropar: "Du har tröttat mig med dina synder och plågat mig med dina missgärningar."

Detta Herrens ropande är ett uttryck af hans nåd, ty han håller intet arbete och ingen möda för stor, om han därigenom kan frälsa sitt folk. Den Herren älskar, den agar han. Guds kärlek ligger till grund för hans tuktan. Om Gud skulle vinna sitt mål och sålunda frälsa sitt gamla kära förbundsfolk, det berodde på dem.

Om han skall vinna sitt mål med oss till vår frälsning, det skall falla på vårt ansvar. Huru är det med oss? Böja vi oss under hans tuktan till verklig sann lydnad för hans faderliga vilja? Om så sker, lära vi däraf gudaktighetens sanna väsende och blifva välbehagliga inför Gud i anda och sanning.

En tvistande lärjungaskara.

Af *C. J. Björk.*

C. J. Björk.

Men det vardt ock en tvist mellan dem, hvilken af dem skulle anses vara störst. Luk. 22: 24.

Anledningen till denna tvist mellan Jesu lärjungar är utan tvifvel den, att de alltigenom missförstodo sin mästare, när det gälde sättet att vinna storhet. De räknade på mänskligt sätt, han räknade på himmelskt sätt.

Tvister mellan Jesu lärjungar kunna uppstå nu såväl som då. Vi förstå endels och profetera endels, men om vi blifva stilla hos Mästaren i ett rätt lärjungasinne, så skall han nog genom sin Ande leda oss till hela sanningen, och vi skola komma öfverens.

Kristus bortstötte icke sina lärjungar för deras oförstånd, utan han undervisade dem om den rätta vägen till sann storhet. Den vägen är en smula knagglig för köttet och de mänskliga föreställningarna. Dessa måste kufvas och tuktas såsom stenarna, som skola inpassas i en skön byggnad. Det är ett mäjslande och ett fäjande oaflåtligt. Den ena stöten här och den andra där. Man suckar och klagar och kanske känner sig böjd att tvista

med både Gud och människor. Men under tiden nötas de obändiga kanterna bort och till sist blir stenen färdig för den sköna tempelmuren. Därför, broder, syster, blif stilla hos Jesus. Gå med allt till honom, som rör både dig själf och dina nådesyskon. Frukta icke för att intaga den sista platsen, ty den sig förnedrar, han skall varda upphöjd . Och sedan i Guds rike äro inga tvister mer. Gud vare lof.

Guds namn.

Af *C. G. Younggren.*

C. G. Youngren.

Du skall icke missbruka Herrens, din Guds namn, ty Herren skall icke låta honom blifva ostraffad, som hans namn missbrukar. 2 Mos. 20 : 7.

Så talar han, hvilkens namn är stort och högt, den evige och helige, han som tillbedes af otaliga änglaskaror. Keruber och serafer skyla sina ansikten inför det namnet. De äldste i himmelen nedfalla och kasta sina kronor ned inför tronen och tillbedja.

Kan detta heliga namn blifva föremål för missbruk? Jo, tyvärr! Ingen synd är mer allmän än denna. På krogar och spelhus, i danslokaler och på klubbrum, i förening med rått och syndigt tal måste detta heliga namn användas än som fyllnadsord, än såsom grof otidig svordom. Detta är äfven ett sorgligt förhållande i det allmänna dagliga lifvet, i handelsbutiker, järnvägskupéer, spårvagnar, på vägar och gator, i arbetslag och nästan hvarhelst man sammanträffar med människor, så hör man detta onödiga och syndiga användande af Guds

namn. Icke ens alla kristna äro vakna öfver det otillbörliga och syndiga uti att inblanda Guds namn i det dagliga talet. O, broder, vakna upp, innan straffet kommer.

Till och med på det religiösa området förekommer ett slags missbruk af Guds namn, som borde öfvergifvas. Huru ofta indrages icke Guds namn uti bönen såsom fyllnadsord, när man intet har att säga och icke kan få fatt i något annat ord i all hastighet. Detta är ovärdigt, och hvarje kristen borde i det hänseendet vaka öfver sig själf och taga sig till vara. Den kristna sången är för många ganska ytlig och har sitt värde endast för musikens skull. Detta blir då också ett missbruk af Guds namn, som misshagar Herren. Alla tomma religiösa ceremonier komma naturligtvis under samma dom.

Att hor, mord, stöld och andra grofva synder skola åsamka människan Guds misshag och straff, vet en och hvar. Men att missbruket af Guds namn, under hvilken form det än må ske, är en lika svår synd, hvem tänker därpå? Herren skall icke låta honom blifva ostraffad, som hans namn missbrukar. Gud låter icke gäcka sig, hvad en människa sår, det skall hon ock skörda.

Trygghet.

Af *John G. Nelson.*

J. G. Nelson.

Men på eder äro till och med alla hufvudhåren räknade. Matt. 10: 30.

Med denna härliga försäkran utsände Jesus sina första lärjungar såsom får midt ibland ulfvar. Och än i dag står denna försäkran kvar, lika rik, lika full för alla Guds barn, men särskildt för dem, som offrat sig helt i hans tjänst.

I sanning: "Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara." Jag har försökt att göra mig förtrogen med denna dyrbara sanning från min älskade Mästares läppar, och ju mer jag tänker på den, desto större blir den för mitt hjärta. Den liksom ropar till mig: Gud, din Fader, känner dig. På sina händer har han tecknat dig. Med alla dina vägar är han förtrogen. Gud älskar dig så högt, att han utgaf sin ende Son till din frälsning. Och med honom har han skänkt dig allt, som hör till lif och gudaktighet.

Gud, din Fader, skall bevara dig för allt ondt; icke ett hår på ditt hufvud skall gå förloradt hans vilja förutan. Han har räknat dem alla.

"Själf han är dig alla dagar nära
Fő̈r hvar särskild tid med särskild nåd.
Hvarje dags bekymmer vill han bära,
Han, som heter både kraft och råd.
Att sin dyra egendom bevara,
Denna omsorg har han lagt på sig.
Som din dag, så skall din kraft ock vara.
Detta lőftte gaf han mig."

Talet om korset.

Af *Edw. N. Train.*

Edw. Train.

Ty jag höll icke före, att jag bland eder visste något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst. 1 Kor. 2: 2.

När Paulus kom från lärdomsstaden Atén till hamnstaden Korint, där rikedom och fattigdom, synd och elände om hvart annat fanns i stort örverflöd, så kom han till dem med ett enda budskap: Jesus Kristus och honom korsfäst.

Hvarför kom han icke med öfvertalande ord af mänsklig vishet i stället för talet om korset, hvilket var för judarne en förargelse och för grekerna en dårskap? Just därför att han hade själf erfarit, att mänsklig vishet icke hjälper människan uti hennes största behof. Aténarnes vishetsläror hade icke höjt dem öfver korintiernas laster, ty de voro djupt sjunkna i synd och last, sin förmenta vishet till trots.

Synden är ett folks fördärf, dess största fiende, både i andligt och lekamligt, i nationelt och individuelt hänseende, för tid och evighet. Intet mänskligt medel kan utrota synden. Med mänsklig vishet kan man ej resonera bort den; med goda fromma verk och allvarliga föresatser kan man icke upprycka dess rötter. Den är kvar, envist kvar. Blott ett enda medel förslår, den korsfäste Kristus, hvars blod renar från all synd. Det kan frigöra oss från synden och alla dess följder. Vi hafva återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedom. Se Guds Lam, som borttager världens synd.

Korintierna voro rika, men icke lyckliga. Det är omöjligt att vara lycklig och på samma gång stå i ett orätt förhållande till Gud; äfven om vi kunde vinna hela världen, men saknade Guds gemenskap, så skulle vi likväl icke vara verkligt lyckliga. Vägen till Gud går via Golgata och korset. Det är genom korsets predikan, som en fallen värld skall frälsas.

Därför är den korsfäste Kristus det viktigaste ämnet i evangelii predikan, det viktigaste föremålet för vår tro. Därpå hänger hela vår salighet för tid och evighet.

Budets ändamål.

Af *Thure Jacobson.*

Thure Jacobson.

Men budets ändamål är kärlek af rent hjärta, af godt samvete och af oskrymtad tro. 1 Tim. 1: 5.

Allt Guds ord afser att bringa syndaren i ett rätt kärleksförhållande till Gud. Ty utan ömsesidig kärlek mellan Gud och människan är icke någon salighet för henne möjlig. Endast den som älskar är salig. Detta syftemål är jämförelsevis lätt att fatta med afseende på nya testamentet, det är ett kärlekens evangelium från början till slut. Men det är svårare att se detta syftemål i gamla testamentets gudsuppenbarelse, ty den har karaktären af ett lagbud. Det ligger nära tillhands att tänka, att blott man uppfyller budet med den yttre handlingen oafsedt hjärtats beskaffenhet, så är allt väl och krafvet tillfredsställdt.

Det var mot detta missförstånd och missbruk af lagen, som Kristus ropade i Israel under sin verksamhetstid, och Paulus varnar i sina bref däremot. Lagens yttersta ändamål, säger han, är kärlek, ty kärleken är lagens fullbordan. Men då lagen själf icke kunde åstadkomma detta, som utgjorde dess ändamål, utan den däremot på grund af köttets svaghet blott väckte förskräckelse och vanmakt, ja, till och med olust till hvad den befalde, så gjorde Gud detta, i det han sände sin ende Son och i honom fördömde synden i köttet, på det att lagens fordran skulle varda fullbordad i oss, som icke vandra efter köttet, utan efter Anden.

Alltså, då syndaren förkrossad däröfver, att han saknar både lust och kraft att göra det, som lagen for-

drar, flyr till Kristus, som på grund af sin evigt gällande försoningsdöd gör den ogudaktige rättfärdig, så verkar detta uti syndarens själ en kärlek af rent hjärta, af godt samvete och af oskrymtad tro.

Så har då lagen och evangelium fått hjälpas åt att föra syndaren i ett rätt kärleksförhållande till Gud, uti hvilket den frälsta själen sedan känner sig salig och nöjd.

Kristlig förmaning.

Af *C. Blomgren.*

G. Blomgren.

Så använden ock I därföre all flit att i eder tro ådagalägga dygd, i dygden förståndighet. 2 Pet. 1: 5.

Med dessa ord vädjar den store aposteln till de medel och förmåner, som stå oss alla till buds, när det gäller uppfyllandet af våra högsta och heligaste plikter. Och på ett särskildt sätt pekar han här på något, som i sanning tyckes i ytterst ringa mån förefinnas i det kristliga lifvet och den andliga verksamheten.

Likgiltighet och sömnaktighet äro mycket farliga fiender såväl för enskilda kristna som hela församlingar och i all synnerhet för predikanter. Huru kan en sofvande herde vänta att finna en vaksam hjord? Där ett sådant förhållande härskar har djäfvulen fritt spelrum att förstöra och förgöra Herrens lilla klena hjord. I trots af mycken sömnaktighet finnes dock mycken sann kristendom samt nitiska och trogna Herrens lärjungar litet hvarstans, hvilket både ordet och erfarenheten visar.

När den kristliga fliten äger sin rätta halt, är den ett uttryck af kärlek till Herren. Den går gärna och villigt Herrens Jesu ärenden, och gör människan mer och mer mån om att gå den rätta vägen, på det att hon må slippa att begråta misstagens ledsamma följder.

I detta afseende är Guds helige Ande ständigt villig att leda oss i hela sanningen och göra oss till lyckliga och nyttiga människor här på jorden, medverkande till uppfyllelsen af Herrens dyrbara bön: Tillkomme ditt rike.

Endräkt.

Af *Fredric E. Pamp.*

Fr. E. Pamp.

För öfrigt, mina bröder, glädjens, fullkomnens, förmanen hvarandra, varen ens till sinnes, varen fridsamma, och kärlekens och fridens Gud skall vara med eder. 2 Kor. 13: 11.

Här målas en idealbild af den lilla troende barnaskaran på jorden. De äro samlade omkring sin himmelske Fader och åtnjuta hans kärlek och frid. Uti honom glädjas de med hvarandra, de mottaga hans nåd och tillväxa i tron och kärleken. Barnen söka att uppmuntra och hjälpa hvarandra, såsom Fadern lärt dem.

De hafva ett och samma mål för sin vandring och verksamhet och äro ense om att älska och tjäna sin himmelske Fader genom Jesus Kristus. I Faderns närhet äro inga inbördes strider långvariga. Den, som vill strida med sina bröder, måste undandraga sig Faderns gemenskap.

Så vandrar den lilla skaran med kärlekens och fridens Gud på vägen till fadershuset där ofvan. Här har mycket varit bristfälligt. Där skall allt vara fullkomligt.

Följ mig.

Af *Malcom Magnuson.*

Malcom Magnuson.

Följ mig. Joh. 21: 19.

Det är vår store och dyre Mästare, som gör sin vilja och önskan känd i denna sköna uppmaning. Han som kom hit till denna syndfulla värld för att uppsöka och frälsa det, som var förtappadt. Det är han, den helige, som aldrig syndade hvarken i tanke, ord eller gärning. Att efterfölja hans heliga fotspår innebär visserligen pröfningar, men också mycken välsignelse och mycket godt.

Jesus ställer denna uppmaning till Petrus, men det är klart att Frälsarens milda öga söker äfven den ogudaktiga människan, att också hon må komma och följa honom.

Vi kunna icke i detta kortfattade stycke detaljera, hvad det innebär att följa Jesus, icke heller kunna vi med vår tanke uppskatta dess värde. Dock få vi veta af Herren själf, hvad som är hufvudsumman. Han säger: "Den mig följer skall icke vandra i mörkret, utan han skall hafva lifvets ljus." Så talar Jesus själf. Ack, hvilka skatter har icke sålunda en Jesu efterföljare —

lif och ljus, det andliga och eviga lifvet och frälsningens klara ljus, som upplyser hela vårt väsende.

Vid tanken på dessa stora oförgängliga skatter och Frälsarens nådefulla uppmaning bedja vi ur djupet af våra hjärtan: Herre Jesus, kom till oss genom din helige Ande, att vi må höra din röst och följa den, uppfylda af det eviga lifvet och upplysta af det sanna ljuset, skickliggjorda såsom dina redskap till att rädda dem, som ännu vandra fjärran ute i synden.

Trakten efter det himmelska.

Af *K. K. Jacobson.*

Trakten efter det, som är ofvan, icke efter det som är på jorden. Kol. 3: 2.

Människan är en sökande varelse. Hennes ande trånar efter tillfredsställelse. I djupet af hvarje själ rör sig ett begär efter lefvande Gud. Därför behöfver icke människan väckas till ifver att söka, det ligger i hennes natur; men väl att söka det rätta, ty hon har tagit miste om målet. Detta misstag är en förvillelse icke blott i själfva sökandet, utan det har sin grund i människans vilja.

När det gäller att trakta efter det, som är på jorden, så sättas alla våra själsförmögenheter i verksamhet. Rikedom, ära och njutning m. m. utgör föremålet för de flesta människors sträfvanden. Och likväl är det en sanning, som vi dagligen påminnas om, att denna värld och dens väsende förgås. Trakten därför icke efter det, som är på jorden.

Paulus uppmanar oss att trakta efter det, som är ofvan, de ting som icke synas, hvilka äro eviga; de skatter, hvilka rost och mal icke förstöra, hvilka icke heller tjufvar kunna stjäla bort. Dessa skatter allena kunna gifva själen sann tillfredsställelse för tid och evighet. Måtte därför begäret efter dessa få en sådan makt med oss, att det blir ett traktande efter det som är ofvan, att vi måtte bli villiga att försaka de närvarande och förgängliga för att vinna det eviga och oförgängliga.

De dyra och stora löftena.

Af *C. W. Johnson.*

C. W. Johnson.

De dyra och stora löftena äro oss gifna, på det att I genom dem skullen blifva delaktiga af Guds natur, undkomna det i världen genom lusta rådande fördärfvet. 2 Pet. 1: 4.

I denna vers få vi veta, att Gud har skänkt oss allt, som hör till lif och gudaktighet. Aposteln talar om Guds löften och säger, att de äro oss gifna. De äro således en gåfva af Gud, och denna gåfva är vårt stora andliga kapital. Det kapitalet förlorade vi i syndafallet. Vår gemenskap med Gud blef afbruten, vår natur ond och fördärfvad. Af naturen äro vi alla vredens barn. Men Gud har genom sin stora barmhertighet förbarmat sig öfver oss däruti, att Kristus dött för oss, medan vi ännu voro syndare, och sedan därigenom att han födt oss på nytt till ett lefvande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda. Genom den nya födelsen blifva de troende delaktiga af Guds natur och undkomma det i världen genom

lusta rådande fördärfvet. Ty Guds nåd lär oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och lefva tuktigt och gudligt i denna världen. Faren efter frid med alla och efter helgelsen, utan hvilken ingen skall se Herren.

Icke att jag redan har vunnit det eller redan är fullkomnad, men jag far därefter. Gud hjälpe oss alla i dessa stycken i Jesu namn. Amen.

Ett saligt folk.

Af *Erik C. A. Linder.*

E. C. A. Linder.

Saligt är det folk, hvars Gud Herren är, det folk, som han utvalt till sin arfvedel. Ps. 33: 12.

I trots af all synd och ogudaktighet, all sorg och allt bekymmer, som är rådande i världen, finnes det likväl ett folk, om hvilket det heter: De äro ett saligt folk. Visserligen är deras antal jämfördt med den stora massan obetydligt och ringa, men de äro likväl ett saligt folk.

Huru är det då möjligt för dessa få att kunna vara saliga ? Rör dem icke denna tidens oro, sorger, strider och mångahanda bekymmer? Jo, visserligen, äfven de drabbas af mångahanda sorger; de egna vidlådande synderna och ogudaktigheten i deras omgifning plågar dem, och de få upplefva hvad den gamle sångaren säger, att här på denna jorden är synden med i allt och ger åt allt det sköna en främmande gestalt. Men det förändrar ej deras salighet, utan de kunna sjunga under trycket af sorger och besvär: "Alltid salig, om ej alltid glad, vandrar jag till Sions nya stad." Vi kunna därför förstå

att grunden till deras salighet ligger i någonting, som är upphöjdt öfver världens växlingar af både glädje och sorg.

Uti ofvan anförda ord säger psalmisten ,att deras salighet består däruti, att Herren är deras Gud, det vill säga själens högsta goda, den på hvilken hon tänker både dag och natt; den som är hennes glädje i sorgen och den källa, ur hvilken hon dricker vederkvickelse och tröst. Alltså beror en människas salighet eller osalighet på i hvilket förhållande hon står till Herren.

Många försök hafva blifvit gjorda att utrota Guds folk från jorden. Man har försökt att med allehanda tortyrredskap nedtysta deras hemlandssånger, men förgäfves. Skaran är större än någonsin, och sången ljuder kraftigare nu än förr af lof och pris till Gud.

Dyre läsare, om du vill blifva salig, se då till, att Herren blir din Gud. Gif upp allt som vill intaga den plats, hvilken endast han har rätten till. Om du så gör, skall äfven du kunna instämma i sångarens ord: Saligt är det folk, hvars Gud Herren är, det folk, som han utvalt till sin arfvedel.

Den trogne och kloke tjänaren.

Af *C. H. B. Peterson.*

C. H. B. Peterson.

Hvilken är nu den trogne och kloke tjänaren, hvilken hans herre har satt öfver sitt husfolk för att gifva dem mat i rätt tid. Matt. 24: 45.

Denna text säger oss, att den trogne tjänaren är insatt i ämbetet af Kristus. Detta är äfven nya testamentets lära för öfrigt. I Ef. 4: 11 heter det: Han har

oek satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister oeh somliga till herdar och lärare. Därför kunna alla trogna predikanter säga med aposteln Paulus: Det skall man hålla oss för, att vi äro Kristi tjänare och förvaltare af Guds hemligheter. Vi äro icke kallade att befrämja vårt eget verk, utan Kristi verk i hans församling på jorden. För sin egen personliga del behöfver Herren ieke vår tjänst, men han behöfver oss uti arbetet för våra medmänniskors frälsning.

Har Kristus insatt oss uti ämbetet, så följer ock däraf, att vi inför honom måste aflägga räkenskap. Vi äro ansvariga inför honom. Det är icke af så stor betydelse, om människor skulle anklaga oss, ja, afsätta oss från ämbetet, som om Kristus anklagar och afsätter oss, ty människor kunna taga miste i sina domar, men Kristus aldrig. Vårt ansvar inför Kristus är en myeket allvarsam tanke, som bör gå oss djupt till hjärtat och hålla oss i vaksamhet. Daniel Webster sade: "Den mest betydelsefulla tanke, som någonsin sysselsatt mitt sinne, är mitt personliga ansvar inför Gud."

Vi få i denna text oekså reda på hvar vi skola tjäna, nämligen bland husfolket, d. v. s. i Guds församling. Det är en viktig plats, ty församlingen är den största och viktigaste institution på jorden, större än någon stat, äldre än något konungadöme. Det är genom henne Gud skall frälsa världen.

Hvad skall då den trogne tjänaren göra? Han skall gifva husfolket mat i rätt tid, heter det i texten. Församlingen behöfver föda, andlig spis. Jesus sade till Petrus: Föd mina lam. Men skola vi lyckas i detta viktiga uppdrag, så måste vi hålla den andliga födan, som vi frambära, fri från alla halfandliga tillsatser oeh endast

hålla oss till de nådemedel, som Gud stält till vårt förfogande uti ordet och sakramenterna.

Må vi därför troget hålla oss till de medel, som Herren öfverlämnat åt oss och framställa Guds ord i hela dess fullhet och kraft, så kunna vi med Hesekiel utropa: Så säger Herren, Herren.

De troendes uppgift.

Af *E. A. Ström.*

E. Aug. Ström.

I ären jordens salt, men om saltet mister sin sälta, hvarmed skall man salta det? Matt. 5: 13.

I ofvan anförda ord framhåller frälsaren trenne sakförhållanden för sina lärjungar: Först deras uppgift. I ären jordens salt, säger han. Saltets uppgift är att motverka förruttnelse i naturens rike; så skola Jesu lärjungar motverka tidens synd och förruttnelse genom ett heligt och uppoffrande lif samt med sitt tal, som alltid bör vara ljufligt och med salt bemängdt. Detta sker, när den troende håller Herren Kristus helig samt genom ordet och bönen mottager den nåd och kraft, som sätter honom i stånd att vara jordens salt.

För det andra innebära dessa ord en varning. "Om saltet mister sin sälta", heter det. Då saltet mist sin sälta, så har det förfelat sin uppgift. En troende förlorar sin kraft genom en ohelig vandel och genom försummandet af nådemedlen. Det kan vara till utseendet endast obetydliga försummelser och synder, som borttaga den andliga kraften från ett Guds barn. När detta

skett, då äro de, såsom aposteln säger: "Källor utan vatten, skyar som drifvas omkring af vinden, irrstjärnor, åt hvilka det svarta mörkret är förvaradt till evig tid."

För det tredje uttala dessa ord en dom: Utkastas och nedtrampas af människorna. Den troende har förlorat sitt värde och duger icke till något annat än att utkastas. Huru förfärligt att vara värdelös för Herrens tjänst i tiden och att sist på domens stora dag befinnas vara värdelös och bortkastad i en evig förtappelse. Gud förbarme sig öfver sin lilla klena hjord, att hon verkligen må vara ett salt i denna onda förruttnade värld, på det att hon må slippa att med världen till slut förkastas.

Gud kan icke förgäta dig.

Af *Martin Joel.*

Martin Joel.

Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har förbarmande med sin lifsfrukt? Och om hon än kunde förgäta honom, så skulle jag dock icke förgäta dig. Es. 49: 15.

Sant sades det af den gamle spåmannen Bileam: "Se, det är ett folk, som har en afskild boning och icke anser sig vara såsom andra folkslag." Ännu bättre talade Moses om detta folks ställning och kallelse, då han sade: "När den högste utskiftade arfslotter åt folken, när han fördelade människors barn, då utstakade han gränserna för folken efter antalet af Israels barn. Ty Herrens folk är hans del, Jakob är hans arfslott. Han fann honom i öknens land, i ödsligheten bland vilddjurens tjut,

Han tog honom i sitt beskärm och sin vård, han bevarade honom såsom sin ögonsten. Likasom en örn lockar ut sin afkomma till flykt och sväfvar öfver sina ungar, så utbredde han sina vingar och tog honom och bar honom på sina fjädrar."

Ännu fullständigare och bättre talar Gud genom profeten i den ofvan angifna texten, och det bästa af allt är, att du och jag äro där inneslutna. Bilden om en moder förstå vi så väl, den talar för sig själf.

Låtom oss därför vandra såsom älskliga barn inför den fader, som har ett sådant hjärta för sina barn. Om vi icke förgäta honom, skall han visserligen icke förgäta oss.

Kristus mitt lif.

Af *Abel Anderson.*

Vi veta att vi hafva öfvergått från döden till lifvet, ty vi älska bröderna. 1 Joh. 3: 14.

Abel Anderson.

Det väsentligaste för vetandet, när det gäller det andliga lifvet, är utan tvifvel öfvergången Det må nu vara på hvad sätt det skett, antingen genom en svår nöd, anfäktelse, djup sorg eller ett vadande genom djupa vatten, saken är: Jag vet, att det har skett. "Ett vet jag, att jag var blind född, men nu ser jag."

Det verkliga lifstillståndet kännetecknas af verksamhet, tillväxande, framåtskridande. Ett tillstånd af död kännetecknas af overksamhet, stillestånd. Den grundval på hvilken döden hvilar liknar en bottenfrusen

sjö i kratern af en slumrande vulkan. Hvilken stund som helst kan den brista, och den skall brista. Kölden liksom elden förtär lifvet. Helvetets eld följer på världens kyla, båda förstöra och förgöra det andliga lifvet.

Vägen till lifvet är Kristus, han som sade: Jag är vägen, sanningen och lifvet. Den vägen leder till lifvets ljusa och förhoppningsfulla örtagård, där den sanna kärleken för härskarespiran. De som kommit dit hafva fått dricka ur kärlekens rena och lifgifvande källa. De hafva fått skåda in uti Frälsarens ömma, kärleksfulla ansikte, ja, in uti hans hjärta. Därför älska de såsom han har älskat dem.

Denna lifserfarenhet är icke något hastigt öfvergående känslosvall, utan ett orubbligt förblifvande tillstånd, strålande såsom morgonstjärnans glans, upplysande, hoppingifvande, en återglans af den sköna bild, som aposteln skådade, när han utropar: Kristus är mitt lif.

Kärleken är lärjungaskapets kännemärke.

Af *Albin Österholm.*

A. N. Österholm.

Däraf skola alla förstå, att I ären mina lärjungar, om I hafven kärlek inbördes. Joh. 13: 35.

Af allt skönt och mäktigt är *ett* så skönt och mäktigt, att det i sig innesluter all skönhet och makt. Det är därför det underbaraste i himmel och på jord. Detta skönhetens och maktens A och O är *kärleken.* Det är den gyllene länk, som sammanbinder himmel och jord. De, som äro så förenade med Gud, kallas Guds barn, emedan de äro födda af Gud och äl-

ska Gud. Kärleken till Gud är deras mest utmärkande drag. Mellan dem och Gud råder en sann själsfrändskap, född i deras hjärtan genom Guds helige Ande.

De äro himmelskt sinnade och sluta sig i kärlek till hvarandra. De inse att de hafva en Herre, en tro, ett dop och en Gud, som är allas vår fader. De utmärkas äfven af ett verksamhetsmål. Deras slutliga mål är himmelen.

De se visserligen icke alla saker från samma synpunkt, hvarför de måste bekänna: Vi förstå endels och profetera endels. Men under allt detta håller kärleken dem tillsamman och de öfverlämna åt sin Mästare Jesus Kristus att upplysa hvars och ens sinne samt bida den dag, när alla dunkla saker och brydsamma frågor skola ses i evighetens ljus. Den, som besjälas af kärleken, är aldrig grälsjuk. Han kan väl med värme diskutera trosfrågor, men tron på Jesus och kärleken till honom öfverväger dock alla lärobegrepp. Hvarest kärleken till Herren icke är en blott trosnorm, utan en lefvande verklighet, där förenas hjärtan oskiljaktigt med "de trognas syskonband". Där kärleken saknas, där saknas lifvet i Guds Sons tro och intet fagert tal kan förändra den saken. Äfven de, som stå utanför det kristna lärjungaskapets heliga område, kunna märka och känna detta. Herren Jesus säger: Däraf skola *alla* förstå, att I ären mina lärjungar, om I hafven kärlek inbördes.

Af all den glädje, som den troende människan får erfara, är ingen större än den, som grundar sig på den förvissningen, att hon är föremål för Guds eviga oföränderliga kärlek. Och af all sorg är ingen djupare än den, som vållas af det medvetandet, att hennes kärlek är svag och arm i jämförelse med den kärlek, hvars föremål hon är.

Trakten efter det som är ofvan.

Af *O. F. Johnson.*

Trakten efter det som är ofvan, icke efter det som är på jorden. Kol. 3: 2.

Denna paulinska förmaning gäller Guds församling. Visserligen kunna vi utsträcka den öfver dess omedelbara bestämmelse och säga till våra medmänniskor i allmänhet: Trakten icke efter den gudlösa fröjden, den jordiska rikadomen, den världsliga visheten och den timliga ärans lagerkrans, ty såsom blomster på marken skall alltsamman försvinna. Men om dessa våra ord skola hafva någon betydelse, måste vi först hafva fattat denna menings innehåll.

Vår Herre och Frälsare har satt sig på majestätets högra sida i höjden. Följaktligen borde vårt sinne vara riktadt på det som är där ofvan. Men är det alltid så? Erfarenheten visar, att vi dragas nedåt till det timliga, i stället för uppåt till det eviga.

I den mån som den kristna församlingen förvärldsligas, världslig vishet i stället för korsets predikan höres i våra kyrkor, världsligt lefverne i stället för en sann kristlig vandel föres i våra församlingar, i den mån vanära vi det sköna namnet, med hvilket vi äro nämda. Vårt inflytande för sann gudsfruktan och rättfärdighet skall då äfven förminskas.

Låtom oss därför taga apostelns ord till hjärtat och trakta efter det som är ofvan, efter den tillkommande världens krafter, rättfärdighet, frid och fröjd i den helige Ande, trakta efter den fulla gemenskapen med den himmelske brudgummen. Vi skola då lefva ett

segerrikt lif och kunna liksom Jesu första lärjungar med stor kraft aflägga vittnesbördet om Jesus, vår Frälsare.

Den lidande Kristus.

Af *E. Wallgren.*

Erik Wallgren.

Vi gingo alla vilse såsom får, hvar och en af oss ville vandra sin egen väg, men Herren lät allas vår missgärning drabba honom. Es. 53: 6.

Profeten Esaias har i detta kapitel skildrat vår Frälsares lidande så troget och skönt som om han hade varit med själf och sett Frälsaren i hans marterskrud. Profeten Esaias lefde omkring sju hundra år före Kristus. Likväl kunde han genom Andens uppenbarelse teckna en så trogen bild af Jesu lidande.

Vi gingo alla vilse såsom får, heter det. Det uttrycket afser icke allenast det affälliga Juda och Israel, utan alla människor. Det värsta är, att människan icke allenast är fallen, utan hon finner icke vägen tillbaka till Gud. Hvar och en vill gå sin egen väg, och man tror den vara rätt. Världsmänniskan är ofta säker i sin villfarelse. Hon vandrar i mörkret och vet icke hvart hon går. Det är ett famlande hit och dit.

Så kom Herren Jesus hit att uppsöka de vilselupna och frälsa dem från elände och fördärf. Det fördärfvet är synden. Därför heter det: "Herren lät allas vår

missgärning drabba honom." Det var ingen lätt sak att drabba samman med synden. Det kostade honom både blodsvett och tårar, ångest och död. Synden fick försöka, hvad hon dugde till mot Jesus. Hon hade försökt framgångsfullt sin hemska makt mot alla andra Adams barn. Nu blef hennes makt bruten, ty han bar våra synder i sin lekamen på trädet, på det att vi skola vara döda från synden och lefva rättfärdigheten. Det är evangelium för alla syndare. Hör det, du som ligger nere under syndens makt. Kristus har segrat och kan frälsa dig från alla synder.

Af Guds nåd.

Israel Marcus.

(Själfbiografi.)

Israel Marcus.

Men af Guds nåd är jag, hvad jag är, och hans nåd har icke varit fåfäng i mig. Paulus.

Jag är född 1842 i en liten landsortsstad i det ryska Polen. Mina föräldrar voro rättrogna judar, och de, likasom hela min där bosatta släkt, höllo sig strängt till fädernas stadgar. Äfven jag uppfostrades till samma noggranna iakttagande af utvärtes ceremonier, hvarigenom de trodde sig tjäna Gud.

År 1867 kom jag till Sverige och började en liten handel, hvilken lyckades väl. Under mitt kringvandrande lif blef jag bekant med flera kristna. De inbjödo mig till sina bönesammankomster, men jag föraktade deras inbjudningar, ty behofvet af frälsning var

främmande för mitt hjärta. Korsets predikan var för mig såsom för judarne i allmänhet en förargelse.

Så blef jag en söndag inbjuden af ett par kristna vänner att följa med till bönehuset; jag följde med dem och orden, som där talades, gjorde ett godt intryck på mitt hjärta. Sedan gick jag ofta dit och blef omsider omvänd till Israels Gud genom hans Son, Jesus Kristus.

Den 29 nov. 1877 blef jag i Skara domkyrka genom det heliga dopet upptagen till medlem af den kristna församlingen. Den heliga akten förrättades af biskop A. F. Beckman. År 1881 ankom jag till Amerika och började missionsarbetet bland judarne i Chicago under Missions-Synodens ledning. Sedan flyttade jag till Minnesota och arbetade i Minneapolis och St. Paul bland judarna i Sions-föreningens tjänst. Men under de hårda tiderna, som uppstodo, måste jag sluta med judemissionen och antaga kallelse såsom predikant ibland hedna-kristna, bland hvilka jag sålunda verkade i 10 år.

År 1902 såg jag mig i stånd att åter upptaga verksamhet bland judarna i Minneapolis och St. Paul, hvilket fortsattes de tre följande åren. År 1905 flyttade jag tillbaka till Chicago och upptog missionsarbete bland judarne under ledning af Skandinaviska Amerikanska Judemissionssällskapet.

Jag är glad att vara medlem af Illinois Missionsförenings Predikant-konferens.

Ack, låt ock Israel, o Gud,
Anamma nådens glada bud
Och finna lif i Jesus.
Förlossa Israel, o. Gud, från all dess nöd!

Fyra härliga egenskaper hos Gud.

Af *George Svenson.*

G. Svenson.

Barmhärtig och nådig är Herren, långmodig och stor i mildhet. Ps. 103: 8.

Psaltaren, har någon sagt, är den kristnes skattkammare. Detta är äfven sant, ty där skildras på mångfaldigt sätt en kristens erfarenhet, så att hvarje troende där liksom läser sitt eget lif och igenkänner sina egna erfarenheter.

Bland de många sköna sånger, som finnas i Psaltaren är den 103 psalmen en af de härligaste. I den åttonde versen af densamma besjunger David fyra härliga egenskaper hos Gud, nämligen nåd, barmhärtighet, långmodighet och mildhet. Huru nödvändigt är det icke för oss att veta att Gud är barmhärtig, då vi ju känna vårt stora elände! Barmhärtigheten hos Gud möter eländet hos oss. Det är ett saligt möte. Det finnes på mänskligt språk knappast ord och uttryckssätt starka nog att utrycka vårt elände. Gud har sökt framställa det genom profeten Hesekiel, där det heter: "Jag gick förbi dig, där du låg i ditt blod, och jag sade till dig: du skall förblifva vid lif, du som ligger där i ditt blod" (kap. 16: 6). Det är i sanning stora ord. Detta vårt djupa elände bevekte Guds barmhärtighet till att sända oss sin ende käre Son.

Men David säger vidare, att Herren är nådig. Vore Gud icke mer än barmhertig, så kunde vi knappast räkna på mera än syndaförlåtelsen, men nu är han också nådig, och det innebär, att han vill gifva oss af sina nådegåfvor

allt hvad vi behöfva till kropp och själ. Dessa gåfvor komma oss icke till del på grund af någon vår egen förtjänst, utan han gifver dem för sin egen skull. Han handlar icke med oss efter våra synder och vedergäller oss icke efter våra missgärningar. Att gifva oss efter våra missgärningar, det vore att handla med oss efter förtjänst och det vore rätt, men icke nåd. Men nu hafva vi af hans fullhet fått nåd för nåd.

Gud är långmodig. Ja, i sanning: Han är långmodig, när det gäller att straffa synden. Människan utöfvar allehanda synder, lefver i säkerhet och liknöjdhet, likväl är Gud långmodig och straffet dröjer. Ibland tager han dock till riset och tuktar sina barn och äfven de ogudaktiga, men äfven om detta heter det, att han går icke ständigt till rätta och behåller icke vrede evinnerligen.

Till slut säger sångaren, att Gud är mild. Detta uppenbarar för oss hurudant bemötande vi kunna vänta af honom. En mild herre är det icke farligt att möta. Annat är det att möta en sträng herre. Sålunda kunna arma, svaga syndare möta honom med förtröstan och frimodighet. Om denna mildhet heter det i denna vers, att den är stor. Allt hvad som finnes hos Gud är stort, det är fullkomligt, och det som är fullkomligt är stort. Ja, det är stort för oss att han är mild. Det bör du, min läsare, höra, som hittills trott, att han är sträng och vred och därför blifvit borta från honom.

Han kom till sitt eget.

Af *John Wenstrand.*

John Wenstrand.

Han kom till sitt eget, och hans egna mottogo honom icke. Men åt alla dem som mottogo honom gaf han makt att blifva Guds barn, dem som tro på hans namn. Joh. 1: 11, 12.

Det är Kristus, som enligt vår text kom till sitt eget, nämligen judarne. De kallas Guds egendomsfolk. I 5 Mos. 7: 6 heter det: "Dig har Herren, din Gud, utvalt till sitt egendomsfolk bland alla folk, som äro på jorden." Och i Matt. 1: 21 heter det genom en Herrens ängel till Josef: "Du skall gifva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder."

Men Jesus kom icke blott till judarna för att frälsa dem; hela världen är lagd på hans hjärta. I Ps. 2: 8 läsa vi: "Äska af mig, så skall jag gifva dig hedningarna till arf och jordens ändar till egendom." O, hvilken skön och härlig sanning, att det finnes rum för hela Adams fallna släkte i Guds frälsningsplan! När Jesus därför kom till jorden, var det i den kärleksfulla afsikten att bereda frälsning för alla folk. Denna frälsning var planlagd i himmelen och en afgjord sak emellan Fadern och Sonen. De voro fullkomligt ense därom. I Ps. 40: 8, 9 heter det: "Se, jag kommer; i boken är skrifvet hvad jag skall göra. Att göra din vilja, min Gud, är min lust och din lag är i mitt hjärta." Om Faderns finger pekade mot Getsemane med dess blod-

svett och tårar, eller till Golgata med dess tallösa lidanden och den bittra korsdöden, så kan han visserligen ängslas och kvida, men i bönen höra vi honom utropa: Ske icke min vilja, utan din. Gärna blottar han sin heliga lekamen för gisselslagen. Villigt låter han sig fastspikas på förbannelsens trä. Likt fåret som föres till slaktning, och lammet, som tiger, för dem som klippa det, så upplät han icke sin mun. Och om han upplät sin mun, så var det i bön för sina fiender: "Fader förlåt dem det, ty de veta icke hvad de göra."

Han blef i sanning förkastad af sitt folk. När han föddes i Betlehem, fanns det icke rum i härberget; när han sedan i öfver trettiotre år arbetat bland dem, botat sjuka, utdrifvit onda andar, mättat de hungrande, tröstat de sörjande, uppväckt döda och frälsat syndare, allt utan pänningar och för intet, så döma de honom till döden, den nesligaste död. Han kom till sitt eget, och hans egna mottogo honom icke.

Det var dock några som mottogo honom, de fattiga och nödställda, de sjuka och de skuldbelastade. Han hade hjälp att gifva den lame, och till synderskan i Simons hus säger han: Dina synder förlåtas dig. Röfvaren får följa med till paradiset. Jesus hade rum för alla syndare, fastän många syndare icke hade rum för honom.

De som mottaga Kristus blifva Guds barn. Det är en stor rättighet Om vi hafva mottagit Kristus, äro vi Guds barn. Det böra vi fasthålla. Emedan han är Guds Son, kan han gifva oss barnaskapet. Min vän, låt intet förleda dig till tvifvel på Kristi gudom, ty den är grunden till vår salighet. O, Herre Jesus, föröka hos oss mer och mer tron på dig!

Solljus.

Af *N. Isak Nelson.*

N. Isak Nelson.

Till att känna honom och hans uppståndelses kraft och delaktigheten af hans lidanden, blifvande lik hans död. Fil. 3 : 10.

Vi okunniga, i mullen kräländе och af synden fördärfvade, stackars människor äro så vana vid och så förtrogna med lidanden och tårar, synd och mörker, förbannelse och död, att det är oss hardt när omöjligt att tro och fatta det sköna, eviga och saliga lif och det härliga rike och hem, hvilket vi genom uppståndelsens port skola gå att taga i besittning.

Dock är det absolut otänkbart, att Guds stora uppoffring af ende Sonen i den blodiga korsdöden skulle kunna bära mindre frukt än just detta rena, härliga och eviga lif åt dem, som voro föremål för denna uppoffring och blifva delaktiga af denna försoningsdöd. I sitt ord säger oss också Gud det om och om igen.

Tredje artikelns sköna ord : "Vi tro på syndernas förlåtelse, de dödas uppståndelse och ett evigt lif" beskrifva det treeniga resultatet af allt, hvad Gud har tänkt, sagt, gjort och skall göra för oss, som tro och lita på honom.

Påskmorgonens ojäfaktiga vittnesbörd: Stenen, grafvens dörr, bortvältrad; grafven, där himmelens, jordens och dödsrikets Herre legat — tom; dödens väktare — flydda; glada hvitklädda änglar sväfvande ibland gråtande, sorgklädda kvinnor, försäkrande dem, att han är uppstånden — och framför allt Jesus själf *stående där*

midt ibland dem, allt bekräftar öfverväldigande Jesu egna ord: "Och på tredje dagen skall han, människosonen, uppstå igen ifrån de döda."

Vår uppståndelsedag kommer. Och när det sker, då skola alla frälsta få se, hvilken väldig frälsning det dock var, som Kristus beredt åt dem. Då skall Kristus i deras uppståndelse triumfera öfver den sista fienden, döden, och förhärligas i alla dem som tro. Då skall Gud få den ära som tillkommer honom i evigheters evighet.

Lidande och belöning.

Af *K. A. Johnson.*

K. A. Johnson.

Luk. 6: 22, 23.

Förföljelse och försmädelse äro för den troende människan pålitliga reskamrater. Och detta hafva de varit allt ifrån kristendomens början. "Förundren eder icke, om världen hatar eder", säger Johannes. De första kristna kunde icke upplyfta sina hjärtan till Gud och tacka honom därför, att de icke voro förföljda af världen. Det kunde icke Jesus heller. I sitt afskedstal till lärjungarna säger Jesus: "Om världen hatar eder, så veten, att hon har hatat mig förr än eder." Joh. 15: 18. Förföljelsen och hatet från världen äro kännetecken på en himlavandrare. Världens barn slippa undan förföljelsen, ty världen hatar icke sitt eget, säger Frälsaren.

Den på allt sätt trängde himlavandraren är dock icke lämnad utan hugsvalelse. Jesus säger: "Saliga ären I, när människorna hata eder." Och vidare heter det: "Glädjens och fröjdens på den dagen, ty se, eder

lön är stor i himmelen." Men det bästa och högsta återstår. I Joh. första bref 3: 2 heter det: "Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart, hvad vi skola varda, men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är". Det lönar sig att lida med Jesus och vara föraktad och hatad af världen. Såsom vi hafva delaktighet med Jesus i lidandet, så skola vi också deltaga med honom i härligheten.

"Vill en stund du icke lida Och se'n gå till härlighet? Då en sådan fader agar, O, vill du ej älska det?"

Vårt testamente.

Af *Carl F. Rodberg.*

C. F. Rodberg.

Min frid efterlämnar jag åt eder. Joh. 14: 27.

De som äro rika i denna världen, efterlämna vanligen vid sin död många ägodelar, hvilka de testamentera till sina anförvanter, eller till något annat ändamål.

Men i denna text är det fråga om en på jordiska skatter mycket fattig man, som dock har efterlämnat ett testamente, hvilket i storhet och härlighet ej kan jämföras med all världens rikedom och glans. Det säges om honom, att han blef fattig för vår skull, på det att vi genom hans fattigdom skulle varda rika. Ja, han var så fattig, att han icke hade en plats, där han kunde luta sitt hufvud, fattigare än himmelens fåglar och markens djur. Hvem kunde det vara, som var så fattig och likväl efterlämnade ett så stort testa-

mente? Jo, det var Jesus, vår dyre frälsare. Hvad efterlämnade han? Låt honom själf svara. "Min frid efterlämnar jag åt eder, min frid gifver jag eder." Det är en dyrbar gåfva, som Jesus har testamenterat åt alla dem som tro på honom. Denna frid förvärfvade han åt oss genom sitt lidande, död och uppståndelse.

Paulus säger: Då vi nu hafva blifvit rättfärdiggjorda af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. Rom. 5: 1. På detta sätt få vi frid med Gud. Den, som icke är rättfärdiggjord genom tron, saknar frid med Gud. Hur är det med dig? Äger du frid med Gud? Om så är förblif hos Jesus och han skall bevara ditt oroliga hjärta i detta lyckliga tillstånd.

"O, hvad är väl all fröjd på jorden,
Mot en droppe af Jesu frid,
Är du däraf delaktig vorden,
Rör dig föga all jordens strid.
Han är friden, de dyra orden
Trösta städse i nödens tid."

Faderns löfte.

Af *A. E. Smedberg.*

A. E. Smedberg.

"Se jag sänder öfver eder min Faders löfte." Luk. 24: 49.

Många härliga löften har Gud gifvit sitt folk såsom bevis på sin innerliga kärlek till de sina.

Frälsaren påminner sina svaga lärjungar i afskedets stund om Faderns löfte. De hade ofta iakttagit sin Mästares befallning, men nu gälde det att göra efter hans ord: "blifva kvar i Jerusalem." Detta gjorde de äfven i

lydnad för Jesu ord och i tro på hans löfte. Där kom äfven Faderns löfte öfver dem genom meddelelsen af den helige Ande. Därigenom fingo de förut så svaga lärjungarna styrka att uthärda frestelser och trångmål, vilja att vittna om Jesus såsom korsfäst, död och uppstånden samt mod att lida och dö för honom.

Hafva vi såsom troende i dag blifvit iklädda denna kraft ifrån höjden, som förmår gifva hopp, vilja och mod i våra hjärtan? Eller är den ännu innesluten i Faderns löfte? Utan denna kraft skall vår ställning i striden mot det onda snart blifva vacklande, visshet om seger försvinna och fienden skall fånga oss i otrons garn.

Må vi genom bön och tro bereda oss för mottagande af Andens kraft, så att vi må vinna frimodighet att, om så skulle fordras, lida och dö för Jesu namns skull. Då kunna vi möta det onda med visshet om seger, ty Herren uppehåller oss med sin krafts arm.

Guds lof.

Af *G. A. Gustafson.*

G. A. Gustafson.

Lofva Herren min själ, och allt det i mig är lofve hans heliga namn. Ps. 103 : 1.

Då vi begrunda Guds stora kärlek, som är uppenbarad för oss i Kristus Jesus, vår dyre frälsare, så kunna vi icke låta bli att lofva Herren. Den själ, som fått se sina synder i deras rätta färg, samt tänkt på de följder, synden har med sig, kan icke annat än fröjdas vid tanken därpå, att Gud i sin stora

kärlek sändt sin enfödde son till att borttaga våra synder.

Ingen behöfver nu för sina synders skull gå förlorad, vore han ock den störste af alla syndare. Den, som vill anförtro sin sak åt Jesus, han skall varda frälst. Jesus har makt på jorden att förlåta synder, säger han själf, och ingen kan taga den makten ifrån honom.

Guds godhet uppenbaras äfven uti den särskilda fostran, som han gifver åt hvart och ett af sina barn. Han skall genom sitt ord och sin Ande helga och rena dem från all synd och allt ondt, så att de en gång skola stå oförvitliga inför hans tron i himmelen. Hans allseende öga skall då icke kunna upptäcka någon fläck på dem eller någon brist hos dem. Alla märken af de gamla synderna skola varda borta, såväl som alla följder af Adams djupa fall. Så fullkomlig är frälsningen genom Jesus Kristus. Herren vare evigt tack och lof för en sådan frälsning och för en så stor och mäktig frälsningshöfding.

Vi hafva äfven orsak att tacka Gud för det missionsarbete som Illinois Missionsförening fått vara med om att utföra dessa gångna 25 åren. Många själar hafva genom hennes verksamhet blifvit frälsta, andra bevarade i tron genom det ord, som blifvit predikadt. Det är också en godhet af Gud, att vi ännu få vara med i det stora och sköna verket. Det skall bära frukt i framtiden. Och det är nåd, stor nåd att vi få vara med. Därför lofva Herren min själ och förgät icke hvad godt han har gjort.

Våra församlingar.

NORRA CHICAGO-KRETSEN.

NORR, CHICAGO.

Svenska Evangeliska Lutherska Missionsförsamlingen på Norr, Chicago. Den 26 december 1868 samlades några troende på Norr i Chicago till ett möte, där det

Svenska Missionskyrkan på Norr, Chicago.

beslöts att bilda en missionsförening. Detta var första steget. Redan sommaren förut hade de troende samlats till uppbyggelsemöten dels här och där i husen, dels ute vid kyrkogården, en del af nuvarande Lincoln Park. Vid det ofvannämda mötet beslöts att

få en mera bestämd mötesplats, och tanken föll på ett gammalt skolhus, beläget på Wesson-gatan, nuvarande Milton Avenue. Det hyrdes, men blef snart för litet, hvarför det redan bestämdes den 25 januari 1869 att bygga ett missionshus. Tomter inköptes på North Franklin-gatan för en summa af 5,300 dollars. Den 3 oktober samma år stod ett missionshus på de inköpta tomterna. Visserligen voro bekvämligheterna ringa, ty de hade ej så bekväma stolar att sitta i, som vi nu i allmänhet hafva i kyrkorna, utan endast lösa bräden lagda på träbockar, men glädjen och tacksamheten till Gud var likväl stor.

Så förflöto tvänne hoppfulla år till den ödesdigra dagen, d. 9 okt. 1871, då Chicagobranden lade missionshuset i aska och lämnade endast stora skulder kvar. Medlemmarna blefvo för en tid spridda öfver hela staden. På våren 1872 fingo de besök af en f. d. församlingsmedlem, som frågade dem hvar de nu höllo till och hvad de gjorde? De voro nog icke sysslolösa, det visade resultatet af deras ansträngningar, ty redan på årsdagen af branden den 9 oktober 1872 voro de för första gången åter samlade omkring Guds ord i ett nytt missionshus. De hade visserligen en stor skuldbörda att dragas med, men Gud öfvergaf dem icke, och tolf år senare på årsmötet 1884 kunde kassören rapportera, att församlingen var skuldfri.

Församlingens förste predikant J. M. Sanngren verkade med stor välsignelse och skaror af oomvände föllo till Frälsarens fötter. Han hade en god medhjälpare uti den välkände Johan Leaf, hvilken verkade såsom stadskolportör. Sanngrens hälsa gaf vika för det myckna arbetet, hvarför han nödgades flytta till en mindre plats och ett nordligare klimat. År 1877 afflyttade han

till Red Wing, Minn., hvarest denne älsklige och Gud hängifne man fick sluta sin arbetsdag den 30 september 1878.

C. A. Björk blef Sanngrens efterträdare i verksamheten på Norr. Församlingen hade också upptagit verksamhet på Söder. Det var för mycket för en predikant att sköta om båda platserna, därför såg man sig om efter en medhjälpare. Detta skedde redan under de sista åren af Sanngrens tjänstetid på Norr. E. A. Skogsberg från Värmland, Sverige, kallades. Verksamheten på Söder blef snart kraftig nog att sköta sig själf. C. A. Björk och E. A. Skogsberg arbetade med lika kraft och framgång, den ene på Norr, den andre på Söder. Björk stannade kvar på sin post i 17 år. Han hade en kraftig medhjälpare uti Henry Palmblad, som verkade såsom stadsmissionär.

Den förutnämda kyrkan, som uppbyggdes strax efter branden, blef för trång, och man blef nödsakad att bygga en större. År 1886 inköptes de tomter å hörnet af Orleans och Whiting str., hvarest den nuvarande kyrkan står, för en summa af 10,000 dollars. Den 4 december 1887 invigdes den nya och rymliga kyrkan. Där hafva stora skaror samlats och många själar blifvit frälsta.

År 1894 kallades C. A. Björk att ägna hela sin tid såsom Missions-Förbundets föreståndare. Han nödgades därför nedlägga sin framgångsrika verksamhet såsom församlingslärare. Till hans efterträdare kallades Aug. Pohl. Han upptog arbetet den 25 februari 1895 och verkade med framgång till maj 1899. Böneveckorna 1896— '98 utmärktes af en särskild väckelsens tid; öfver ett hundratal nya medlemmar intogos i församlingen 1896.

K. F. Olson kallades till att upptaga arbetet efter Aug. Pohl. Han tillträdde platsen den 1 maj 1900 och verkade med stor välsignelse till syndares omvändelse och Guds barns uppbyggelse till den 1 oktober 1903.

Församlingen var nu utan lärare återigen och val förestod. Flera gånger förut hade hon sökt att få F. M. Johnson, hvilken dock lika många gånger nekande besvarat kallelsen, så att församlingen trodde det knappt vara lönt att kalla honom. Dock gjordes ett försök och till allas glädje svarade Johnson "ja" och tillträdde platsen den 1 januari 1904.

Församlingen på Norr har under alla dessa flydda år häfdat sitt anseende såsom "moderförsamlingen" i Chicago. Ännu samlas mycket folk där omkring ordet, och det har lyckats väl, i trots af ständig utflyttning till stadens utkanter, för hennes nuvarande predikant och hans trogna medarbetare att bedrifva verksamheten med nästan oförminskad kraft. Församlingens medlemsantal är nu 424, söndagsskolans 325 och ungdomsföreningens 116. Hvile Guds välsignelse för all framtid öfver den gamla Missionsförsamlingen på Norr, "The Old Mother Church."

LAKE VIEW.

Svenska Evangeliska Lutherska Missionsförsamlingen i Lake View, Chicago, har uppstått på det sättet att några medlemmar från församlingen på Norr i Chicago flyttade upp till Lake View. Dessa nådesyskon kände behofvet af en verksamhet på platsen, och emedan det då redan var en stor del af svenskar i trakten däromkring började med möten i de privata husen.. Detta var i början af år 1884, och det fortgick

så till oktober 1886, då församlingen organiserades. Fjorton personer inskrefvos vid det mötet I november

Svenska Missionskyrkan i Lake View.

1886 inkorporerades församlingen, och år 1882 ingick hon i Förbundet.

Församlingens medlemsantal var vid sistlidna årsmöte den 2 januari 1911 501. Ungdomsföreningens medlemsantal 107. Söndagsskolan har 775 medlemmar, af hvilka 60 äro lärare.

Församlingen åtnjuter förmånen af att äga ett vackert och rymligt kyrkligt hem. Den första kyrkan byggdes år 1886 och hade sittplatser för omkring 200 personer. Pastor C. F. Pamp var då församlingens lärare. Det var den ringa begynnelsens dag. Han arbetade i sitt yrke under hvardagarna och ledde möten och predikade om kvällarna och på söndagarna. De sista tre eller fyra åren af sin verksamhet där ägnade han hela sin tid åt församlingens vård.

Sedan kallades Constantin Olson till hans efterträdare. Då byggdes en ny och mycket större kyrka. Constantin Olson efterträddes af Aug. Pohl; under hans verksamhetstid renoverades och förstorades kyrkan och sattes i sitt nuvarande skick. Hon rymmer omkring 12 hundra personer. I maj månad detta år kommer den sista balansen af skulden å kyrkoegendomen, 1,000 dollars, att aflyftas, så att församlingen kan faktiskt räknas för att vara skuldfri.

Församlingens nuvarande lärare är J. A. Norrman. Han upptog verksamheten år 1910.

HUMBOLDT PARK.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Humboldt Park, Chicago, Ill., organiserades i december 1884 af 40 nådesyskon. Följande predikanter hafva betjänat henne med ordets predikan och församlingsvård: J. A. Christenson, Sven Anderson, John Hendrickson, J. A.

Berg samt O. W. Carlson, församlingens nuvarande lärare, hvilken betjänat henne sedan i november 1905.

Församlingens nuvarande medlemsantal är 310, söndagsskolans 500, ungdomsföreningens 107, den äldre

Svenska Missionskyrkan i Humboldt Park.

syföreningens också 107. Den yngre syföreningen har 70 medlemmar och sångkören 50.

Församlingens ordförande, Otto Newberg, har troget tjänat i egenskap af ordförande i 12 år. Den nuvarande kyrkan bygdes år 1906 och kostar med tomt 26,000 dollars; hon rymmer 650 personer och är en af

de smakfullaste missionskyrkorna i Chicago. Frid, endräkt och harmoni är rådande i församlingen, hon är en trogen understödjarinna af Förbundets verksamhet så väl som missionsföreningens. Församlingen har tillhört Förbundet sedan år 1886.

MAPLEWOOD.

Svenska Ev. Missionsförsamlingen i Maplewood, Chicago. Ill. Åren 1884 och 1885 flyttade några medlemmar af församlingen på Nordsidan ut till denna då aflägsna del af staden. Afståndet till den gamla moderförsamlingen och till Humboldt Park var för långt för att barnen skulle kunna regelbundet besöka söndagsskolan. De få troende vännerna, som bodde i Maplewood, beslöto därför att börja söndagsskola. Den första söndagsskolan hölls sålunda den 26 september 1888 i ett s. k. "basement" i huset näst intill där, hvarest kyrkan nu är belägen; 24 barn samlades. Snart var lokalen för liten; och genom arbete och försakelse under hopp och fruktan byggdes kyrkan.

Den 18 april 1892 organiserades församlingen och den 2 maj samma år invaldes styrelse. Broder F. Schultz, en af de första medlemmarne i församlingen på Norr, blef vald till ordförande, hvilken syssla han alltsedan skött och ännu, när detta skrifves, sköter med heder. I september samma år ingick församlingen i Förbundet.

Predikoverksamheten uppehölls de första åtta åren dels af tillfälliga predikobesök, dels af elever från skolan på Västsidan. År 1893 kallades A. E. Palmquist; han betjänade församlingen ett år. Därefter kallades E. O.

Hedberg, som verkade i församlingen till i maj 1896. Omedelbart därefter kallades John Wenstrand, som sedan var församlingens predikant till i maj 1903. Till

Svenska Missionskyrkan i Maplewood.

hans efterträdare kallades C. J. Björk, som betjänade församlingen till våren 1907. Församlingens nuvarande predikant, F. Edquist, har betjänat församlingen sedan augusti månad 1907. Församlingen har för närvarande

97 medlemmar och, i förhållande till sin storlek, en ovanligt stor söndagsskola. Det bådar godt för framtiden. Orsaken till församlingens låga medlemsantal för närvarande är utflyttning

RAVENSWOOD.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Ravenswood, Chicago, organiserades år 1887 med 15

Svenska Missionskyrkan i Ravenswood.

medlemmar. Medlemsantalet är nu (i mars 1911) 157. Söndagsskolan har 328 medlemmar och ungdomsföreningen 64.

Församlingens ordförande är broder A. L. Olson. Han har tjänat i 9 år under tre olika terminer. Alfred Dahlström är församlingens sekreterare.

Följande predikanter hafva betjänat församlingen: N. Edvard Johnson 1887—1895, L. G. Johnson 1896—

1898, L. W. A. Björkman 1899—1905, S. W. Sundberg 1906—1909. Gust. Nelson, församlingens nuvarande predikant, tillträdde verksamheten 1910. Under den tiden har kyrkan förstorats, remodellerats och förskönats.

Ravenswood är ett af Chicagos vackraste svenska samhällen, därför dragas många svenskar dit från de inre delarne af staden. Frid, endräkt och ett varmt missionsnit kännetecknar församlingens verksamhet.

CUYLER.

Svenska Evangeliska Förbundsförsamlingen i Cuyler, Chicago, bildades i februari 1897 af 11 medlemmar. Det fanns visserligen verksamhet förut på platsen, men det var en sammansättning af allt för många olika element för att kunna vänta, att det i längden skulle hålla tillsamman. Den nuvarande församlingen bildades, som ofvan är angifvet, och stadgar utarbetades och antogos. Snart ingick församlingen i Förbundet. Sommaren 1901 byggdes kyrkan, hvilken har sittplatser för 460 personer. Verksamheten har fortgått utan afbrott och vunnit i andlig stadga, sedan hon förenades med Förbundet. Antalet medlemmar är för närvarande 196. Församlingen synes gå en ljus framtid till mötes, ty svenskar flytta in i samhället allt fort. På grund af den omständigheten har hon ökats under de tre sista åren med öfver 100 medlemmar. Under år 1910 ombyggdes kyrkan för en kostnad af 3,600 dollars. Samtidigt har en summa af omkring 5,000 dollars samlats, hvarför församlingen står i begrepp att just, när detta skrifves, betala det sista af

skulden. Egendomsvärdet belöper sig till 12,500 dollars. Söndagsskolan består af öfver 300 inskrifna barn. Ungdomsföreningen räknar 50 medlemmar. Den äldre syföreningen har 54 medlemmar och den yngre består af ungefär lika många. Församlingen har ett viktigt

Svenska Missionskyrkan i Cuyler.

fält att bearbeta. Vår bön är den, att Gud måtte i fortsättningen välsigna arbetet.

Församlingen har betjänats med ordets predikan och församlingsvård af S. E. Roslin, A. F. Youngdale och vid tillfällen af predikantombyte af O. Högfeldt. Carl Benson är församlingens nuvarande predikant.

IRVING PARK.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Irving Park, Chicago, organiserades 1898. Några troende svenskar hade bosatt sig i denna då aflägsna stadsdel, och de kände behofvet af att samlas omkring Guds ord. Platsen besöktes med ordets predikan af olika bröder, dels från missionsförsamlingarna på Nordsidan i Chieago, dels af sudenter från de båda skolorna North Park oeh Westsidan. En af de första ordinarie predikanter, som verkat i Irving Park, var en ung broder C. Swanson. Han efterträddes af Axel Swanquist från Sverige. När han resignerade oeh återvände till Sverige, kallade församlingen Aug. Pohl. Han upptog verksamheten på våren 1909. I trots af kroppslig svaghet har han verkat med välsignelse.

Församlingen består för närvarande af 82 medlemmar, med en förhoppningsfull söndagsskola oeh en rätt kraftig ungdomsverksamhet. Hon har ett stort oeh fruktbart fält att bearbeta ibland de svenskar som bo i dessa trakter.

NORTH PARK, CHICAGO.

Svenska Ev. Missionsförsamlingen i North Park, Chicago, bildades den 9 februari 1898. Samma år anslöt den sig till Sv. Ev. Missionsförbundet. Dess medlemsantal är nu 55. De offentliga mötena hafva hållits i en sal i North Park College, då skolans lärare oeh elever turvis predikat Guds ord. För närvarande är N. W. Lund, en af skolans elever, anstäld som predikant. Inkomsterna till församlingens verksamhet samt inre och yttre missionen uppgingo förlidet år till 1,024 dollars 20 cents.

På inbjudning af församlingen firade Förbundet sitt 25-årsjubileum i North Park förliden sommar. Församlingen höll därunder fri spisning för omkring 400 personer en veckas tid. Kostnaden därför uppgick till 1,141 dollars 30 cents. Från systerförsamlingarna i Chicago erhöllos 400 dollars, af församlingens egna medlemmar subskriberades 500 dollars. Genom försäljning af mat och förfriskningar till andra mötesbesökare, synnerligast under söndagen då folkmassan var stor, erhölls en förtjänst, så att församlingen blef i stånd att skänka 500 dollars till Förbundets jubileumfond.

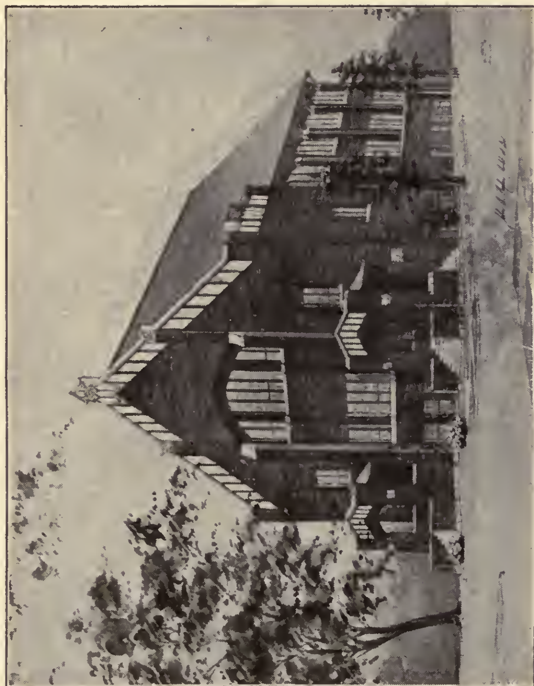
Församlingen äger tomt och en grundfond för kyrka. Den har nu äfven beslutat att bygga kyrka och hoppas kunna gå till verket därmed redan i sommar.

EDGEWATER.

Svenska Ev. Lutherska Missionsförsamlingen i Edgewater, Chicago, Ill., bildades nyårsdagen 1909 med 42 medlemmar. Stadsdelen Edgewater är belägen i norra delen af Chicago utmed Michigansjön. Många svenskar hafva flyttat dit under de senare åren från de mera trångbygda delarne af staden. Missionsverksamheten började först i Edgewater genom Missionsförsamlingen på Norr. Söndagsskola och predikan hölls på söndagseftermiddagarna i ett därtill förhyrdt "store". Det var år 1907. Redan år 1908 kunde de på platsen boende vännerna öfvertaga verksamheten och bildade, som ofvan är nämdt, församling.

Till lärare för den nybildade församlingen kallades Fredric E. Pamp. Samma år, 1909, bygdes kyrkan, som är en af de trefligaste i Chicago och rymmer cirka

600 personer. Församlingen räknar nu, den 1 april, 152 medlemmar. Söndagsskolan räknar öfver 200 barn. Församlingens egendom är värderad till 29,000 dollars. Sedan 1909 är församlingen förenad med Förbundet.

Svenska Missionskyrkan i Edgewater.

Församlingen har i denna del af Chicago ett nytt stort och förhoppningsfullt fält och väntar få inbärga en stor skörd för Guds rike.

CRAGIN, CHICAGO.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Cragin, Chicago, organiserades 1901. Cragin är en af

förstäderna till Chicago. Ett ganska stort antal svenskar har här bosatt sig. Bland dessa bedrifver Missionsförsamlingen en kraftig och välsignelserik mission. Medlemmarnas antal är för närvarande 72.

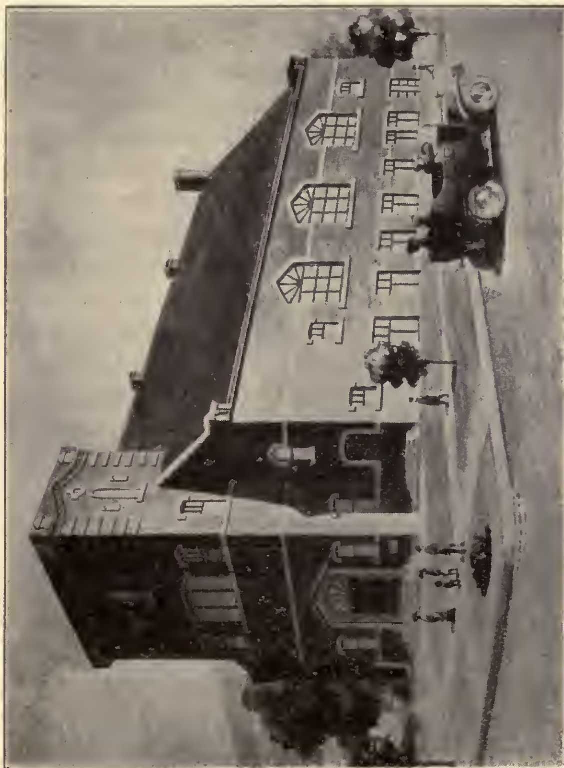

Svenska Missionskyrkan i Cragin.

En förhoppningsfull söndagsskola och ungdomsförening finnes inom församlingen. Hennes nuvarande lärare är C. J. Björk, som verkat där sedan våren 1910.

EVANSTON.

Svenska Kristna Missionsförsamlingen i Evanston, Ill., organiserades på hösten 1891, förenade sig med

Svenska Missionskyrkan i Evanston.

Förbundet omedelbart därefter och inkorporerades några år senare. Verksamhet hade dock bedrifvits i omkring 20 år, innan församlingen organiserades. De första missionsvännerna på platsen voro Anders Pear-

son och C. F. Nelson med familjer samt några flickor. År 1870 hade de sitt första uppbyggelsemöte, då John Peterson och Hedenschoug predikade och August Hanson sjöng. Därmed var den heliga elden på det gemensamma altaret tänd. Det är sålunda öfver 40 år sedan de troende började samlas till möten och 20 år sedan församlingen organiserades.

Den första styrelsen bestod af bröderna S. W. Youngquist, ordf., C. Peterson, sekr., och J. Thompson, kassör. Den första samlingslokalen var en sal å tredje våningen, belägen på Davis street. År 1896 köpte församlingen en byggnad på Benson ave. och inredde till möteslokal. Hvarken byggnaden eller läget var det bästa. Den svåraste omständigheten med hänsyn till denna egendom var den, att tomten, på hvilken huset stod, icke kunde köpas, utan arrenderas för vissa år; sålunda skedde det i fjol, 1910, att församlingen åter blef husvill och fick förlora nästan hela värdet af den rätt värdefulla byggnaden; 115 dollars var allt som realiserades genom den.

För tre år sedan köpte församlingen den tomt, på hvilken den nuvarande nya kyrkan är bygd. 3,100 dollars betalades för tomten. När församlingen blef uppsagd på den gamla platsen, så hade hon just hunnit få den nya tomten betald, men intet därutöfver fanns i byggnadskassan. Det såg bekymmersamt ut. I förtröstan på Gud och med kärlek och hänförelse för det gemensamma företaget grep församlingen verket an, och när detta skrifves, står en ny kyrka i det närmaste färdig på den nya tomten. Kyrkan är byggd af tegel, enkel och ändamålsenlig. Auditoriet med läktare rymmer omkring 400 personer. Hörsalen i undervåningen omkring 200. Undervåningen har dessutom flera an-

dra rum för olika praktiska ändamål. Hela egendomen uppskattas till ett värde af 18 eller 19 tusen dollars. En skuld af omkring 8,500 dollars hvilar ännu därpå.

Sedan församlingen bildades hafva följande predikanter betjänat henne: Otto Högfeldt, de tre första åren, och C. J. Larson året 1894. Aron Anderson betjänade församlingen från 1895 till år 1900. År 1901 betjänades församlingen med ordets predikan turvis af John Hagström och L. W. A. Björkman. John Gustafson verkade från år 1901 till 1904, Oscar G. Larson åren 1905 och 1906. Från december 1906 till innevarande tid är John Anderson församlingens lärare. Verksamheten har ständigt gått framåt och medlemsantalet ökats steg för steg. Vid hvarje vaktombyte spörjes ett framåtskridande.

Församlingen består för närvarande af omkring 90 medlemmar. Ungdomsföreningen har 60 och söndagsskolan 75 medlemmar. Dessutom verka tvänne syföreningar till församlingens understöd, och tvänne sångkörer tjäna vid uppbyggelsemötena med sång. Församlingens inkomster från nyåret 1907 hafva uppgått till den vackra summan af 16,000 dollars, lånade penningar icke inberäknade.

Inom ramen af denna tafla skönjes mycken bön, arbete, uppoffring, tårar, men också glädje och välsignelse. Allt är en uppenbarelse af Guds mångfaldiga nåd.

VESTSIDAN, CHICAGO.

Bethlehemsförsamlingen i Chicago. Under doktor F. Risbergs ledning organiserades denna församling år 1886. Hennes första medlemmar utgjordes hufvudsakligen af studenter vid Chicago Theological Seminary.

Dessa unga bröder brunno af längtan efter att icke allenast studera inom seminariets murar, utan att också få göra praktiskt missionsarbete. Därför uppsöktes de få svenska familjer, som funnos i närheten, tillika med tjänsteflickor, som arbetade i amerikanska familjer. På det sättet uppstod en verksam och lifskraftig församling i denna stadsdel genom studenternas verksamhet. De hafva också under årens lopp hufvudsakligen skött om församlingen och tjänat turvis med ordets predikan.

Församlingen har under tiden hållit sina möten i olika lokaler. Först hyrdes en sal på West Lake str. Sedan höllos mötena under tre års tid i ett sidorum, som hade omkring 200 sittplatser, i nedre våningen af en gammal öfvergifven baptistkyrka, belägen på hörnet af Paulina str. och Washington blvd., så flyttade man längre i öster och hyrde rum i en universalistkyrka. År 1900 köpte församlingen ett hus på Fulton str. och inredde det till möteslokal.

Församlingen består för närvarande af 50 medlemmar och har i snart 20 år underhållit sin egen missionär i Kina. Det är kanske ett enastående rekord. Det allra bästa förhållande är rådande mellan församlingen och seminariet.

AUSTIN.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Austin, Chicago, organiserades den 12 maj 1894. Mötet hölls i broder John Carlbergs hem. Församlingen började med tio medlemmar, af hvilka fyra äro kvar. Broder Carlberg blef vald till ordförande, en plats som han har innehaft nästan hela tiden och innehar nu.

Den lilla nybildade församlingen betjänades en tid af bröder från Svenska afdelningen vid Chicago Theo-

logical Seminary. Sammankomsterna omkring Guds ord höllos till en början i en vind i herr John Ericksons hus, men sedan flyttades de till en hyrd lokal på Chicago ave. Vid församlingsmöte hållet den 13 augusti 1896 beslutades köpa den tomt, hvarest församlingens kyrka nu står. År 1897 byggdes den första kyrkan, och församlingen bestod då af 44 medlemmar. Broder A. T. Carlson var då församlingens predikant.

Den 25 juli 1899 kallades broder Oscar Anderson att blifva församlingens lärare. Kallelsen antogs och broder Anderson betjänade församlingen tills i början af

Svenska Missionskyrkan i Austin.

år 1903, då han till följd af sin klena hälsa nedlade predikoämbetet.

På hösten 1903 upptogs predikoverksamheten här af broder Axel G. Samuelson vid North Park College. Han betjänade församlingen med Guds ords predikan under de två sista åren af sin studietid och flyttade sedan hit såsom församlingens pastor tills på våren 1907, då han reste till Canada.

Under broder Samuelsons tid blef kyrkan ombygd. Den gamla kyrkan var då bristfällig och otillräcklig, så på församlingsmöte den 1 mars 1905 beslutades bygga om kyrkan, hvilket skedde för en kostnad af omkring 6,300 dollars.

Till broder Samuelsons efterträdare kallades M. J. Eggan, som antog kallelsen och upptog arbetet den 1 september 1907. Följande bröder hafva längre eller kortare tid betjänat församlingen: Emil Anderson, J. A. Lindquist, A. Wegener, A. T. Carlson, Theo. Gustafson, Oscar Anderson, C. G. Willson, A. G. Samuelson, Algott Ohlson och undertecknad.

Församlingens medlemsantal är nu 170. Söndagsskolan består af 240. Ungdomsföreningen har 70 medlemmar och en jungfruförening, som består af omkring 50 medlemmar, samt en kvinnoförening, ungefär lika stor, verkar i full harmoni med församlingen.

Utom verksamheten här hemma bidrager församlingen till missionär J. O. Ryds underhåll i Kina.

Församlingens fasta och lösa egendom värderas till 12,625 dollars, hvarpå hvilar en skuld af 3,387 dollars.

Under sista verksamhetsåret hade församlingen en inkomst af 4,335 dollars 41 cents, hvaraf 1,820 dollars användes till afbetalning af församlingens skuld.

Herren har nådeligen vakat öfver, beskyddat och bevarat sin lilla plantering på denna plats i det flydda. Må Herren fortfarande kröna sina barn med nåd och barmhärtighet och sitt eget verk med framgång!

MORELAND.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Moreland, Chicago, räknar sin upprinnelse sedan åren 1889—1890. Några studenter från Risbergs skola besökte platsen turvis med ordets predikan. En sal hyrdes på Ohio street, hvarest möten och söndagsskola hölls. Tvänne på platsen boende varmhjärtade bröder, Thuring och Larson, stälde sig tillsammans med andra troende

i spetsen för verket. Tvänne unga bröder från Risbergs

Svenska Missionskyrkan i Moreland.

skola, Efraim Seth och J. J. Johnson, verkade på platsen sommaren 1890. Därefter kallades en student C. J.

Anderson och efter honom Ludvig Åkeson. Vid den tiden kände sig vännerna mäktiga nog att företaga kyrkobygge. O. P. Anderson verkade också en tid i församlingen. Isak Hoyem var under många år församlingens lärare och verkade framgångsfullt. Kyrkan renoverades då och förstorades samt sattes hufvudsakligen i sitt nuvarande skick. Församlingens nuvarande lärare J. G. Nelson har med framgång förestått församlingen under de sista 7 eller 8 åren. Ehuru intet direkt meddelande erhållits därifrån, så är det icke öfverdrifvet att antaga att församlingens medlemsantal numera är omkring 150 och församlingen har en ännu större söndagsskola samt en kraftig ungdomsförening. Församlingen är en kraftig och trogen understödjarinna af den allmänna missionsverksamheten.

SÖDRA CHICAGO-KRETSEN.

SÖDER, CHICAGO.

Svenska Missions Tabernakelförsamlingen, Chicago. I februari 1877 samlades några troende på Sydsidan i Chicago för att ordna sig till en församling på biblisk grund. Femtio personer inlämnade redan första mötet sina namn och församlingen organiserades under namnet: *Svenska Missions Tabernakelförsamlingen, Chicago, Ill.* De troende hade dock under de föregående åren samlats och bedrifvit en rätt kraftig predikoverksamhet. De stodo under första tiden, åren 1869—1877, under Nordsidans skydd. J. M. Sanngren och några bröder med honom från Norr voro

de, som började verksamhet bland de svenskar som bodde på Sydsidan. Under den förskingring, hvilken upp-

Svenska Missionstabernaklet på söder.

stod efter Chicagobranden, voro de båda grupperna från Norr och Söder tillsammans och hyrde en sal på hörnet af Archer och Wentworth avenues. Så gick det en tid framåt. Jämt på årsdagen efter den förskräckliga bran-

den kunde församlingen på Norr glädjas öfver att åter få samlas under eget tak. Verksamheten började gå framåt igen. Fältet utvidgades på både Norr och Söder, en hjälppredikant behöfde kallas. Sanngren var betänkligt nedbruten till sin hälsa. Man vände sig till Sverige och kallade den unge och rikt begåfvade E. A. Skogsbergh, hvilkens rykte som talare och väckelsepredikant allaredan nått Chicago. Skogsbergh antog kallelsen och anlände till Chicago den 10 oktober 1876. Sanngren mötte honom vid stationen, omfamnade honom hjärtligt och sade: "Jaså, du kommer nu. Ja, välkommen! Du ska' predika i kväll." Det gjorde också Skogsbergh med sådan kraft, att de, som hörde den predikan, glömma den aldrig. Hans täxt var ett enda ord: "Jesus" Det blef sedan grundtonen i hans predikan under alla de följande åren.

Skogsberghs tjänstetid såsom hjälppredikant på Norr blef helt kort. Verksamheten på Söder utvecklade sig raskt. "Svithiod Hall", belägen öfver en krog på hörnet af 29:de och State str., hyrdes, men blef snart för trång. Till och med de ogudaktiga ledarne i Svithiodföreningen blefvo frälsta och föreningen upplöstes. Det var en härlig väckelsens tid. Vännerna på Söder inlämnade en begäran till moderförsamlingen på Norr att få bilda egen församling. Detta beviljades, och Skogsbergh kallades att blifva den nybildade församlingens predikant.

Ingen sal kunde hyras, som var stor nog att rymma de skaror, hvilka kommo för att höra Guds ord; ett Tabernakel behöfdes. Tre tomter köptes på hörnet af 30:de och La Salle str. Snart reste sig ett Tabernakel som var 70x90 fot med läktare på tre sidor för en kostnad af 13,000 dollars. Den 18 november 1877 är en

minnesdag i församlingens historia, ty då invigdes det stora Tabernaklet under stort tillopp af deltagare och med mycken glädje och stort jubel.

I januari månad 1884 lämnade Skogsbergh Tabernakelförsamlingen på Söder för att upptaga verksamhet i Minneapolis. Det blef en bekymmersam tid. Hvar skulle man finna en lämplig ledare? En viss predikant August Davis kallades tillfälligtvis att leda mötena under böneveckorna. Det var en omogen man, som icke förmådde att skilja mellan den gedigna andliga enthusiasm, som var rådande i församlingen, och religiös fanatism. Så öfverdrifvet och oförståndigt gick han tillväga med ledningen af ett möte en söndagskväll, att församlingens diakoner voro nödsakade att bokstafligen leda honom ned från predikstolen. Detta ledde till splittring; några gingo ut ur församlingen och sällade sig till den öfverdrifne predikanten.

På hösten 1884 lyckades församlingen förmå den unge och begåfvade F. M. Johnson att upptaga arbetet. Han verkade i samma anda och kraft som Skogsbergh. Guds Ande började åter verka bland folket och nödrop öfver synden, såväl som glädjerop öfver undfången nåd och förlåtelse, hördes återigen inom Tabernaklets murar

En särskild minnesdag i församlingens historia är också den 25 februari 1885, då Svenska Missionsförbundet i Amerika bildades. Det skedde i Tabernaklet. Femtiotvå personer voro antecknade såsom delegater vid detta minnesvärda möte och C. A. Björk invaldes till det nya samfundets ledare.

År 1887 kallade församlingen åter ny lärare. Denna gång vände hon sig till f. d. folkskolläraren, den ljuflige sångdiktaren N. Frykman från Värmland,

Sverige. Han verkade i församlingen tvänne år och nedlade ett godt, gediget arbete.

Därefter kallades Aug. Pohl från Campello, Mass. Han tillträdde platsen den 14 september 1890 och verkade med stor framgång såsom församlingens lärare under en tid af fem år. När han, i trots af församlingens trägna begäran till honom att stanna kvar, flyttade till Norr, kallades den unge och begåfvade C. W. Bowman till hans efterträdare. Han var ett af församlingens egna barn, omvänd och fostrad i hennes sköte och såsom predikant utbildad i vår skola. C. W. Bowman verkade i församlingen framgångsfullt till år 1900. Dessa fem verksamhetsår kännetecknas af andlig stadga och mognad.

På ett församlingsmöte, som hölls den 13 augusti 1900, utfärdades enhällig kallelse till C. J. Ledin, Ishpeming, Mich. Han antog kallelsen och tillträdde platsen redan på hösten samma år. Församlingen hade i många år burit på en tryckande skuldbörda. Genom Ledins kraftiga ingripande blef denna börda aflyftad, och församlingen kunde för första gången af sin tillvaro känna sig skuldfri. Det var ingen lätt sak att samla den erforderliga summan af 8,000 dollars, men det gick med Guds och trogna vänners hjälp öfver all förväntan, så att skulden icke allenast var betald, utan man hade öfver 600 dollars öfverskott i kassan. På grund af sjukdom och pröfningar blef Ledin nödsakad att alltför snart afbryta sin framgångsrika verksamhet på Söder och antaga kallelse till den lugna landtstaden Princeton.

Församlingen vände sig då till en ung, begåfvad broder, George Svenson, hvilken för tillfället verkade i Bohuslän, Sverige. Han upptog verksamheten på

Söder på hösten 1905 och är församlingens nuvarande predikant. Han har verkat i församlingen dessa sista sex åren med stor välsignelse.

Församlingen består för närvarande af 314 medlemmar, äger en stor söndagsskola och en kraftig ungdomsförening. Hon har alltid varit en trogen understödjarinna af Förbundets mission och Illinois Missionsförening.

GARFIELD BLVD. OCH FIFTH AVE., CHICAGO.

Svenska Kristna Betaniaförsamlingen organiserades den 12 december 1882. Enligt protokoll höllo några bröder möte på nämda datum för att samtala och bestämma om organiserandet af en församling. Pastor E. A. Skogsberg från Tabernaklet var närvarande och tjänade såsom ordförande. Det beslutades att organisera församling med namnet: *Svenska Kristna Betaniaförsamlingen i Town of Lake.*

Nästa möte hölls den 2 januari 1883, då konstitution antogs och den första styrelsen invaldes. Den bestod af följande bröder: C. Magnuson, Aug. Landeen, N. J. Nelson, Anton Hallberg och Josef Magnuson. Under församlingens tillvaro hafva följande bröder tjänat såsom ordförande:C. Magnuson, Anton Hallberg, Aug. Landeen, A. Palmer, K. Källgren, J. Gelin, A. A. Fredrickson och J. Mortenson.

Då troende vänner först slogo sig ned i denna del af staden, kallades trakten allmänt för "Rock Island Shops", troligen med anledning däraf, att denna järnvägs verkstäder voro de första och största industriella anläggningarna härute. Dessa troende vänner fingo nu och då besök af följande predikanter: E. A. Skogsberg, C. A. Björk, J. A. Hultman, J. Wenstrand, J. Mårten-

son, Boquist, Törnquist, Davis, Strömberg, F. M. Johnson m. fl.

Svenska Betaniakyrkan, Garfield Blvd. och 5th Ave.

Församlingens förste ordinarie predikant var Carl Anderson, han tjänade från juni 1884 till mars 1886. Constantin Olson från mars 1886 till december 1888, A. G. Nelson från december 1888 till oktober 1890,

Nels Petterson från november 1890 till sommaren 1893, E. G. Pihl från 1893 till november 1897, F. M. Johnson från december 1897 till oktober 1902, C. A. Nyrén från november 1902 till november 1905, E. G. Hjerpe från juni 1906 till september 1909. Axel Bergstedt upptog verksamheten i december 1909 och betjänar för närvarande församlingen.

Det följande kan gifva ett begrepp om församlingens utveckling. Först samlades man till möten i husen och sedan i ett skolhus på Princeton ave. Den första kyrkan upppfördes år 1883. Den var belägen på Atlantic ave — nu Fifth ave. — mellan 54:de och 55:te gatorna. Dess storlek var 40x60 fot och kostade 2,550 dollars. Den vackra hörntomten vid Garfield boulevard och Fifth ave. inköptes år 1889 för ett pris af 5,000 dollars. År 1892 uppfördes undervåningen till den nuvarande kyrkan för en kostnad af omkring 8,500 dollars. Den öfre delen af kyrkan uppfördes år 1900 och kostade omkring 17,000 dollars. Den rymmer omkring 1,000 personer. På denna vackra byggnad afbetalade församlingen den sista skulden år 1910. År 1883 räknade församlingen 27 medlemmar. Vid slutet af 1910 bestod medlemsantalet af 289. Ungdomsföreningen hade 130 medlemmar och söndagsskolan 455 inskrifna barn och 46 lärare. Denna tillväxt är ett bevis på Guds hjälp och ledning under de flydda åren. Församlingen har fått tjäna som en fyrbåk i den mörka natten, hon har fått förkunna evangelium för stora skaror af människor och äfven vara med om att utöfva missionsverksamhet både i hemlandet och hednavärlden.

STOCKHOLM, CHICAGO.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Stockholm, Chicago, Ill. Under åren 1876—1877 brukade några Guds barn härstädes komma tillsammans för Guds ords läsning och bön. I början af det senare året uppstod den tanken att åstadkomma byggandet af ett hus, där dessa möten kunde hållas. Ehuru alla

Svenska Missionskyrkan i Stockholm, Chicago.

voro fattiga, subskriberades snart en summa af 245 dollars. C. A. Björk rådde oss till att vända oss till hrr C. H. och L. J. McCormick och bedja dem skänka oss tomt till kyrkan. Broder Hedenschoug och Dr. Nordengren från Missionsförsamlingen på Norr utförde det uppdraget så lyckligt, att tvänne tomter skänktes åt församlingen, som då kallades *Svenska Ev. Lutherska Missionssynodens lokalförsamling i Stockholm, Chicago, Ill.* Vi antogo Synodens konstitution och an-

slöto oss till densamma. En kyrka bygdes af tegel, 50x30 fot i storlek. Nya subskriptionslistor utsändes, allt lyckades öfver förväntan. Aflidne E. J. Törnquist höll den första predikan i den nya kyrkan den 30 september 1877 öfver Luk. 7: 11—17. Vid predikans slut sjöng han en sång, hvars första vers lyder sålunda: "Med fribiljett jag reser På banan trygg och glad Till hemmanet och arfvet, Till rikets hufvudstad. En kappsäck full af synder Var mig till stor besvär, Men den tog konduktören, Jag vet ej hvar den är." Det var en stund, som de nykomna emigranterna aldrig glömma. Den 28 oktober samma år invigdes kyrkan. E. A. Skogsberg höll invigningspredikan.

Församlingens första styrelse invaldes den 10 maj 1877 och bestod af följande bröder: H. Håkanson, ordf., Aug. Johnson, vice ordf., Victor Carlson, sekr., J. P. Johnson och J. Carlstedt, "trustees".

Den 14 april 1881 beslöts i närvaro af C. A. Björk att namnteckning och församlingsordning skulle upprättas, ehuru några voro emot. Diakoner invaldes, och en kommitté tillsattes för att utarbeta förslag till stadgar. Följande år antogos stadgarna och utgåfvos i tryck. År 1883 verkade Franzén från Grand Rapids såsom predikant i församlingen. Sedan var församlingen vakant i några år, och de mera erfarna bröderna inom församlingen predikade. En del af år 1888 verkade J. P. Lindell. Så kallades A. E. Wenstrand från Paxton. Han betjänade församlingen i 6 år och 8 månader. Henry Söderholm kallades till hans efterträdare, och han tjänade församlingen i öfver 9 år till nyåret 1906. Den nyligen hänsofne predikanten Sven Anderson vikarierade i församlingen därefter omkring ett och ett halft år. Församlingens nuvarande predi-

kant, C. A. Björnbom, upptog verksamheten i början af juni 1907.

Församlingen anslöt sig till Förbundet år 1885 och inkorporerades 1893. Omkring 280 medlemmar hafva tillhört församlingen under hennes tillvaro. Det närvarande medlemsantalet är 132. Söndagsskolan äger 160 medlemmar och ungdomsföreningen 40. Tvänne syföreningar och en sångförening verkar till församlingens hjälp och understöd.

ENGLEWOOD.

Svenska Missionsförsamlingen i Englewood, Chicago, Ill. Den 2 oktober 1888 samlades några bröder i ett privat hem, och efter en stunds samtal beslutade de i Herrrens namn att söka få en söndagsskola till stånd. Söndagsförmiddagen den 20 oktober samma år samlades den söndagsskolan för första gången. Samma dag på eftermiddagen hölls det första predikomötet, då pastor Nils Frykman, som var stationerad i Tabernaklet på Söder, predikade. Kort därefter invaldes en styrelse af två medlemmar, ordförande och sekreterare. Den sistnämda fick äfven fungera som kassör. Så fortgick verksamheten i tvänne år, innan beslut fattades att hafva inskrifning af medlemmar. Konstitutionen antogs den 7 juni 1890. Den 11 augusti samma år antogs följande tillägg: "De kristna vänner, som deltaga, men icke äro inskrifna medlemmar, skola äga rösträtt."

Söndagsskolan och gudstjänsterna höllos under de två första åren på en "hall" å hörnet af 59:de och Peoria gatorna. Predikoverksamheten underhölls af predikantelever från "Risbergs skola", Chicago. Bland

dessa bröder må nämnas: C. J. Ledin, Isakson, O. Norén, Lundgren, J. J. Johnson, Hjalmar Sundquist och John Axelson.

Verksamheten rönte framgång och man måste bygga kyrka. Verket sattes i gång och den nya kyrkan, 40x70 fot stor, som var belägen på Morgan street, mellan 59:de och 60:de streets, invigdes med ett upp-

Svenska Missionskyrkan i Englewood.

byggligt missionsmöte den 31 juli—3 augusti 1890. Härmed började ett nytt utvecklingsskede i församlingens historia. Pastor A. Axelson kallades till lärare. Han arbetade med god framgång i något öfver 6 år. Det var en eröfringens tid i det yttre, och en organiseringens och ordnandets tid i det inre. Ungdomsförening, syförening, sångkör och strängband organiserades. Dessutom åtog sig församlingen att tillsammans med missionsförsamlingen i Youngstown, O.,

underhållla missionär V. L. Nordlund i Kina, en utgift på 200 dollars om året.

Snart befanns kyrkan vara för liten, i synnerhet för söndagsskolan. Det blef fråga om en större sådan. Pastor Axelson antog kallelse till Fitchburg, Mass., och till hans efterträdare kallades pastor Isak Skoog. Den 1 oktober 1897 upptog han verksamheten. En väckelse utbröt på vintern 1897—1898, hvilket gjorde behofvet af en större kyrka så mycket mer påträngande. År 1898 invigdes det tempel, i hvilket församlingen ännu har sitt andliga hem. Det har sitt läge på hörnet af 59:de och Carpenter str., och har sittplatser för 1,150 personer. Många tyckte, att kyrkan var för stor, men det befanns snart, att byggnadskommittén handlat klokt med hänsyn till dimensionerna. Många blefvo omvända till Gud under pastor Skoogs verksamhetstid. När kyrkan invigdes, bestod församlingen af 140 medlemmar, och när han lemnade församlingen år 1901, på kallelse till Paxton, Ill., hade antalet stigit till 240.

Till pastor Skoogs efterträdare kallades pastor A. L. Nyströn från Cleveland, Ohio. Han upptog verksamheten den 3 oktober 1901 och har således snart fullbordat en tio-års period i församlingens tjänst. Många själar hafva under denna verksamhetstid kommit öfver på Herrens sida. Församlingens närvarande medlemsantal är 566, söndagsskolans 785 och ungdomsföreningens 205. Kyrkoskulden, som år 1901 uppgick till öfver 12,000 dollars, var betald år 1908, och dessutom ett präktigt pastorsboställe bygdt, på hvilket dock hvilar en skuld af 2,500 dollars. Församlingen har under årens lopp visat ett stort intresse för Herrens rikssak. Hon har offrat sedan sin uppkomst omkring 131,476 dollars för den andliga verksamheten. För-

samlingen är fristående, men verkar i harmoni och sympatiserar med Svenska Missionsförbundet. Hon bidrager nu med 500 dollars årligen till förutnämde Kinamissionär Nordlunds underhåll, hvilken förliden vår på församlingens begäran upptogs i Förbundets tjänst. Tillståndet inom församlingen är godt. "Icke åt oss, Herre, icke åt oss, utan åt ditt namn gif äran för din nåds och sannings skull."

ENGLEWOOD HILL.

Svenska Missionsförsamlingen i Englewood Hill, Chicago, Ill., organiserades år 1905, då styrelse invaldes och namn antogs. Dessförinnan hade dock verksamheten fortgått i flera år med söndagsskola och predikomöten, de senare mer och mindre regelbundet. Någon egentlig församlingsordning förekom icke, förrän vid början af år 1906, då namnteckning af medlemmar förekom och 23 personer inskrefvos; dessa utgjorde den nybildade församlingen.

Oscar Anderson var församlingens förste ordinarie predikant. Han tjänade under åren 1904—1905. Under denna tid hölls gudstjänst endast på söndags förmiddagen. E. M. Axelson, församlingens nuvarande lärare, upptog verksamheten vid början af år 1906. Vid den tiden började församlingen att samlas omkring Guds ord äfven på söndagskvällarna och under veckan. En tomt, belägen på 66:te gatan och Hermitage ave., inköptes år 1905. På denna tomt byggdes en kyrka sommaren 1906, hvilken rymmer omkring 300 personer, och är nu jämte tomt för pastorsboställe värd omkring 10,000 dollars. På denna egendom hvilar en skuld af 3,500 dollars, hvilken under detta år kommer att reduceras med 1,500 dollars.

För närvarande består församlingen af 105 medlemmar, söndagsskolan af 275, ungdomsföreningen af 33. Den äldre och yngre syföreningen har omkring 50 medlemmar.

Såsom ordförande tjänade A. Brundell från 1905 till 1907. Sedan har John Caesar innehaft nämda syssla. Verksamheten på Englewood Hill torde ha en

Svenska Missionskyrkan i Englewood Hill.

ljus framtid för sig. En stor del af den svenska befolkningen slår sig ned i dessa trakter och många bygga sig egna hem.

PARK SIDE.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Park Side, Chicago, organiserades år 1888. Studenter från Risbergs skola besökte på den tiden platsen och predikade Guds ord. Några af dem hafva också tjänat såsom ordinarie lärare i församlingen. Under de sista tio åren har hon hufvudsakligen betjänats med ordets predikan af elever från vår skola i North Park. För-

samlingen äger sedan många år tillbaka en ganska treflig och ändamålsenlig kyrka. Medlemsantalet är 48. Söndagsskolverksamhet bedrifves äfven. Hvile Guds rika välsignelse öfver denna församlings arbete i framtiden.

GRAND CROSSING.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Grand Crossing, Chicago, organiserades för omkring 17 eller 18 år sedan. Verksamheten uppstod på det sättet,

Svenska Missionskyrkan i Grand Crossing.

att studenter från Risberg skola kommo till platsen och predikade om söndagarne. Svenskarnes antal var icke så synnerligen stort på den tiden, men det fanns några troende, som kände behofvet af att samlas omkring Guds ord. En sal på öfre våningen, som hade sittplatser för omkring 100 personer, hyrdes, och det var församlingens mötesplats i många år.

Under de sista femton åren har församlingen betjänats af elever från vår skola i North Park. Det arbete, som nedlagts, har burit härliga frukter, så att församlingen nu räknar ett medlemsantal af 140, har en söndagsskola på nära 200 barn och en ungdoms-

förening, bestående af 80 medlemmar. En god sångkör tjänar också vid mötena med sång. För fyra år sedan fick församlingen utbyta den hyrda lokalen mot en ny treflig kyrka, som är belägen vid hörnet af Cottage Grove avenue och 74:de gatan; kyrkan är byggd af tegel och rymmer omkring 400 personer. Församlingen betjänas för närvarande af C. O. Swanson, hvilken under de sista 6 åren nedlagt ett godt arbete. Svenskarnas antal har också betydligt förökats, så att Grand Crossing är för närvarande ett mycket förhoppningsfullt missionsfält.

SOUTH CHICAGO.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i South Chicago organiserades den 12 november 1883. Den antog då namnet "Svenska Fria Missionsförsamlingen i South Chicago". Detta ändrades sedan till det förstnämda. Antalet af dem, som organiserade församlingen, var 8, nämligen Emil Tolf, Carl Svenson, Algot Tolf, Albert Tiderman, A. Johnson, P. Larson, A. Nordell och Kruse. Till en början var församlingen mycket rädd för formväsen, och gick för långt åt det motsatta hållet, så att det nästan gränsade till oordning. Den första konstitution, som församlingen erkände och antog, återfinnes uti Matt. 18 kap. Guds ord var den klippa, på hvilken församlingen byggde.

Församlingen besöktes under den första tiden med ordets predikan af flere olika predikanter. Den förste ordinarie predikanten, som kallades, var norrmannen Ludvig Ellingson. Han verkade ett och ett halft års tid under sin studietid vid Risbergs skola. Sedan kallades Hjalmar Sundquist; han var också student vid

samma skola och betjänade församlingen till våren år 1891.

Församlingens första möteslokal var en engelsk baptistkyrka och sedan den så kallade Engelska Evangeliska Kyrkan. Söndagen den 4 januari 1890 invigdes församlingens nya kyrka, till stor glädje för alla. Professor F. Risberg höll invigningstalet; mycket

Svenska Missionskyrkan i South Chicago.

folk var samladt hela den dagen. Det var en oförgätligt skön minnesdag. Nils Nilson kallades till Sundquists efterträdare och upptog arbetet i april månad 1891. Han verkade framgångsrikt i öfver 12 års tid till hösten 1903. Församlingen betjänades sedan en tid af studenter, dels från North Park, dels från Risbergs skola. En af de utgående studenterna från North

Park, vid namn Verenius, kallades till lärare. Under hans senare verksamhetstid fick församlingen genomgå en svår pröfningstid af inre strider, hvilka först sedan Verenius lämnat ledde till söndring. Några missnöjda medlemmmar begärde utträde ur församlingen och bildade under C. A. Youngs ledning en friförsamling. Pastor Verenius fick också på sitt sätt ett slags frihet, ty han ingick kort därpå i Augustanasynoden.

För närvarande betjänas församlingen af Aug. Johnson. Han upptog arbetet i februari 1907. Det har icke varit lätt att samla de förströdda och hela de sårade, hvilka alltid finnas i riklig mängd som en följd af strider och slitningar. Genom broder Johnsons lugna väsen, kristliga vandel och evangeliska predikan har det dock lyckats väl.

Församlingen består för närvarande af 81 medlemmar, med en söndagsskola på 20 lärare och 107 barn. En ungdomsförening och syförening verka kraftigt till församlingens understöd. Måtte Gud få bevara henne från slitningar och strider i fortsättningen och sammanknyta de troende med kärlekens och fridens band, så skall hon gå en ljus framtid till mötes.

CHICAGO HEIGHTS.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Chicago Heights, Ill. Sedan åtskilliga af våra predikanter en tid besökt Chicago Heights och predikat Guds ord, sammankallades möte den 14 juni 1898. Sju personer voro närvarande vid det mötet. Det beslutades då att hyra ett gammalt skolhus, och att där hafva tvänne möten hvarje söndag. Vid samma tillfälle beslöts att påbörja en söndagsskola. En komité af tre bröder tillsattes att taga hand om denna verksamhet.

I november månad samma år organiserades församlingen. C. A. Björk bistod vännerna i det ärendet. I den nybildade församlingen ingingo vid det mötet åtta personer. De enades sedan om att köpa en gammal presbyteriansk kyrka, som invigdes den 11 april 1899. Men den gamla kyrkan blef snart för liten, och en större och ändamålsenligare byggdes, hvilken invigdes

Svenska Missionskyrkan i Chicago Heights.

den 15 april 1906. Denna kyrka är mycket treflig och praktisk och har sittplatser för 450 personer. Kyrkoegendomen värderas till 12,000 dollars och på den hvilar en skuld af 2,500 dollars.

Medlemsantalet var för några år sedan omkring 60, men genom misshälligheter, som förekommit inom församlingen, såväl som utflyttning till andra platser, sjönk medlemsantalet ned till 30. Den 1 januari 1911 var det dock 49. Söndagsskolan har 125, ungdomsföreningen 25 och systerföreningen 23 medlemmar.

Följande ordinarie predikanter hafva betjänat för-

samlingen: Nils Nordberg från november år 1898 till juni 1904, Titus Pohl från september 1904 till augusti 1905, Adolph Anderson från september 1905 till november 1907, Alfred Swanson från juli 1908 till juli 1910. Tillfälliga predikanter, som betjänat församlingen, äro: John Hagström, C. F. Pamp, och nu när detta skrifves J. M. Westlund.

För närvarande råder frid och endräkt i församlingen; åhörarnes antal har ökats och några hafva funnit frid med Gud. Församlingen har beslutat att i år göra nödvändiga reparationer och förbättringar å sin kyrkoegendom för en kostnad af 500 dollars. Det är all anledning att hoppas, att församlingen går en ljusare framtid till mötes.

BLUE ISLAND.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Blue Island, Ill., organiserades år 1894. Denna plats är en af de många förstäderna till Chicago, hvarest svenskar slagit sig ned. En af dessa, broder G. A. Gustafson, kände behofvet att samla sina landsmän omkring Guds ord. I åtskilliga år arbetade han i sin jordiska kallelse och predikade under veckokvällarna och om söndagarna. Under de 6 eller 7 sista åren har han dock ägnat sin tid odeladt åt församlingens vård.

Församlingen äger en rätt treflig och ändamålsenlig kyrka, ett medlemsantal af 50 personer och en förhoppningsfull söndagsskola.

LA GRANGE.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i La Grange, Ill., organiserades år 1906. Under åtskilliga år hade de troende på platsen samlats till uppbyggelsemöten, då olika predikanter besökt platsen. En på

platsen boende broder, S. Nordvall, har tagit det egentliga initiativet i det arbetet att få en verksamhet till stånd. Under en tid af två eller tre år verkade en ung broder vid namn Blomstrand från North Park College på platsen. Sedan hafva andra bröder från vår skola tillsett församlingen och predikat Guds ord.

Sammankomsterna hade under flera år hållits på en hyrd och i flera hänseenden obekväm sal. Den ofvan nämde nitiske och behjärtade brodern S. Nordvall grep verket an att samla medel till en ny kyrka, och det lyckades så väl, att den lilla församlingen kunde i fjol glädjas öfver att få flytta in med sina möten i ett eget trefligt och ändamålsenligt kyrkligt hem. En rätt stor skuld hvilar på församlingen, men den, som förtröstar på Herren, skall icke komma på skam.

Församlingen består för närvarande af 38 medlemmar, bedrifver söndagsskolverksamhet och ungdomsverksamhet. För närvarande betjänas hon med ordets predikan af en ung broder, studerande vid vår skola i North Park.

HINSDALE.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Hinsdale, Ill., räknar sina anor tillbaka till åren 1887—1890. Några troende och Gud hängifna svenska tjänsteflickor arbetade där för de rika amerikanarna. En och annan troende svensk familj fanns äfven på platsen. Dessa ville höra Guds ord och några af studenterna vid Risbergs skola besökte platsen regelbundet med ordets predikan. Snart byggdes en liten kyrka, hvilken sedan under de senare åren förstorats och förskönats. Sedan åtskilliga år tillbaka har församlingen betjänats af studenter från vår skola i North

Park, af hvilka några innehaft kallelse såsom ordinarie lärare. En af dem är Thure Jacobson, hvilken nyligen antagit kallelse till Ishpeming, Mich. Församlingens nuvarande lärare är studerande Carl E. Rodberg.

Svenska Missionskyrkan i Hinsdale.

Ehuru ingen statistik kunnat erhållas, så kan det dock sägas, att församlingen sannolikt äger ett medlemsantal af mellan 60 och 75 personer, samt att hon lifligt intresserar sig för den gemensamma missionsverksamheten.

INDIANA HARBOR.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Indiana Harbor, Ind., organiserades år 1906. A. L. Nyström från Englewood, Chicago, bistod de på platsen troende vännerna med råd och hjälp i det ärendet. I början samlades man omkring Guds ord här och där i husen, men snart tog man sig dristighet att bygga kyrka, hvilket företag lyckades öfver förväntan väl.

C. F. Pamp, Illinois Missionsförenings resepredikant, verkade med föreningens tillstånd under en tid af tre eller fyra månader vintern 1909. Sedan hafva

olika bröder besökt platsen med ordets predikan, dels från skolan i North Park, dels från församlingarna på sydsidan i Chicago. Under det sista året 1910 har E. A. Ström verkat på platsen.

Svenska Missionskyrkan i Indiana Harbor.

Församlingen består af 41 medlemmar och äger alla förutsättningar till framgång, om hon enigt och troget håller ut i arbetet.

GROVERTOWN.

Svenska Evang. Missionsförsamlingen i Grovertown, Ind., organiserades år 1897 med 12 medlemmar. I början betjänades församlingen af predikanter från South Bend. Sålunda besökte L. G. Borg, J. M. Westlund och C. G. Younggren under sina respektiva verksamhetsår i South Bend regelbundet Grovertown en gång i månaden. Detta fortgick till dess att kyrkan byggdes år 1901. Den är 24x40 fot och rymmer omkring 175 personer. Åren 1902 och 1903 betjänade George Svenson församlingen. Det var under hans skoltid i North Park. De följande två åren betjänades församlingen af elever från Förbundets skola. C. G. Younggren blef kallad till församlingens lärare år 1906 och upptog verksamheten i mars samma år. Sedan december 1910 har församlingen åter betjänats af elever från Förbundets skola.

Församlingen består för närvarande af 27 medlemmar, och söndagsskolan har ett medlemsantal af 50 barn.

SOUTH BEND.

Svenska Evangeliska Lutherska Missionsförsamlingen i South Bend, Ind., organiserades den 14 mars 1888 med 17 medlemmar. Efter 23 års verksamhet räknar nu församlingen 71 medlemmar. Antalet inskrifna barn i söndagsskolan är 65. Söndagsskolans hemafdelning räknar 75 medlemmar. Ungdomsföreningens medlemsantal är 22.

De bröder, hvilka under åren tjänat i församlingen såsom ordförande, äro: .C. A. Nelson år 1888, A. P. Lind åren 1889—1893, Alfred Carlson 1893—1894, A. J. Thornberg åren 1895—1906 samt Aug. Anderson från 1906 till och med innevarande år.

De predikanter, som betjänat församlingen, äro följande: E. M. Carlson åren 1890—1892, L. G. Johnson åren 1893—1895, L. G. Borg åren 1895—1896, J. M. Westlund åren 1897—1899, Gust. Nelson, vikarie 1898, C. G. Younggren åren 1900—1904 och E. Holm-

Svenska Missionskyrkan i South Bend, Ind.

blad åren 1904—1906. Församlingens nuvarande predikant E. N. Train har betjänat församlingen sedan oktober månad år 1906.

LOCKPORT.

Svenska Evangeliska Lutherska Missionsförsamlingen i Lockport, Ill., organiserades på hösten 1871. Endast fyra missionsförsamlingar äro äldre. Hon är ock den äldsta svenska församlingen i Lockport. I omkring 20 års tid bestod församlingen af en vid hvarje årsmöte invald styrelse. Först i februari månad 1892 företogs inskrifning af medlemmar.

Den första styrelsen bestod af följande bröder:

Rev. C. J. Magnuson, ordf., E. Erickson, vice ordf., J. P. Lindell, numera predikant, sekr., Carl Johanneson, Carl Peterson, Pehr Olofson och Anders Olofson, diakoner; S. J. Peterson, H. Aström, John Carlson och Daniel Olofson, "trustees".

Under en lång följd af år bedrefvo Lockport och Joliet missionsverksamhet tillsammans.

Den första missionskyrkan bygdes i Lockport 1873. Den var bygd af trä och rymde omkring 250 personer.

Svenska Missionskyrkan i Lockport, Ill.

Den nuvarande kyrkan uppfördes af trä på stenfot år 1906. Undervåningen har 200 sittplatser. Det öfre auditoriet tillsammans med läktare och sidorum har 400 sittplatser. Det är en vacker och praktisk kyrka.

Församlingen räknar 83 medlemmar, ungdomsföreningen 212, söndagsskolan 86. Församlingen bedrifver en kraftig verksamhet. Orsaken till det nuvarande låga medlemsantalet är utflyttning.

Församlingens ordförande nu är J. G. Johnson. Han har innehaft ordförandeskapet sedan 1890 och är en af våra gamla missionsvänner.

De predikanter, som betjänat församlingen, äro: C. J. Magnusson, Jakob Danielson, J. P. Lindell, F. A. Staberg, Theo. Norlin, J. Gustafson, S. A. Gustafson, M. J. Eggan, E. M. Carlson, C. D. Hall, Joel Johnson, C. J. Wilson och när detta skrifves är C. H. B. Peterson församlingens lärare.

JOLIET.

Första Svenska Evangeliska Lutherska Missionsförsamlingen i Joliet, Ill., räknar sin början från och med år 1873. Församlingen bestod då endast af det nödvändiga antal "trustees", som fordrades enligt lagen för att erhålla inkorporation. Inskrifning af medlemmar ägde icke rum förr än år 1883. Antalet, som läto teckna sina namn i församlingsboken, var ganska ringa. Det var icke heller så många svenskar i Joliet på den tiden. Lockport var bättre lottadt. Där var moderförsamlingen, Joliet var annex. Den förste missionspredikant, som besökte Joliet, var C. A. Magnuson. Han predikade i hemmen och vid större möten på en hyrd "hall". Sedan kom pastor John Danielson. Han kallades år 1875 att betjäna Joliet och Lockport och att dela tiden och krafterna mellan båda. Det fortgick till år 1878, då pastor J. P. Lindell blef kallad. Han tjänade till 1880. Nytt predikantval ägde då rum, i det att F. A. Staberg kallades. Han betjänade både Joliet och Lockport till år 1884. Staberg efterträddes af en broder Norling, som förestod församlingen till 1887. Vid Norlings afgång tillträdde pastor N. J. Bolin. Han stannade endast några månader. Efter honom kallades J. O. Nyström, som numera är läkare

i Omaha, Neb. Han stannade likaledes blott några månader. Under dessa bröders tjänstetid, ehuru kort, blefvo dock sinnena delade och en sållningens och splittringens tid uppstod. Några ansågo det för synd att

Svenska Missionskyrkan i Joliet.

tillhöra Förbundet. Man skulle icke låta "binda sig af Förbundet", hette det, utan vara "fri". Dessa yrkade på att afskära de band, med hvilka församlingen var förenad med sina syskon i Missionsförbundet. De flesta af medlemmarna voro dock emot ett sådant onödigt

tilltag, och följden blef, att en liten grupp afsöndrade sig från Missionsförsamlingen och började en Friförsamling.

Vid denna tid kom J. Gustafson till Joliet. Han började på ett faderligt sätt att samla de förströdda fåren. Det var intet lätt arbete. Stormen lade sig så småningom genom ordets predikan och broder Gustafsons lugna, stilla vandel. Förskingringen förbyttes i ett församlande. År 1890 afgick J. Gustafson och S. A. Gustafson blef hans efterträdare. Han ägnade sin tid odeladt åt församlingens vård till år 1894. Till hans efterträdare kallades Albin Anderson, men på grund af hälsoskäl blef hans vistelse i Joliet kort och 1896 var församlingen utan predikant igen. Uti Andrew Johnson fann församlingen en lämplig gåfva. Under hans tid ombyggdes den gamla missionskyrkan, som kom till stånd 1883. Hon var mindre bekväm och nu därtill för liten. År 1900 resignerade pastor Andrew Johnson, och pastor Sven Anderson kallades att vikariera. Han erhöll snart ordinarie kallelse och tjänade församlingen till år 1905. Pastor Axel Bergstedt kallades då till församlingens lärare. Under hans tjänstetid omdanades kyrkans interiör helt och hållet till sin nuvarande praktiska och smakfulla form. År 1909 afgick pastor Bergstedt, och pastor P. A. Hultgren kallades till lärare. Han är sedan maj 1910 församlingens predikant.

Missionsförsamlingen i Joliet äger nu en ganska treflig kyrka med sittplatser för omkring 400 personer. Medlemsantalet är 140. Söndagsskolan har något öfver 200 barn. Ungdomsföreningen har 45 medlemmar. Församlingen har ock under det sista verksamhetsåret skaffat ett trefligt boställe för sin predikant.

Församlingens ordförande, Alexander Carlquist, har tjänat i många år. Likaså är sekreteraren Oscar Godeau en gammal trotjänare inom församlingen, och Efraim Schoultz har i många år varit söndagsskolans föreståndare.

PAXTON-KRETSEN.

PAXTON

Svenska Evangeliska Lutherska Missionsförsamlingen i Paxton, Ill., organiserades i november månad år 1878 med 12 medlemmar och det första församlingsmötet, af hvilket finnes fullständigt protokoll, hölls den 18 december 1878, då följande styrelse invaldes: Pastor P. A. Palmquist, ordf., Carl Peterson, vice ordf., S. J. Holmquist, sekr., Lars Larson, Gustaf Peterson, A. J. Samuelson, Svening Anderson, A. Linquist, diakoner, samt Sven Peterson, Andrew Björklund, John Lindahl och C. Y. Johnson, "trustees". Den nybildade församlingens möten höllos på en "hall" öfver nuvarande Atwoods butik å Market str. Verksamheten växte i trots af motstånd, och vid nyåret 1879 räknade församlingen 45 medlemmar. Den 8 januari samma år hölls ett församlingsmöte, ur hvars protokoll vi läsa följande: "Föreslogs och understöddes, att en byggnadskommitté, bestående af sex personer, tillsättes för att inkomma med kostnadsförslag till kyrkobyggnad och att utse passande läge." Den 1 februari aflade byggnadskommittén rapport till församlingen, och på mötet den 22 februari beslöts enhälligt att köpa tomt och att snarast möjligt skrida till verket med byggandet af ny kyrka. Det var dock med fruktan man fattade detta beslut; många

fruktade hvad många hoppades, nämligen att allt skulle gå sönder. Men så stort var intresset, att innan kyrkan var färdig, så var den fullständigt betald.

Församlingens förste ordinarie predikant var pastor A. P. Palmquist. Han kom från Rockford, Ill., på hösten 1879 och betjänade församlingen till den 24:de

Svenska Missionskyrkan i Paxton, Ill.

november 1881. Därefter utfärdades kallelse till pastor J. Gustafson, också från Rockford. Han antog kallelsen och tillträdde platsen strax efter nyåret 1882 och verkade med framgång till årsmötet den 5:te november 1884. Församlingen hade lärt sig värdera de goda gåfvor, som kommo från Rockford; därför kallades den tredje läraren, pastor A. E. Wenstrand, äfven därifrån. Han betjänade församlingen från nyåret 1885 till den 1:ste september 1889. Pastor John

Johnson från Duluth, Minn., kallades, men besvarade kallelsen nekande. Därefter kallades pastor P. A. Svenson från Moline, Ill. Han antog kallelsen och verkade endast en kort tid. Professor A. Mellander kallades, men gaf nekande svar. Bättre lyckades det, då kallelse utfärdades till pastor Emanuel Berg från Des Moines, Ia. Han verkade framgångsrikt i nära sex år, från julen 1891 till juli månad 1897. Pastor E. G. Pihl från Chicago kallades och betjänade församlingen från augusti månad 1897 till juni månad 1901. Därefter kallades pastor Isak Skoog från Chicago. Han betjänade församlingen från augusti 1901 till våren 1906, då pastor Gustaf Lindström, hvilken nu är församlingens lärare, kallades. Han kom från Springfield, Mass., och anlände i maj 1906.

Församlingen består af något öfver 300 medlemmar med en söndagsskola af öfver 125 barn. Söndagsskolans föreståndare är Enoch Sandstedt. Frank Rozen är församlingens ordförande och Thure Larson sekreterare.

LA FAYETTE.

Svenska Ev. Lutherska Missionsförsamlingen i La Fayette, Ind., organiserades år 1870. Medlemmarnes antal var då 12. Kyrkan byggdes år 1871. Hon har sittplatser för omkring 300 personer. Byggnadsmaterialet är tegel och egendomen uppskattas till ett värde af 3,500 dollars. Medlemsantalet är för närvarande 30. Söndagsskolan består af 35 medlemmar. Församlingen betjänas för närvarande af G. F. Hedstrand, studerande vid North Park College.

GALESBURG-KRETSEN.

GALESBURG.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Galesburg, Ill., organiserades den 2 augusti år 1868 med 38 medlemmar. Det var en brytningens tid i Galesburg då. Den lutherska kyrkan började allt mer närma sig den svenska statskyrkans verksamhetssätt, hvilket gjorde att många af de troende medlemmarna kände sig otillfredsstälda med de stela formerna. Kyrkorådet och pastor Dahlsten höjde varningsrop mot separation och svärmeri mer än mot en uppenbart ogudaktig vandel, som röjdes hos många af medlemmarne. Doktor Hasselquist, som var den lutherska församlingens i Galesburg grundläggare och vid ifrågavarande tid Augustana-Synodens skolföreståndare i Paxton, kom till Galesburg ofvannämda år för att på ett faderligt sätt bilägga striden i sin gamla församling. Detta aflopp så, att ett 40-tal personer reste sig upp vid mötet och förklarade sig vilja förblifva vid Guds rena och oförfalskade ord framför kyrkliga ceremonier. Då grät Hasselquist, men inga tårar hjälpte. De nämda personerna sammanslöto sig samma år till en ny församling. Ledarne i den nya rörelsen vore tvänne varmhjärtade, troende ynglingar, S. W. Sundberg och C. A. Lindström.

Det följande året 1869 inkorporerades den nya församlingen. Tomt köptes och samlingshus byggdes för en kostnad af 10,000 dollars. Ett antal af 29 personer hade ytterligare slutit sig till innan inkorporationsakten skett. Dessa 67 blefvo "Charter Members". Af dem är det nu efter 43 år endast 8 kvar, som lefva och äro med i verksamheten.

Församlingens första samlingslokal var en sal belägen på hörnet af Cherry och Main street. Där pre-

Svenska Missionskyrkan i Galesburg.

dikade bland andra ynglingen Nils Cronholm, numera lagman i Chicago, J. Bergenskiöld, sedermera Augustanapastor, samt C. Anderson, församlingens förste lärare, sedermera skolman i Keokuk, Ia., och Knoxville, Ill. Församlingens förste ordförande var A. N. Anderson, och den förste sekreteraren var A. Nilson. C. A. Lindström har oafbrutet varit diakon ända sedan församlingen organiserades och mestadels äfven dess ordförande, utom de fyra sista åren. Miss Minnie Peterson har tjänat som organist och körledare sedan årsmötet den 2 januari 1871. Hon spelade ofta orgeln vid gudstjänsterna på den ofvannämda salen och var då så ung, att hon behöfde hjälp att trampa orgeln.

Församlingen har genomgått åtskilliga skeden i sin verksamhet af ljus och mörker. Under de första 13 åren bar hon en slags kyrklig prägel. Hon kallades också "The Second Lutheran Church of Galesburg". Hennes förste pastor ville ha det så, och han införde församlingen i en engelsk luthersk synod, "Norra Illinois-Synoden." Det medförde många besvärligheter. Först under E. G. Hjerpes verksamhetstid, åren 1881—1888, kom församlingen på en sundare basis. Flera uteslötos, som saknade lifvet i Gud. Församlingen blef då och har allt sedan varit en missionsförsamling.

De predikanter, som betjänat församlingen, äro följande: C. Anderson 1869—1873, S. W. Sundberg 1874, J. Anjou 1874—1876, J. G. Sjöquist 1876—1879, K. Erixon 1879—1880, J. G. Princell 1880—1881, E. G. Hjerpe 1881—1889, J. G. Christenson 1889—1891, Hjalmar Sundquist 1891—1897, J. Lundell vikarie 6 månader, Axel R. Anderson vikarie 6 månader, J. Sällström predikant 1898—1906. J. J. Johnson är från dec. 1906 församlingens nuvarande lärare.

Församlingens nuvarande ordförande är A. J. Almquist, och sekreterare C. J. Lagergren. Församlingen har 265 medlemmar. Söndagsskolans medlemsantal är 331. Ungdomsföreningens 67. Brödraföreningens medlemsantal är 40 och Systerföreningens 75. I ett kapell, som byggts af församlingen i en stadsdel, Nelsontown, hålles regelbunden söndagsskola med omkring 40 barn.

PRINCETON.

Svenska Evangeliska Lutherska Missionsförsamlingen i Princeton, Ill., bildades den 14 december 1868 vid ett möte, som hölls i Jonas Persons hem på landet. Trettiotvå närvarande personer antecknade sina namn och grundlade församlingen under namnet "Svenska Ev. Lutherska Missionsföreningen i Princeton, Ill." Året förut hade några troende svenskar anländt till platsen och de samlades i boningshus och skolhus till uppbyggelse omkring Guds ord. Den förste missionspredikanten, som predikade Guds ord, var John Peterson från Geneseo. Sedan följde andra och bland dem C. P. Mellgren. På sommaren 1869 hölls det första missionsmötet i C. G. Svansons skog på landet. Dessa möten blefvo sedan årliga högtider för församlingen.

År 1871 byggdes församlingens första missionshus för en kostnad af 1,200 dollårs. Det hade sittplatser för omkring 200 personer och var anlagdt i staden. Församlingen inkorporerades samma år och det är anmärkningsvärdt med hänsyn till församlingsbegreppet på den tiden, att hon från början och äfven i inkorporationshandlingarna kallar sig "Missionsförening", icke Missionsförsamling. Samtidigt började söndagsskola. På ett församlingsmöte 1876 antog församlingen det nuvarande namnet. År 1878 är ett märkesår i för-

samlingens historia. Hon fick ett nytt kyrkligt hem byggdt af tegel, ny predikant, ny sångkör, ny församlingsbok och protokollsbok. En ynglingaförening och

Svenska Missionskyrkan i Princeton.

en jungfruförening kom också till stånd det året. Det tyder på företagsamhet och framgång.

Åren 1881 och 1882 voro fulla af pröfningar och strider. Nya åsikter gjorde sig gällande och många utgingo ur församlingen. Det dröjde flera år innan striden lade sig. Man öfverdref nog som vanligt åt båda hållen. Af dem, som utgingo och bildade Friförsamlingen, äro nu de allra flesta komna tillbaka igen.

Församlingen har utvecklat sig under årens lopp i en sund och god riktning och intager ett framstående rum i missionsverksamheten. Medlemsantalet är för närvarande 277. Församlingens ordförande är A. L. Anderson, sekreterare M. Melldahl. Söndagsskolans medlemsantal är 170 och den förestås af broder Gust. Peterson. Ungdomsföreningen består af 60 medlemmar, dess ordförande är Lantin Carlson. Systerföreningens medlemsantal är 129 och den förestås af Mrs. A. L. Anderson.

Följande predikanter hafva under årens lopp betjänat församlingen: C. P. Mellgren 1868—1873, P. Wedin 1873—1877, Aug. E. Eckerberg 1877—1880, C. O. Sahlström 1881—1882, A. A. Magnuson 1883—1886, A. Lidman 1886—1894, C. F. Pamp 1895—1905, C. J. Ledin 1905—1911. Pastor Ledin har på grund af en långvarig och svår sjukdom nödgats nedlägga sitt arbete i församlingen. Albin N. Österholm från West Superior, Wis., har kallats till församlingens lärare och tillträder platsen i maj detta år, 1911. C. F. Pamp har vikarierat i församlingen sedan i november 1910.

TISKILWA.

Svenska Evangeliska Lutherska Missionsförsamlingen i Tiskilwa, Ill., organiserades den 9 juni 1909 af 27 medlemmar. Platsen har under många år besökts af predikanter. A. Lidman predikade mer och mindre regelbundet i Tiskilwa under sin verksamhetstid i Princeton. Det samma gjorde äfven hans efterträdare, C. F. Pamp. När C. J. Ledin kom till Princeton, började han med kraft att upptaga verksamhet äfven i Tiskilwa. Snart började vännerna där att inse behofvet af ett samlingshus. Medel subskriberades och på hösten

1908 invigdes det för sitt heliga ändamål. Så villigt bidrog folket på platsen, församlingen i Princeton och andra platser, att den trefliga kyrkan var vid invigningen nästan skuldfri.

Svenska Missionskyrkan i Tiskilwa.

Församlingen består nu af 31 medlemmar. Söndagsskolan har 45 inskrifna barn och 6 lärare. Ungdomsförening är icke ännu organiserad, men ett antal af mellan 30 à 40 af troende ungdom samlas till regelbundna möten hvarje söndagskväll. Församlingens ordförande är Edvard Lundeen. Församlingen förestods

en kort tid af C. J. Ledin. Sedan han på grund af sjukdom hindrats att vara i verksamhet, hafva studenter från North Park College betjänat henne. Studeranden Axel Smedberg verkade där sommaren 1910. På hösten samma år kallades A. E. Wenstrand och är, när detta skrifves, församlingens ordinarie lärare.

KEWANEE.

Svenska Evangeliska Kongr.-församlingen i Kewanee, Ill., organiserades år 1883 med 10 medlemmar.

Svenska Missionskyrkan i Kewanee.

Medlemsantalet är, när detta skrifves, 106. Söndagsskolan är lika gammal som församlingen. Den började

med 5 medlemmar och har växt till ett medlemsantal af 175.

Församlingens ordförande är Axel Rosengren och sekreterare Fred. Bergquist.

Predikanter som betjänat församlingen äro: John Wenstrand 1891—1896, J. A. Berg 1896—1898, C. J. Larson 1898—1900 och P. A. Hultgren 1901—1910. Församlingens nuvarande predikant är N. Isaac Nelson. Han upptog verksamheten år 1910.

En svår arbetskris har varit rådande i Kewanee sedan år 1908 och många af församlingens medlemmar hafva utflyttat till andra platser. Förhållandena hafva dock ljusnat under det sista året, och många medlemmar hafva återkommit. Församlingen är i allra bästa verksamhetsskick och synes gå en framgångsrik framtid till mötes.

PEORIA.

Här såväl som på många andra platser började missionsverksamheten därigenom att de få troende, som bodde på platsen, kände behofvet att samlas omkring Guds ord. Möten höllos först i privata hem eller i någon hyrd kyrka.

Broder C. W. Johnson, en af de troende på platsen, brukade leda dessa möten och predika Guds ord. På ett möte, som hölls den 4 mars 1882 i den nämde broderns hem, voro 13 vänner samlade. De beslöto att ordna verksamheten till en "Missionsförening", ett i sanning stort företag. Broder C. W. Johnson kallades till föreningens lärare och äldste. En tysk kyrka köptes och reparerades och där har verksamhet oafbrutet bedrifvits hela tiden sedan.

På ett allmänt utlyst möte, som hölls den 8 januari

1884, beslöts att reorganisera missionsföreningen till en missionsförsamling under staten Illinois' lagar med namnet: *"Svenska Missionsförsamlingen i Peoria, Ill."* Medlemsantalet hade ökats till 33. Pastor C. W. Johnson betjänade församlingen troget i 9 år till våren 1891. Församlingen stod sedan utan ordinarie lärare i 3 års tid. Pastor C. W. Johnson erhöll förnyad kallelse och tjänade med ordets predikan till den 17 juni

Svenska Missionskyrkan i Peoria.

1896. Nu blef församlingen åter utan lärare. Under de nästkommande 9 åren besöktes församlingen af Illinois Missionsförenings resepredikanter och af studenter från North Park College. På våren 1905 erhöll församlingen löfte af Illinois Missionsförening om ett månadtligt understöd af 10 dollars i månaden på vilkor att ordinarie lärare kallas. Axel E. Elmquist från North Park College blef kallad. Han antog kallelsen och verkade troget till i november 1907. Till pastor Elmquists efterträdare kallades Ludwig E. Öst, som betjänade församlingen från den 1 juni 1908 till den

23 maj 1909. Martin Joel, studerande från North Park College, betjänade församlingen från oktober 1909 till den 1 juni 1910. Under den sista tiden af vakans ha studenter från vår skola besökt församlingen och predikat Guds ord. När detta skrifves, betjänas församlingen af pastor John Hagström från Chicago.

Församlingen är skuldfri och består af 30 medlemmar; den har en förhopppningsfull söndagsskolverksamhet och ungdomsförening och en verksam systerförening. Alla arbeta i endräkt för församlingens väl.

Församlingens ordförande är P. A. Nyberg. Söndagsskolan förestås af Alfred Benson. I Averyville, en förstad till Peoria, har församlingen i några år bedrifvit söndagsskolverksamhet, hvilken förestås af Otto Samuelson.

MOLINE.

Svenska Evangeliska Missions-Tabernakelförsamlingen i Moline, Ill., organiserades år 1876 af omkring 15 medlemmar, som utgingo ur den därvarande Augustanaförsamlingen. Den nybildade församlingen inkorporerades under namnet "Evang. Lutherska Gustaf Adolphsförsamlingen". Dess förste ordförande var John A. Shallene Efter honom hafva följande bröder tjänat, somliga längre, somliga kortare tid: Gustaf Setterberg, Gust. Ed, E. W. Brunström, Simon Olson, Edvard Olson och den nuvarande ordföranden Carl Erickson.

Församlingens förste lärare var augustanapastorn K. G. Kjellström Sedan hafva följande pastorer tjänat församlingen: J. G. Sjöquist, A. Larson, K. Erixon, N. A. Blomstrand, P. A. Svenson, John Gustafson, P.

Johnson, M. J. Eggan, P. Wincentius och dess nuvarande lärare Albert M. Johanson. Församlingen anslöt sig till Svenska Ev. Missions-Förbundet i Amerika år 1889. Detta förorsakade en söndring, som hade till

Svenska Tabernaklet i Moline.

följd att några utgingo och bildade en friförsamling. År 1900 byggde församlingen sin nuvarande kyrka, "Svenska Missions-Tabernaklet", och ändrade sitt namn till *Svenska Ev. Missions-Tabernakelförsamlingen.* För närvarande har församlingen ett medlemsantal af något öfver 300. Söndagsskolan räknade vid årsmötet 1911 295 barn och 35 lärare, ett sammanlagdt antal af 320. Ungdomsföreningen har 95 medlemmar och Systerföreningen 120 inskrifna medlemmar. Församlingen äger sin kyrka och sitt predikantboställe skuldfritt till ett värde af, lågt räknadt, 28,000 dollars.

Moline är en framgångrik stad med en talrik svensk befolkning. Därför har församlingen ett förhoppnings-

Pastorsbostället i Moline.

fullt och fruktbart fält att bearbeta. Hvile Guds välsignelse öfver församlingens verksamhet i framtiden.

ROCKFORD-KRETSEN.

ROCKFORD.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Rockford, Ill., organiserades år 1875. Dess första kyrka byggdes 1880. Den närvarande kyrkan eller Tabernaklet uppfördes år 1888 och har sittplatser för 1,000

Svenska Tabernaklet i Rockford.

personer. Tre år senare uppfördes ett tillbygge, som kan förenas med den stora hörsalen, när behofvet påkallar. Det användes för sociala och mindre möten samt rymmer omkring 200 personer.

Församlingen har under årens lopp betjänats af följande predikanter: J. P. Lindell, Palmquist, J. Gustafson, A. E. Wenstrand och Kalin. Dessa tjänade under de första tolf åren af församlingens verksamhet. Sedan hafva följande predikanter tjänat: F. M. Johnson i 11 år, S. W. Sundberg under 7 år, J. Daniels och O. P. Peterson samtidigt i samarbete ett och ett halft år och J. Daniels i tre år. Aug. Erikson, som nu är församlingens lärare, upptog verksamheten i juni 1910.

Medlemsantalet var vid nyåret 1911 607. Söndagsskolan hade då 756 och ungdomsföreningen 124 medlemmar. Dessutom har församlingen och ungdomsföreningen hvar sin syförening, och tre sångkörer betjäna verksamheten med sång. Församlingen äger ett stort och präktigt pastorsboställe, som byggdes 1906. På detta hvilar en skuld af omkring 3,000 dollars, men kyrkan är skuldfri. Totalsumman af utgifter för församlingens verksamhet år 1910 var omkring 8,500 dollars.

Tid efter annan har Herrens Ande verkat kraftigt till väckelse bland Rockfords många svenskar, och så har församlingen blifvit förökad med dem som blifvit frälsta. Särskildt var år 1892 ett märkligt väckelseår i församlingens historia.

Åtskilligt af strider och ledsamheter har också församlingen fått genomgå, men Herren har hulpit i allt. För närvarande är verksamheten i ett blomstrande skick; frid och kärlek samt ett stort intresse för verksamheten och missionen råder inom församlingen.

BATAVIA

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Batavia, Ill., sträcker sina anor tillbaka till 1870-talet. Några troende samlades här och där i husen. Stundom

Svenska Missionskyrkan i Batavia.

samlades de på en sal, "Anderson Hall", där ock söndagsskola hölls en tid. Några af dem, som då voro med, må nämnas: C. M. Grönlund, J. F. Fridlund, församlingens förste söndagsskolföreståndare, John Freed-

lund, P. A. Russell, Andrew Redborg och John Lind.

Några af de första predikanter, som besökte Batavia, äro: C. A. Björk, J. G. Princell, P. Wedin, C. J. Nyvall, Gustafson från Keokuk, Ia., J. M. Sanngren, C. M. Youngquist, en broder Danielson och Bodin m. fl.

År 1875 kände sig vännerna mäktiga nog att vidtaga förberedelser för uppförandet af ett missionshus. Tomt köptes på Batavia ave., och redan på hösten 1876 var Missionshuset färdigt. Farbror Jonson från Chicago var byggmästaren. På våren samma år organiserades församlingen. Medlemsantalet var icke stort, omkring 20 eller 25 personer.

Den nybildade församlingen med sitt nya missionshus var utan ordinarie lärare de nästkommande 10 åren. Predikanter från Chicago och Princeton besökte platsen med ordets predikan. År 1886 kallades P. Wedin till lärare. Han verkade i församlingen till 1889. Det var en man med stark viljekraft, något het till sinnelaget, men mäktig i skrifterna. Han afskydde moderna, korta predikningar och tog tid att utreda texten, äfven om han därtill behöfde 2 eller 3 timmar. Hände det att någon somnade, så skakade pastorn eftertryckligt med sin långa arm, hvars celluloid-manschett verkade som en skramla. Sålunda väcktes den sömnige åhöraren. Andra väcktes ur syndadvalan genom ordets tunga hammare, ty den slog slag på slag.

Jonas Person blef sedan kallad till lärare. Han betjänade församlingen från 1889 till 1891 . Det var en sållningens och pröfningens tid. Broder Person var en ensidig man och oerfaren i församlingsvård. Församlingen delades. De, som blefvo kvar vid det gamla missionshuset, kallade en broder Björklund till lärare. Den andra delen fick uti A. G. Sporrong en nitisk och

begåfvad lärare. En väckelse hade brutit ut bland dem. Nytt missionshus byggdes 1891, större än det gamla. A. G. Sporrong, nitisk och allvarlig, begåfvad som predikant, sångare och organisatör, blef medlet i Guds hand att nedrifva skiljemuren mellan de båda grupperna. Det skedde den 4 december 1893, en skön minnesdag. Hjärtan sammansmälte. Alla blefvo åter ett. Det gamla missionshuset ombyggdes något år senare till pastorsboställe. A. G. Sporrong verkade i församlingen åren 1892—1895. Sedan kallades N. E. Johnson, som betjänade församlingen åren 1895—1900. J. J. Johnson efterträdde honom från år 1900 till 1906, A. G. Lundquist från 1906 till 1910. Församlingens nuvarande lärare, Abel Anderson, har betjänat henne sedan maj 1910.

Församlingens medlemsantal är 100. Theo. Freedlund är ordförande. Söndagsskolan förestås af Axel Elfström och har 140 inskrifna medlemmar. Ungdomsföreningen har omkring 20 medlemmar. Dess ordförande är Miss Amy Peterson.

Hvile Guds välsignelse öfver verksamheten i Batavia bland både gamla och unga! Må de gamla få glädjas öfver att se de unga intaga sin plats i ledet!

ELGIN.

Svenska Missionsförsamlingen i Elgin, Ill., organiserades år 1890 och inkorporerades 1893. Kyrkan byggdes år 1895. Församlingen förenade sig med Förbundet år 1893. Söndagsskolan består af 50 medlemmar. Ungdomsföreningens medlemsantal är 15. De predikanter, hvilka hufvudsakligen under årens lopp betjänat församlingen, äro följande: J. Peterson, C. A.

Danielson, Aug. Gustafson, Gust. Anderson, Chas. Jacobson, C. G. Younggren. De sista åren har församlingen betjänats af predikantelever från North Park. För närvarande betjänas församlingen af Eric C. A. Linder. Af de bröder i församlingen, som troget och

Svenska Missioskyrkan i Elgin.

uthålligt understödt verksamheten, må nämnas: Lagerström från Dundee, Ill., och Justus Peterson, Elgin. Församlingens ordförande är för närvarande C. J. Seagren.

DE KALB.

Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i De Kalb, Ill. Det var år 1882, som John Christenson från Rockford kom till De Kalb och samlade några få troende omkring Guds ord. A. E. Wenstrand be-

sökte sedan platsen, och med hans bistånd bildades en församling år 1883. Endast några få slöto sig samman, och däribland voro några baptister; de drogo sig sedan ifrån församlingen och började egen verksamhet. En kyrka byggdes och Christenson kallades till predikant. Han verkade några år. Sedan kom J. Gustafson. När han flyttade, besökte Zakrison från Lake Station platsen en tid. Han erhöll och antog äfven kallelse till

Svenska Missionskyrkan i De Kalb.

att blifva församlingens lärare, men lät sedan icke vidare höra af sig. S. A. Gustafson kallades och verkade en längre tid. Då han flyttade från platsen kallades G. T. Peterson från Risbergs skola. Han upptog verksamheten på våren 1891 och nedlade ett förtjänstfullt arbete till år 1893. J. A. Norrman besökte sedan platsen under sin studietid. Därefter kallades Charles Ecker från Förbundets skola; han upptog arbetet på våren 1895.

Det var under hans tid, som den sorgligt bekanta splittringen inträffade. Många hafva klandrat Ecker därför, men de, som varit med från början, veta att splittringen var en oundviklig följd af årslånga strider, hvilka särskildt gjort sig gällande vid hvarje predikantombyte och hindrat församlingens framgång. Det var i början icke meningen att bilda någon ny församling. Först sedan C. A. Björk besökt platsen och misslyckats i sin sträfvan att förena de båda parterna, kom man till den öfvertygelsen, att det var bäst för det andliga lifvets bevarande å båda sidor att skiljas åt. De, som sålunda gingo ut ur den gamla församlingen, kallade Charles Ecker att stanna kvar. Somliga räkna Missionsförsamlingens början från denna tid. Det var emellertid en ringa början, ty hela församlingen hade, när splittringen inbröt, endast 40 medlemmar och de bättre ekonomiskt lottade stannade kvar i den gamla församlingen.

Under tiden samlades den nya församlingen till möten i husen, hyrde en adventistkyrka för eftermiddagsmöten på söndagarne. Ett nytt fruktlöst försök gjordes af Missionsföreningen att medla mellan de båda parterna. När äfven detta misslyckades, tillråddes de troende, som utgått, att samla tillhopa så mycket som var möjligt af de förströdda krafterna. En af medlemmarna var litet bättre ekonomiskt lottad än de öfriga och med hans tillhjälp lyckades den nybildade församlingen företaga kyrkobygge. År 1901 var den nya kyrkan färdig och kostade med tomt 4,000 dollars. Pastor Ecker, som en längre tid varit svag till hälsan, dukade under för det då särskildt ansträngande församlingsarbetet och dog på våren 1902.

I december 1902 upptog Emil Skoglund verksam-

heten och fortsatte till år 1906. Därefter verkade Carl Lindoff en kort tid och sedan Schaffer, en omvänd jude, som studerat vid Augustana läroverk. Sedan juli månad 1909 har församlingen betjänats af K. K. Jacobson från Förbundets skola. Han har verkat med välsignelse och åtnjuter stort förtroende af alla.

Församlingen består för närvarande af 79 medlemmar. Söndagsskolan har omkring 120 medlemmar. Dessutom finnes en verksam ungdomsförening och en sångkör på omkring 20 medlemmar. Församlingen har under de sista åren vunnit i stadga och ett förökadt intresse och har all utsikt till framgång i fortsättningen.

STILLMAN VALLEY.

Svenska Kristna Missionsförsamlingen i Stillman Valley, Ill., organiserades år 1889 med ett antal af 14 personer. Det följande året ingick församlingen i Förbundet. Dess första styrelse bestod af bröderna: Aug. Svenson, ordf., O. Westberg, sekr., samt E. L. Johnson, Fred. Kvist och John Peterson, "trustees".

Verksamheten har allt sedan dess gått framåt och församlingen har förökats med dem som blifvit frälsta. Den gamla kyrkan började att blifva för trång, och så beslöts på ett församlingsmöte år 1907 att bygga en ny. Den följande hösten samma år var den nya kyrkan färdig och invigdes i december månad. Hon kostade 3,500 dollars och är nu betald.

Församlingen förestods i omkring sju års tid af Andrew Solberg. De tre sista åren har E. O. Carlson betjänat henne; båda hafva verkat med välsignelse. När detta skrifves har Axel Smedberg från vår skola antagit kallelse till lärare och kommer att upptaga verksamheten i början af juni månad.

Medlemsantalet är för närvarande 63. Söndagsskolan har 52 inskrifna barn. Ungdomsföreningen består af 20 medlemmar. Dessutom har församlingen en verksam och kraftig kvinnoförening samt sångkör och strängband.

Svenska Missionskyrkan i Stillman Valley.

Såsom församlingens grundläggare må nämnas Andrew Berg, Aug. Johnson, F. M. Johnson, hvilka under församlingens första år där nedlade tid och krafter. Det har burit rika frukter. Församlingens mål är att söka rädda så många själar som möjligt från synden och fördärfvet för både denna tiden och den tillkommande evigheten.

BELVIDERE.

Svenska Missionsförsamlingen i Belvidere, Ill. Den förste missionspredikant, som predikade i Belvidere, var F. M. Johnson. Det var år 1894. Den

synliga frukten af denna hans första predikan här var den, att en man vid namn Frank Matson lämnade sig åt Herren. Denne broder har allt sedan varit en af de ledande männnen i verksamheten på platsen. Andra predikanter, som sedan besökte Belvidere med ordets predikan, äro: J. Gustafson, Aug. Johnson och F. Segerdahl.

År 1898 bildades en Missionsförening, bestående af 13 medlemmar; möten höllos i hemmen och på hyrda lokaler. Illinois Missionsförenings resepredikanter besökte ofta platsen. Emellanåt betjänades vännerna af studenter från North Park College. År 1906 började en söndagsskola af några bröder från Rockford. I januari 1909 omorganiserades Missionsföreningen till en Missionsförsamling, och antog stadgar samt ändrade namnet till *Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Belvidere, Ill.* Styrelse invaldes, af hvilken förutnämde Frank Matson blef ordförande. Församlingen tog nu själf hand om söndagsskolan och broder Carl Carlson invaldes till söndagsskolföreståndare. Studeranden Nordquist betjänade församlingen med Guds ords predikan, och under hans ledning gick den lilla verksamheten stadigt framåt. Efter honom hafva några andra studerande bröder från North Park College betjänat församlingen. Af dessa har studeranden A. Anderson under ett och ett halft års tid nedlagt ett godt arbete. Den 4 mars innevarande år anlände pastor E. A. Ström och blef kort därefter kallad till församlingens lärare.

Församlingen består för närvarande af 40 medlemmar. Söndagsskolan har omkring 50 medlemmar. En rätt stor skara af troende ungdom finnes, hvilken understödjer församlingens verksamhet, såväl som en

verksam och nitisk kvinnoförening. En liten sångkör tjänar äfven vid gudstjänsterna.

Församlingen håller sina möten i en amerikansk kyrka, hvilken hon lyckligtvis fått hyra för ett billigt pris och får obehindradt disponera öfver för alla sina möten. Alldenstund ett rätt stort antal svenskar bor i och omkring Belvidere är det hopp om att genom ordets predikan upparbeta en kraftig verksamhet i framtiden.

MILWAUKEE.

I Milwaukee fanns före år 1890 icke någon organiserad kristlig verksamhet bland vårt svenska folk. Men i slutet af nämda år sammanslöto sig några troende vänner och bildade en kristen församling. Senare förenade sig denna församling med Kongregationalistsamfundet, hvilket den ännu tillhör och från hvilket den mottager financielt understöd. De predikanter, som under församlingens 21-åriga tillvaro betjänat henne, äro följande: Fred. Lundgren, O. Olson, J. M. Westlund, Isak Höyem, A. E. Wenstrand och C. F. Johnson, hvilken, när detta skrifves, är församlingens lärare.

Ehuru icke formligen ansluten till Illinois Missionsförening, är dock församlingen intresserad i dess verksamhet samt mottager och befordrar dess reseombud på bästa sätt. Hvile Guds välsignelse öfver församlingen och Illinois Missionsförening!

MISSIONSPLATSER.

Inom Norra Chicagokretsen finnes en mycket förhoppningsfull missionsplats, *Waukegan,* hvarest kyrka byggts och församling kommit till stånd det sista året.

Inom Paxtonkretsen finnas fem kraftiga missionsplatser: *Terre Hautte, Danville, Clarence, Green View* och *Little Indian,* där rätt mycket folk samlas omkring ordet.

Inom Galesburgskretsen finnas: *Blandinsville, Cable, Sherrard, Cambridge* och *East Moline.* Altona och Geneseo äro i tillbakagående.

Inom Rockfordkretsen finnas tre förhoppningsfulla missionsplatser: *Crystal Lake, Lily Lake* och *Beloit, Wis.* Dessutom finnas inom de olika kretsarna många mindre platser, hvilka vi för det knapphändiga utrymmets skull i denna lilla minnesskrift måste förbigå, men hvilka likväl behöfva tillsyn genom resepredikanternas besök.

Det må dessutom anmärkas till slut, att på en förhoppningsfull missionsplats, Bloomington, hvarest för några år sedan goda utsikter förefunnos till en kraftig verksamhet, funno de på platsen varande missionsvännerna för godt att godtyckligt upplösa församlingen, sälja den präktiga kyrkan och fördela en del af de erhållna medlen mellan sig själfva samt gifva det öfriga till den på platsen varande methodistförsamlingen, till hvilken somliga anslöto sig. Och allt detta i trots däraf, att församlingen i flera år åtnjutit ekonomiskt understöd af Missionsföreningen. Detta meddelas här på det att det må tjäna till ett gif akt för Missionsföreningen i framtiden, när det gäller verksamheten och understödjande af mindre församlingar genom bidrag af penningar.

EFTER TJUGUFEM ÅR.

Så fem och tjugu år försvunnit
Af mödans tid på detta fält,
Där vi, så långt vi hafva hunnit,
Ha' skött vår teg där han oss ställt,
Och hvar och en med sina gåfvor
Förvaltat har sin Herres håfvor.

Och än ej aftonen är inne,
Då Herren lönen gifva skall,
Men må vi hafva den i minne,
Och bruka flit uti vårt kall;
Ty kanske förr än vi det ana,
Så är hon slut, vår lefnads bana.

Re'n hafva flera bröder kallats
Från mödans dal till hemmets ro;
Och hjorden som af dem har vallats
Och näring fått för hopp och tro,
Den har ock mången växling lidit,
Då många öfver gränsen skridit.

Och när en annan tjugufemma
Af seklens år till ända gått,
Så äro nog de flesta hemma
Af dem som främst i ledet stått
Och fingo verksamheten börja,
Men därför må vi nu ej sörja.

Det är en lag i Kristi rike,
Som gör att intet bort kan dö,
Ty hvarje växt sin egen like
Mångdubblar genom eget frö:
Så tron sitt frö i lifvet äger
Och borgar för missionens seger.

Res därför gladt ditt Ebeneser,
Du yngling, fem och tjugo år;
Och när du femti-minnet reser,
Du bättre Herrens kraft förstår;
Ty äfven dit vill Herren leda
Och från all satans list dig freda.

Så sjunga vi vårt hosianna,
Han kommer, han som komma skall.
Hans segertåg skall icke stanna
Förr'n Han är känd i världen all.
Då skall *mission* ej mer behöfvas
Och hopp och tro ej mera öfvas.

John Hagström.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

Sidan

